

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 39

Izlazi subotom

Zagreb, 3. siječnja 2009.

Sadržaj

Misleći na nju	2
Urednikovo slovo	3
Hrvatska knjižara	4
Život	5
Neka se čuje	8
Moram reći	16
Croatia Libertas	19
Zdravodrugovi	21
Vijesti	22
Zgodopis	23
Protiv korupcije	28
Bosno moja	30
Osvrti	35
Hrvatski jezik	45
Živjeti NDH	48
Podlistak	50
Roman	53
Bog nas je stvorio	55
Ustaški hitrozov	59
Kolači	60
Čitatelji	61

Glasnik je
besplatan
Prijaviti se možete
na hitrozov
[hrvatska.uljudba
@gmail.com](mailto:hrvatska.uljudba@gmail.com)
Naklada:
27.000 primjeraka

TKO SMO MI HRVATI?

Đivo Bašić: TRI, ČETIRI BOŽIĆNE PRIČE

PORUKA Akademika MIRKA VIDOVIĆA
PREUZVIŠENOM mons. dr. sc. MILI
BOGOVIĆU, BISKUPU GOSPIČKO-SENJSKOM

NOŽ U LEDA HRVATSKOM Svan Rustompašić: DOTUĐNANIZACIJA

NARODU - USPOMENE NA Fra Martin PLANINIĆ:

TALJANSKE SABIRNE LOGORE HERCEGOVAČKI SLUČAJ

Zvonko B. Ranogajec: SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U
ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

U Glasniku br. 40

Akademik Mirko Vidović:

HRVATSKO PROLJEĆE I EMIGRACIJA

SLAVONIJO, ZEMLJO HRVATSKA

Zvonimir Rukavina, Zagreb

Eh, što ti je Slavonija
Takve nigdje nema
Ravnica zelena i žuta
Hrani i daje skuta

Pa kad nogom kreneš
Po šorovima i sokacima
Tamburica u srcu zavrta
Slavonija moja ljubljena

Bećar šorom krene
I gleda, očima šara
Tamburicu sitno svira
Onoj koja nema para

Uz Bosut krene
Da do Vinkovaca stigne
Nasrid lampa gori
Ma udri žico po tamburi

S tamburom me evo
Do mog Vukovara
Da se poklonim mojim Hrvatima
Što slobodu platili su životima

Na tornju ponositom
Zastava se ne krije
Crven, bijeli, plavi
Ponosno se vije

Vide ponos i oni prijeko
Pa škrguću zubima kad bi' rek'o
Slavonijo ne dam tvoje staze
Da te njihove noge gaze

A na ušću križ stoji
Nek se zna, ovdje počinju moji
Moji sveci i moja vjera
Bedem tu je katoličanstva cijela

Kažem Vama, Vukovarci moji
Što bi bez Vas Hrvatska bila
Grudu ponosnu branili Vi ste
Da Slavoniju i Hrvatsku njima ne
daste

TKO SMO MI HRVATI?

Nema naroda čiste krvi. Nisu to niti Židovi. Pripadnost židovstvu određuje majka. Otac nije važan. I pored toga, Židovi ostaju Židovi. Ne vjerujete u to? Pitajte Palestince.

Tijelo je ionako samo materijalna karoserija, stan. Zajedno s mozgom kao upravljačkim dodatkom. Bitna je duša, još bolje rečeno: biće, koje će se – na određeno vrijeme - useliti u ponuđenu mu, od Boga Stvoritelja, tjelesnu podlogu.

Ta podloga, određena u osnovici temeljnim tjelesnim odlikama, rado se obogaćuje dodatcima sa strane, pritom ne mijenjajući svoju bit i bitnost. Zato se može posve precizno odrediti svaki narod, iako on u sebi nosi – tjelesno –svu silu "tuđih" materijalnim primjesa. Njegovo je biće uvijek jasno, određeno i – dok postoji – neokrnjeno.

Postoji, dakle, tako i čisto hrvatsko nacionalno biće, unatoč krvnoj pomiješanosti hrvatskoga naroda. Sviđalo se to komu ili ne. U pitanje je samo, gledano kroz zemaljsku svakodnevicu, njegovo zemljopisno-povijesno omeđenje. Stoga, u našem slučaju, nužno je znati odakle je i kada stiglo hrvatsko nacionalno biće na svoje sadašnje prostore? Važno je to, jer posjedovnost nekoga kraja, područja, ujedno uz sebe nosi i oznaku prava na opstojnost. Treba li ga, može li ga, smije li ga netko ukloniti s prostora na kojem upravo obitava?

Ne postoje li izlike za to, one se uvijek traže. Hrvati su tako iznenada postali Slavenima. Zbog nečije potrebe i htijenja. Nastojalo se dokazati kako su Hrvati samo došli na istočnoj obali Jadranskoga mora, koji mogu biti, pa ako je to nekome (na primjer Srbima) zahtjevn onda i trebaju biti, odatle uklonjeni. Dakako, zauvijek. Uklonjeni, a njihovo nacionalno biće uništeno. Ne samo zauvijek, nego i kao da ga nikada nije niti bilo.

"Mladiću, jeste li čuli za Hrvate? Navodno su i u Kninu nekada živjeli."

"Ne, nikada za njih nisam čuo. Oduvek je ovo srpsko bilo!"

Otpor se činio nemogućim. Znanstveni rezultati proglašavani su zabludama, nacionalizmom. U zadnje doba "ustaštvom". To će reći neprikladnim i nedopuštenim za javnu uporabu. Kakve iranske sveze, kakva ilirska počela. Sve je počelo u nekim prastarim slavenskim močvarama kamo je, ako je moguće, nužno i vratiti se. Ili nestati.

Ipak, vrijeme čini svoje. Strpljivo i uz Božju pomoć.

"Nakon što je grupa znanstvenika među kojima je i prof. dr. sc. Dragan Primorac objavila niz radova o podrijetku modernog čovjeka, gdje je pokazano da je više od 80 posto ukupnog stanovništva (muškaraca) Europe naslijedilo Y kromosom od njihovih paleolitskih predaka, starih 25.000 do 40.000 godina i gdje se utvrdilo da je najveća učestalost genetičkog biljega starog oko 20.000 godina, haplogrupa (Hg I) upravo na teritoriju današnje Hrvatske i Bosne i Hercegovine ... kod današnjeg stanovništva, između ostalog, utvrdilo se da se na teritoriju današnje Hrvatske, BiH i dijela Balkanskog poluotoka nisu događale velike neolitske migracije koje su potisnule autohtono stanovništvo/starosjedioce ..." ("Genetika rješava tajne kamenog doba", E. Marinković Škomrlj, "Novi list", 31.12.2008.).

Treba li još nešto ovome dodati? Ima li smisla i dalje pitati: Tko su Hrvati i odakle potječu?

Kakve slavenske močvare, kakvi jugo-burazeri!

Slavenski bog Svarog

T. Dragan

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

Saše Radovića:

TKO JE JAMIO, JAMIO!

Cijena 30,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

<i>Herman Bang: TINA</i> , Zabavna biblioteka br. 90, str. 170, 1918. godina	35,00 kuna
<i>Jack London: ZLATO</i> , str. 350, 1930. godina	40,00 kuna
<i>Pearl Buck: PEONIJA, CVIJET ISTOKA</i> , str. 337, 1970. godina	45,00 kuna
<i>Honore de Balzac: SJAJ I BIJEDA</i> <i>KURTIZANA</i> , str. 501, 1965. godina	50,00 kuna
<i>James Clavell: SHOGUN 1-3</i> , str. 1317, 1982. godina	95,00 kuna

BOŽIĆNE PRIČE, NJIH TRI-ČETIRI

Đivo Bašić, Dubrovnik

Sjećam se kad smo se kao kolege u srednjoj školi šalili na račun imaginarnog imena Shimbru-Imbrua iz Pakistana. Bila je to riječju bezazlena šala, ali okrutnost svakodnevlja svijeta je drukčija. Salman Rushdie u knjizi *Sram, Izvori*, Zagreb, 2002, str. 119-120, 126-127, 129, 146, 150, 184-186, govori o Pakistanu:

"Ne tako davno, u londonskom East Endu, otac pakistanske obitelji ubio je svoje jedino dijete, kćer, zato što se zaljubila u bijeloga mladića i time nanijela takvu sramotu cijeloj obitelji da je samo njezina krv mogla oprati tu mrlju. Tragedija je bila i veća zbog očeve goleme i očite ljubavi prema svom zaklanom djetetu, a i zbog opsjednutog odbijanja njegovih prijatelja i rođaka ("Azijaca", kako se zbunjujuće govorilo u tim vremenima kušnje) da osude njegov čin. Izražavajući sućut, pred radijskim mikrofonima i televizijskim kamerama rekli su da razumiju njegovu stajalište i podržavali su ga čak i kada se pokazalo da djevojka zapravo nikada nije 'otišla do kraja' sa svojim dečkom. ... Poslije sam čuo za slučaj u kojem je žena iz istih razloga počinila isti zločin. Sram i besramnost povezuje os oko koje se svi vrtimo; meteorološki uvjeti na njezinim polovima krajnje su okrutni. Besramnost, sram: to su korišteni nasilja. ... Što mislite, kamo idu? - Mislim na osjećaje koje je trebalo doživjeti, ali ih se nije osjetilo - poput tuge zbog gruboga svijeta, krivnje zbog zločina, osjećaja neugode, neprikladnosti, srama.

Zamislite sram kao tekućinu, recimo ono oporo piće od kojega trnu zubi, a prodaje se u aparatu. Pritisnete desni gumb i čaša uz škljocaj klizne dolje i puni se mlazom mokraće. Kako pritisnuti gumb? Ništa lakše. Izreći laž, spavati s bijelim mladićem, roditi se s pogrešnim spolom. Odmah procuri opori osjećaj

i vi popijete što ste dobili... ali koliko ljudi odbija slijediti te jednostavne upute! ...No mi raspravljamo o apstraktnom, o posve eteričnom aparatu; stoga i neproživljeni sram odlazi u eter. ...Povijest je prirodno odabiranje. Mutantne inačice prošlosti bore se za prevlast; pojavljuju se nove vrste činjenica, a stare dinosauruske istine idu pred zid, s povezom za oči, pušeci posljednju cigaretu. Opstaju samo jake mutacije. Slabi, anonimni, poraženi ostavljaju malo tragova: dijelove oruđa, narodne priče, slomljenu lončariju, pogrebne humke, izbljednulo sjećanje na ljepotu njihove mladosti. ...Što je svetac?

Svetac je osoba koja pati umjesto nas. [Dodajmo: Što je Bog? Bog je Vrhovno Biće koje ne može patiti ili radovati se umjesto nas. Njegovo iskonsko rođenje, život, smrt i uskrsnuće zapravo su zrcalo i ozračje vječnosti koje moramo hraniti praštanjem.] ...Ljudi koji poriču svoju prošlost više ne mogu shvatiti da je ona stvarna. ...u zemlji podijeljenoj na dva krila udaljena tisuću milja, u toj fantastičnoj pticolikoj zemlji, s dva krila a bez tijela, zemlji raskoljenoj potkontinentom svoga najljućeg neprijatelja a ujedinjenoj samo Bogom... ona se sjeća prvog dana, one gromovite gomile okupljene oko izbornih mjesta. Kakve li zbunjenosti naroda koji je predugo živio pod vojnom vlašću i zaboravio osnove demokracije! Plima pomutnje poplavila je milijune muškaraca i žena koji nisu mogli ni pronaći glasačke kutije, pa čak ni listiće, pa nisu uspjeli dati svoj glas. Drugi, bolji plivači u tim vodama, izrazili su svoju volju dvanaest ili trinaest puta.

Članovi Narodne Fronte, pogođeni općim nedostatkom poštovanja izbornih pravila, očajnički su se trudili spasiti ugled važnog događaja. Onih nekoliko urbanih izbornih jedinica čija je glasačka struktura bila neuskaladiva s prosjekom zapadnoga krila noću su posjetila probrana izaslanstva zanesenih stranačkih aktivista

koji su pomogli odgovornim dužnicima da ponovno prebroje glasove. Time su znatno pojasnili situaciju. Oko zabludjelih glasačkih mjesta okupilo se na tisuće demokrata, od kojih su mnogi mahali bakljama nad glavom u nadi da će se prebrojavanje sagledati u novom svjetlu. Kada je osvit ozario gradske ulice, masa je glasno skandirala, ritmično, hrabreći dužnosnike koji su vrijedno radili. Ujutro je volja naroda već bila izražena i predsjednik Isky osvojio je apsolutnu većinu u novoj Nacionalnoj Skupštini zapadnoga krila zemlje. ...No prave nevolje započele su u istočnom krilu, toj kužnoj močvari.

A tko je naseljava? Divljaci koji se samo množe, prašumski zečevi koji ne znaju ništa drugo nego uzgajati jutu i rižu, bosti se noževima i odgajati izdajice. ...Eto, vidite što se događa kad ljudima date demokraciju. Zapad je bio u stanju šoka, čuo se lepet jednog krila, opterećen užasnom spoznajom o predaji vlasti stranci močvarnih urođenika, malih crnih ljudi koji govore neizgovorivi jezik iskrivljenih samoglasnika i šuškvavih suglasnika; možda baš i nisu stranci, ali svakako su nam strani. Predsjednik Šugavi Pas sa žalošću je poslao golemu vojsku da na istoku obnovi smisao za istinske omjere. Arjumand ne razmišlja o ratu koji je uslijedio, osim da se prisjeti kako je država idolopoklonika smještena između krila poduprla istočnu kopilad, dakako, zbog razloga 'zavadi pa vladaj'.

Užasan rat. Na rafinerije nafte, zračne luke i domove bogobojaznih civila na zapadu padale su poganske bombe. U konačnom porazu zapadnih snaga, koji je doveo do uspostave istočnoga krila kao autonomne države (baš!) i međunarodnog invalida, očito su stranci imali prste: oni perači kamenja i prokleti jenkiji, naravno. Predsjednik je otišao u Ujedinjene Narode i lijepo se izderao na te eunuhe: 'Nećete nas uništiti dok sam ja živ.'

Demonstrativno je izašao iz Opće Skupštine, lijep, neumjeren, veličanstven: 'Moja zemlja me sluša! Zašto bih ostao u ovom haremu kurvi transvestita?' - i vratio se kako bi preuzeo uzde vlasti u ostacima Božje zemlje.

Sheikh Bismillah, tvorac podjele, postao je poglavicom urođenika. Dakako, poslije su provalili u njegovu palaču i izrešetali njega i njegovu obitelj. Takvo ponašanje moglo se i očekivati od te sorte".

Vrlo često kada idem i vraćam se s posla vidim jednu ženu koja brižljivo i strpljivo čeka autobus kojim putuje njezino retardirano dijete. Mislite li da roditelji više vole svoju "normalnu" djecu? Uzaludna misao. Rijetko koju ljubav možemo usporediti s tom prema hendikepiranom djetetu. Kako li samo majke (i očevi) "provjeravaju" svoje nerođence uz misao: "Samo da je zdravo i normalno". U knjizi Betty J. Eadie, U zagrljaju svjetlosti, Leo-Commerce, Rijeka, 2007, str. 102, 106-107, 109-111, može se pronaći zanimljiva utjeha:

"Bog nam je podario i neke talente i vještine po svom nahodanju. Zato nikada ne smijemo svoje sposobnosti ili nedostatke uspoređivati s onima u drugih. ...Ta je duša odlučila svijet ugledati kao mentalno retardirana osoba. Takva ga je mogućnost neobično uzbuđivala, znajući što će ona značiti za duhovni rast njegovih roditelja i njega samog. Njih troje je sve to isplaniralo već mnogo ranije. Sada je jedva čekao da osjeti neizmjernu ljubav svojih smrtnih roditelja. Shvatila sam da duše mogu birati bilo koji trenutak tijekom trudnoće u kojem će se useliti u majčinu utrobu. U trenutku ulaska u maternicu počinje njihov smrtni život.

Rečeno mi je da je abortus u suprotnosti s prirodnim zakonima, jer duša izbačena iz majke osjeća odbijanje i tugu, jer se radi o njezinu tijelu, bez obzira je li riječ o izvanbračnom, hendikepiranom djetetu ili o djetetu koje će poživjeti samo nekoliko sati. No duša istovremeno i

suosjeća sa svojom majkom, jer zna da je ona donijela odluku na osnovi svojih spoznaja. Srela sam mnogo duša koje su na Zemlji proživjele tek nekoliko sati, ili dana, po rođenju. Ali i te su duše iskazivale jednako uzbuđenje kao i sve ostale, jer su znale da su i one bile dio misije koja ima svoju svrhu.

Shvatila sam da je njihova smrt bila zacrtana još prije njihova rođenja - baš kao i smrt svakoga od nas pojedinačno. Tim dušama nije bio potreban razvoj koji bi zahtijevao dulji boravak na Zemlji, a njihova je smrt trebala biti izazov koji će omogućiti njihovim roditeljima da se usavrše. Bol koja nastaje uslijed gubitka novorođenca snažna je, ali kratko traje. Poslije takvog gubitka roditelji se još više zbliže, bol brzo iščezava, a ostaje samo radost zbog novog rasta i zajedništva. ...Sve što se radi, čini se za razvitak duše - sva iskustva, sve vrline i sve mane služe da se duša što bolje razvije. Ovozemaljski problemi ondje su tričarije, ne predstavljaju gotovo ništa, jer na sve se gleda očima duše.

U poglavlju "Pijanac" (str. 109-112) kaže se:

"Dolazak na Zemlju nalikuje izboru fakulteta ili predmeta studija. ...Onog trenutka kad počnemo suditi drugima zbog njihovih nedostataka i mana, i sami iskazujemo iste slabosti. Ovdje, na Zemlji, jednostavno ne raspolažemo znanjem koje bi nam dopuštalo da sudimo drugim ljudima. ...Moja je pozornost bila usmjerena na jedno raskrižje u jednom velikom gradu. Na pločniku, uza zid velike i luksuzne zgrade, ležao je pijan čovjek. Jedan od mojih vodiča upita me: "Što vidiš tamo dolje?" - "Pa, vidim pijanduru kako se valja u svojoj vlastitoj prljavštini", rekoh, još uvijek u čudu zašto mi to uopće pokazuju. Moj je odgovor uzbuđio moje vodiče. "Dobro", rekoše, "sad ćemo ti pokazati tko je to!" ...Njegov je prijatelj bio čuveni odvjetnik koji je imao svoj ured nekoliko blokova dalje od raskrižja koje sam maloprije ugledala. Iako pijani čovjek nije tog trenutka imao pojma o svojoj misiji, njegov nepos-

redni zadatak je bio da svog prijatelja podsjeti na potrebe drugih. Shvatila sam da je odvjetnik po svojoj prirodi bio pun suosjećanja za druge, ali da ga je pogled na pijanog bijednika trebao potaknuti da to i u praksi pokaže. Zнала sam da će se njih dvojica sresti, te da će odvjetnik u pijancu prepoznati duh svog prijatelja i da će ga to nagnati da čini dobro. I mada neće biti svjesni svojih zemaljskih poslanja, njihove će misije biti uspješno obavljene.

Pijanac je, dakle, svoje zemaljsko vrijeme tratio za dobrobit nekog drugog. On će se i dalje razvijati, a ono što mu, možda, ustreba za njegov napredovanje bit će mu dano kasnije. ...Oni što su prolazili pored pijanca izvaljenog na pločniku nisu bili u stanju zaviriti u njegovu plemenitu dušu, već su ga sudili po njegovoj vanjštini. ...Sjetih se tada i rečenice iz evanđelja: 'Ako se oko vas nalazi sirotinja, gledajte da joj činite dobro'. ...Naša će snaga izvirati iz našeg milosrđa".

Eto, zamislio sam da se putem od Srđa do Bosanke ponad Dubrovnika odmaraju i leže imaginarni pijanci-beskućnici u dugoročnijem smislu riječi od jednog života.

Vukovar 1991. Ne, ipak Dubrovnik 2008. Večernja dugomet-ražna televizijska serija o Herojima Vukovara. Bogami, Blago (i Zadro) rečeno, takvi i bijahu. Vukovar i Dubrovnik su pretrpjeli teška stradanja, ali Vukovar znatno teža, pa kao stanovnik Dubrovnika moralno priznajem takvo nešto. Usporediti neusporedivo s nečim što smatrate dostojnim usporedbe je nemoguće. Skoro da se čini da su u ostalim dijelovima RH vođene "ratne igre", a tek u Vukovaru pravi krvoločni rat. Koliko su samo propatili ti ljudi, a još bi više da su preživjeli i oni koji su mučki ubijeni. Kurvanjski i kukavički podlo.

Od podlaca je moguće očekivati samo podlost, a u takvoj konstataciji kao da istinskog pokajanja i praštanja čini se nikad ne bi bilo dosta. Eto, upravo takvo je izgleda

moguće u nekim drugim životima onih koji su posadili jedno sjeme da bi se se rodili u nekim drugim plodovima za koja moraju ispaštati u budućnosti. Zamislite kada bi proživjeli desetak ljudskih života i kada bi u svakom životu morali praštati takve zločine da bi vam se nakon nekoliko života otvorila utroba koja bi vjerojatno sama od sebe počela povraćati od silnog jada. Onda možete znati koliko je veća snaga praštanja od onog zločina zbog kojeg na ovom našem malom Svijetu uvijek netko mora nešto praštati.

Zatvoreni krug zločina i praštanja je ogroman, te kao da tvori (ili mori) smisao našeg postojanja. Također možete pretpostaviti koliko praštaju vukovarski stadalnici kada idu na božićnu misu, a s pokrajnjih ulica im se smiju mještani-četnici koji su ubijali tijekom Domovinskog rata. Zamislite tu božićnu priču u kojoj vukovarske žrtve rata čak u svojim mislima nemaju ni trunku pr jezira, već se tijekom odlaska na misu i oni smiju. Vječnost neka nam je svjedok. Zna li tko su istinski pobjednici?

To su zapravo oni koji ne pobjeđuju u ovom kratkom životu, već je njihova pobjeda vječnost. Što će ti jedna pobjeda ili ono što nazivaš pobjedom kad gubiš u beskonačnosti. Kako je promišljeno, rečeno, učinjeno ili propušteno, tako neka bude barem i d(i)jelom zapisano.

U maloj zemlji Falsitaniji, gradu Lažogradu, Mother-of-God polju, (po)stoji postaja (tamo piše "stanica") za nešto što bi mogli nazvati dugotrajnim tehničkim pregledom vozila koja u svojoj biti negiraju svaku od tih riječi. Bespredmetno je raspravljati o tome da u zapadnim zemljama jedanput registrirate moped i to vam znači ulaznicu za mogućnost stalne vožnje. Možda će i ta(kva) značiti ulaznicu u EU.

Također je smiješno raspravljati da morate čekati na (vremenski gledano) poduži red dok mito (ne) učini svoje. Neka sve bude u karn

(eval)i-tonu, ali prije bih umro nego netkome ponudio mito. Na kraju lažogradske feste jedan "Sve najbolje" [valjda za Božić i Novu godinu] iz ustiju osobe osiguravajuće kuće koja nije Croatia (jer sam tamo osigurao, što ne znači da druga osiguravajuća društva nisu dobra i kvalitetna, ali su bliža "oltaru" koji daje "koncesije", a naziv Croatia još uvijek smeta nekim ljudima), sve mi govori u prilog da stvarno treba praštati dosta toga. Stalno i dugotrajno.

Teško je i u mislima oprostiti i ne ljutiti se. Zamislite kada bi svaki čin, pa čak i onaj "bezazleni" krađe (iako znatnijih količina velikih pakiranja) toaletnog papira, u nekom sofisticiranom obliku preobražaja bio kažnjen u tom ili nekom od života ili vidova življenja. Zamislite kada bi se oni veliki igrači na državnoj razini koji potkradaju državni proračun ili kažu da je za to i to potrošeno toliko i toliko novca, iako je to čak i u snu tzv. demokratskog svijeta nemoguće, jednog jutra probudili kao ose, bumbari ili muhe koje je malo iza toga pregazila guma upravo registriranog kombija bez zadnjeg branka.

Ako malo bolje razmislite, onda vam pri velikoj brzini, vašoj ili nečijoj tuđoj, neće pomoći ni više desetaka takvih branika, pa ni bespredmetnih registracija, već ćete (o)visiti o koncu kvalitete karoserije, sjedišta i pojasa za vezivanje. Štoviše, više branika bi vas više zgnječilo i priklještilo. Velike su pak brzine kojima se zapravo pojavljujemo i nestajemo s ovog svijeta. Ili npr. koja je svrha ako vam rade svi žmigavci, a vi ne uključite lijevi kada skrećete od vatrogasaca prema žičari. Dosta puta sam primjetio na tom mjestu da osobe u automobilima jednostavno prethodno ne uključe žmigavac prije nego što prolete preko zebre, te moraš pogađati kojim će putem i da li si uopće siguran prijeći zeburu.

Koja je svrha izdvajanja za ceste na kojima ima toliko neugodnih neravnina da neke od njih mogu (za moped) biti pogibeljne? Možda se sredstva izdvajaju za ceste i auto-

puteve koje građevinski lobiji pravno utemeljeno dobiju (za) izgrađivati u obliku astronomskih i suludih iznosa koje, naravno, u vrlo maloj mjeri pošteno dobijaju ljudi koji neposredno, po svim vremenskim uvjetima, rade na takvim prometu (pr)odanim putevima i kanalima slijevanja novca. Otud i riječ mito: "Mi ćemo učiniti to...", što je samo skraćena "mi-to" za tu reče(nič)nu formulaciju.

Zamislite, nadalje, da takve i slične činjenice ne morate zamišljati, već da su svaki čin ili misao prožeti ulaznicom za buduću ispravak ili pokajanje. Nadalje, zamislite da sve te ljude kojim (ne)mogućim slučajem susrećete u vjerskim hramovima (tijekom stožernih blagdana) ma koje vjere, nekim od dijelova svijeta ili nutrinama njihovih vlastitih pokajanja, te na kraju rećete: "Oprošteno vam je, ali to ćete, ako već niste, prije ili kasnije i sami morati činiti".

I onda se naredno jutro probudite (oko 10 minuta ranije, u 06.50 h, što je dobro jer je tijekom noći prestala raditi baterija u digitalnom ručnom satu-budilici), zalijepite nekakav karton jer ste sinoć zbog "dugog čekanja" kiše pokisli kao i sam karton na kojem bijaše zalijepljena registracija od ovog svijeta, kupite poštanske marke za božićne čestitke, ubacite ih usput u poštanski sandučić (vremena koje ne čeka), te zakasnite na posao 4 minute što donosi upis u listu kažnjavanja.

Naravno, nikad nije dovoljno kasno za beskonačnost i vječnost. To su sve svojevrsna pokajanja i ovozemaljske tričarije. I eto vam božićnih pričica koliko hoćete. Ovo piše griješna i smrtna osoba, ali za (gore) napisano ne osjeća ni trunku kažnjavanja.

Eto, igrom sudbinskog slučaja, baš kod vatrogasaca sretnem tu ženu sa svojim retardiranim djetetom... Koliko je samo takvih slučajeva i sličnih sudbina u svijetu.

UZ SKRUŠENU ZAHVANOST

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Preuzvišeni **Mile Bogović**
biskup gospičko-senjski
GOSPIĆ, Hrvatska

Preuzvišeni!

Jedan sam od hrvatskih intelektualaca katolika koji pažljivo pratim Vaš uzoran rad na narodnoj knjizi i na slavu Božiju. Tako otvoreno biti sav u duhu istine je - hrabro, kršćanski, uzorito, za osobitu pohvalu!

Mudra i hrabra je bila Vaša odluka da na stratištu naših predaka na Krbavskom polju podignete spomen-svetište koje će ujedno biti i hodočasničko mjesto za odavanja počasti i zahvalnosti Bogu za sve žrtve koje su pale u borbi za opstanak naše drevne i Bogu odane neosvajačke hrvatske nacije, na svojoj zemlji, na plemenitoj.

Posve je shvatljivo da ste odlučili da se na tom povijesnom stratištu podigne svetište inspirirano našim tradicionalnim graditeljstvom, kao što je to činio i Juraj Dalmatinac, gradeći Šibensku katedralu u isto vrijeme kad se je dogodio teški poraz hrvatske obrambene vojske na krvavoj Krbavi. Od izgradnje ninske dvorske kapelice 'Sveti križ' do izgradnje Šibenske katedrale prošlo je oko šest stotina godina,

a od Bitke na Krbavskom polju do Domovinskog rata prošlo je petsto godina.

Sve je to jedna jedinstvena sudbina i naš izvorni graditeljski stil podizanja svetišta jedan je od načina održavanja kontinuiteta naše povijesti, naše vjere u Is-

Mile Bogović

usa - pravog Boga i pravog Čovjeka, naše kulture i, ukratko - našeg narodnog mentaliteta.

Shvaćam donekle i ideju arhitekta Bašića da iz današnje perspektive vidi sudbinu naših predaka koji su ginuli za slobodu Hrvatske s imenom

Božijim na usnama. No, Bašićev projekt ništa ne znači za ono vrijeme kad se je gradila Šibenska katedrala.

Pišem Vam večeras, na blagdan svetog Stjepana - prvomučenika u nakani da Vam izrazim zahvalnost na hrabrosti svjedočenja vjere i ponosa što pripadate narodu koji se nikad nije dao iskorijeniti na svojoj zemlji niti zavesti u totalnu blasfemiju - da zaniječe Duha Svetog koji vodi našu povijest i do sada i ubuduće.

No, da Bašićeva građevinarska zamisao ne bi bila samo tako 'odbačena', mislim da mu treba preporučiti da taj svoj projekt ponudi Odboru za podizanje svetišta kod strasnog stratišta jame Jazovke, u koju su bacani sinovi Hrvatske i vjernici naše Svete Crkve od onih koji su s 'kapom sa tri roga' prkosno pjevali da 'vode borbu protiv Boga'. Bašićeva arhitektonska zamisao bila bi i dokazom da on sa svoje strane sudjeluje u našoj narodnoj sudbini veličanjem žrtava koje su tamo pale u ovo naše nesretno 'moderno' doba, kojem pristaju

takvi betonski spomenici.

Ponizno i sa zahvalnošću Vaš

Mirko Vidović

Vitez Reda

Međunarodne akademije.

„DOTUĐMANIZACIJA“

Sven Rustempašić, Sarajevo

Znakoviti nastup Miroslava Tuđmana, sina Franje, u „Centralnom dnevniku, Senada Hadžifejzovića“, sarajevske TV Hayat, 20. decembra 2008.

Miroslav Tuđman je 20. decembra TV linkom gostovao u emisiji sarajevske TV Hayat, „Centralni dnevnik, Senada Hadžifejzovića“, te „iscrtao“, reiterirao strategiju najvećeg internacionalnog projekta Republike Hrvatske - uništenje Republike Bosne i Hercegovine. I to u vrijeme kada unatoč ogromnom protivljenju branilaca države BiH, sve stranke iz RS i lideri najvećih stranaka u hrvatskom i bošnjačkom narodu, HDZ i SDA, hrle da kapitulantski pakt iz Pruda, u dejtonskom parlamentu BiH pretvore u zakone kojima će sahraniti državu Bosnu i Hercegovinu za sva vremena, a uspostaviti srpsku državu zapadno od Drine, Republiku srpsku (RS) - nakon čega Miroslav Tuđman najavljuje obračun Hrvata sa Bošnjacima po pitanju podjele dejtonske Federacije BiH, od koje HDZ (i Hrvatske i BiH) zahtijeva formiranje trećeg, hrvatskog entiteta. U Internacionalnom pravu riječ „entitet“ ne postoji; to je država hrvatskog naroda, federalna jedinica, tj. 1991. ilegalno osnovana „Hrvatska Republika Herceg-Bosna“, za čije ostvarenje je RH ratovala protiv R BiH.

Kada se na najvišem nivou rješavalo internacionalno priznavanje republika raspadnute SFRJ, Tuđmanovom su režimu SAD postavile ultimatum za američko priznavanje Republike Hrvatske: prvo mora priznati Re-

publiku BiH! Tek kad je taj uvjet RH ispunila, Amerikanci su je priznali. Ovu malo poznatu činjenicu treba naglasiti; te i to da je time RH priznala Ustav R BiH, koji, kao i svaki ustav, jasno opisuje kakva je BiH država. I R BiH je priznala RH prema njenom ustavu - u kojem, npr., nema „Republike Srpske Krajine“, za razliku od formiranja „Hrvatske Republike Herceg-Bosne“ kojim je RH prekršila Internacionalno pravo i ultimatum SAD. Imajmo to na umu.

Miroslav Tuđman i Josip Perković

Nakon raspada SFRJ, republike su imale pravo tražiti, tražile su i dobile internacionalno priznanje kao suverene države i postale članice UN - zato što je SFRJ bila sastavljena od federalnih jedinica, republika, i zato što su i federalni ustav i ustavi republika iz 1974. godine, to omogućavali. Ne bi bilo velike razlike između raspada SFRJ i raspada-uništenja države BiH ako bi na njenoj teritoriji bile ozakonjene bilo dvije (Dejton) bilo tri (HDZ, Miroslav Tuđman) federalne jedinice. Razlika bi bila na štetu te labave BiH - bila bi sklonija raspadu nego SFRJ, a funkcionalno se već skoro raspala uslijed čvrste vezanosti RS za Republiku Srbiju, kao i vezanosti nelegalne, ali de facto postojeće, „Herceg-Bosne“ sa RH. Svi koji se državotvorno

osjećaju Bosancima i Hercegovcima (a tu spadaju skoro svi Bošnjaci), bili bi satjerani u geto na oko 25% teritorija BiH - što je politika HDZ-a, kako BiH (Čović), tako i Hrvatske (Sanader), koju deklarira i njen sutvorac Miroslav Tuđman, sin Franje.

Predsjednik RH Stjepan Mesić je javno osam godina odbacivao „hrvatski entitet“, a zalagao se za dejtonsku dvodijelnu podjelu BiH. Ne treba se zavaravati, i Mesićeva je politika uvelike Tuđ-

manova, ali javno ne i u njenom krajnjem dometu ostvarenja „Hrvatske Republike Herceg-Bosne“. Naime, kako je dejtonsku podjelu RH iznudila u Washingtonu (mart 1994) i Dejtonu (novembar 1995), ne može se tvrditi da je preko Mesića obavljena „detuđmanizacija

Hrvatske“, jer je Dejton veliki dio ostvarenja politike RH iz vremena Franje Tuđmana. Ali pošto Mesić nije javno podržao „herceg-bosanski san“, odnos njegove Hrvatske prema BiH je poboljššan. Barem su branioci Republike BiH dobili vremena, kojeg, nažalost, tzv. bošnjački lideri nisu iskoristili za vađenje Republike BiH iz suspenzije, nego za rušenje iste i ozakonjenje RS, „podrazumijevajući“ da je FBiH dovoljna za bošnjački, a i hrvatski narod.

Miroslav Tuđman, prirodni utemeljitelj i realizator strategije i djela svojeg oca, sa vrha obavještajnih struktura RH, rekao je da je dejtonska BiH „neodrživa“, sa čime se slažu

branioci države BiH, tražeći vađenje R BiH iz suspenzije. Ali, Tuđman ide u suprotnom smjeru, tražeći da se dvodijelna dejtonska podjela BiH odbaci i provede trodijelna; da svaki od tri „konstitutivna naroda“ (inače opasna, nigdje u svijetu primijenjena nebuloza - op.a.) ima svoju državu-federalnu jedinicu. Kad mu je Hadžifejzović rekao da RS neće dati niti dio teritorije, nego da Bošnjaci i Hrvati mogu dijeliti samo FBiH, Tuđman nije reagirao, dajući implicite na znanje da i on na to cilja.

Hrvatska Zajednica Herceg-Bosna

Zanimljiva je bila Tuđmanova izgradnja „pravnih temelja“ svojim zahtjevima. On kaže da je predsjednik Predsjedništva R BiH Alija Izetbegović potpisao Kutiljerov plan, prema kojem se išlo na etničku podjelu BiH, da svaki narod dobije svoju državu, ali da je plan ubrzo odbačen i da je zatraženo priznanje neovisne, cjelovite R BiH. Hadžifejzović nije replicirao da je Izetbegović mogao voditi pregovore, pa i potpisati neke planove, ali da to u krajnjoj liniji R BiH nije verifi-

cirala, nego je Kutiljerov plan odbacila znatno prije traženja svjetskog priznanja. Uostalom, napravio je i njegov otac Franjo kojekakve poteze, recimo, davao je četnicima velike dijelove Hrvatske ... ali ga je RH u tome spriječila. Miroslav Tuđman tvrdi da je EU zahtijevala da Alija Izetbegović potpiše Kutiljerov plan „kao jedan od dva uvjeta za priznanje Republike BiH“. Drugi uvjet je bio građanski referendum. Ne može se tražiti promjena niti jedne rečenice u ustavu neke države kao uvjet za internacionalno priznanje, prema

Povelji UN, Internacionalnom pravu. Uostalom, zašto EU nije napravila neki „Novi ustav BiH“ 1991., i dala ga Republici BiH na razmatranje i eventualno referendumsko usvajanje ili neusvajanje?! Naprotiv! Republika BiH je priznata prema njenom Ustavu, i to je jedina bitna i utemeljena pravna činjenica!

Znamo da je A. Izetbegović dijelio državu BiH, ali to R BiH nikada nije odobrila, nikada nije ratificirala. To ne dozvoljava niti Internacionalno pravo prema Bečkoj konvenciji o ugovorima, prema Povelji UN, itd. I Dejtonski ugovor je prihvatljiv kao mirovni ugovor, ali ne i Aneks 4 koji oktroira novi, Dejtonski ustav. Nažalost, projekt Tuđmanove RH, uništenje R BiH, je Aneksom 4 kojega i danas po-

država RH, ako tako ostane - već ostvaren. A sada ga njegov sin traženjem „dotuđmanizacije“ BiH, pokušava dovršiti u potpunosti. Kako zagovara isto što i najjača politička stranka u Hrvata, HDZ, te kako se želi kandidirati za predsjednika RH, tvrdeći da ima velike šanse - onda je ovaj intervju zlokobna najava mogućih narednih događaja.

Prema Tuđmanu, proizlazi da je Kutiljerov plan bio (tajni) uvjet da EU prizna R BiH ako Alija Izetbegović pristane na njeno uništenje! Moguća platformu za taj plan je sadržana u „Brionskom dogovoru iz 1991“, o čemu je pisao Tarik Haverić („Došao Šejtan po svoje“, „Dani“, 2006.), citat:

Bilo bi nepravedno prešutjeti usvajanje „Brionske deklaracije“ u Skupštini R BiH, početkom jula 1991. Prva tačka ovog dokumenta, koji je ponudila Evropska zajednica, određivala je da „narodi Jugoslavije jedini mogu odlučiti o svojoj budućnosti“, i tako utvrđivala narode a ne republike kao glavne subjekte pregovora o sudbini zemlje. Kada je poslanik Liberalne stranke Rasim Kadić pokušao upozoriti zakonodavno tijelo kako usvajanjem „Brionske deklaracije“ Bosna i Hercegovina potpisuje vlastitu smrtnu presudu, potpredsjednik Vlade Rusmir Mahmutćehajić sa skupštinske govornice pružio je uvjeravanja poslanicima „da u evropskom smislu riječ narod podrazumijeva sve građane na određenoj teritoriji, a ne narod kao naciju“, te je „nakon pojašnjenja Mahmutćehajića... Brionska deklaracija... izgla sana“. („Oslobođenje“, 12. jula 1991.).

Nije jako važno je li to „pojašnjenje“ bilo rezultat zle namjere ili samo neizlječivog

nerazumijevanja političko-pravnog kompleksa, no Mahmutćehajića je na mjesto potpredsjednika Vlade bila postavila stranka osnovana ne zato da bude predstavnik građana na određenom teritoriju, već upravo Muslimana kao etničkog naroda, kako je to ponosno isticao njezin predsjednik: „Predstoji novi dogovor naroda BiH i naroda Jugoslavije o tome kakvu BiH i kakvu Jugoslaviju hoćemo. Te dogovore mogu voditi samo istinski predstavnici naroda, a istinske predstavnike mogu odrediti samo narodi na slobodnim izborima“ (A. Izetbegović, „Sjećanja“). I kako je to ponosno isticao sam Mahmutćehajić, jedan od autora gore spomenute Rezolucije muslimanskih intelektualaca u kojoj se potvrđuje da su „Muslimani... suveren narod“.

Kako god bilo, od te sitnošćardijske prevrtljivosti (etnički narod kada dijelimo ministarstva i direktorska mjesta, građani kada Evropa treba da nas zaštiti ili ako treba da izađemo na referendum!) nije bilo velike koristi. Nekoliko mjeseci kasnije na Mirovnoj konferenciji o Jugoslaviji u Hagu, sada već zabrinut posljedica procesa koji je pokrenuo, Izetbegović će naglašavati da je u definiciji „inače nespornog principa prava na samoopredjeljenje naroda, nejasan... pojam naroda“. „Ako je riječ o narodu u etničkom smislu“, nastavlja osnivač prve etničke stranke u Bosni i Hercegovini, „pojavljuju se nepremostive teškoće kod njegove primjene“ (Posljednja šansa Jugoslavije. Haška konferencija 1991, Beograd, 2002.).

Dakle, „Brionska deklaracija“ je mogla biti podlogom Kutiljerovom planu o „samoopredjeljenju

naroda“ koji uništava RBiH, ali je RBiH plan odbila, obavila Referendum, a zatim dobila priznanje od svih svjetskih relevantnih organizacija - UN, EU, i preko 100 država, uključujući Velike sile SAD, Rusiju, Kinu. „Samoopredjeljenje naroda“ u RH nije prihvaćeno; npr. RH je odbila „Plan Z-4“ koji je trebao ozakoniti „samoopredjeljenje srpskog naroda“ izraženo kroz „Republiku Srpsku Krajinu“ na više od četvrtine teritorije RH. Nota: Tada je Franjo Tuđman htio sa Srbima potpisati „Plan Z-4“, ali su ga spriječili hrvatski patrioti i četnička glupost da odbiju plan koji im daje sve što su Hrvatskoj od „balvan revolucije“ pa nadalje, oružjem otimali. Kako „samoopredjeljenje naroda“ nije važno u RH, a važno za Hrvate (i Srbe) u BiH?! Kako ne važno u Republici Srbiji, a koristi se protiv države BiH?! I, kako je cijeli svijet priznao Republiku BiH (što je učinila i RH) - što znači da je priznao njen Ustav, koji definira kakva je ta država - a jedino se RBiH agresijom, ratnim zločinima, genocidom i beskrajnim pritiscima i spletkama nameće „samoopredjeljenje naroda“ (koje doista nije samoopredjeljenje, nego rezultat agresije susjednih država na RBiH)?! Kako to da se totalno krši Internacionalno pravo jedino po pitanju RBiH, države koju su njeni građani svojom krvlju četiri godine branili, pod jezivo okrutnim embargom na oružje i životne potrepštine?!

Pitanje TV Hayat da li ima na umu preporuku Biskupske konferencije (Mostar, ljeto 2005.), da se država BiH na srednjem nivou ne treba zasnivati na aktualnoj dejtonskoj podjeli (FBiH i RS), nego na četiri multietničke regije, Miroslav Tuđman nije niti

udostojao odgovora. Da li tako važan stav Katoličke crkve ne zaslužuje niti osvrt lika koji želi biti slijedeći predsjednik Republike Hrvatske?!

Armija Bosne i Hercegovine

Ne lezi vraže - strategija visoko rangiranog obavještajca RH ka „dotuđmanizaciji“ BiH, velikim se koracima sada provodi preko HDZ, SDA i svih stranaka RS.

Ali, dobro je da ima i veoma dobrih vijesti - na fonu povijesne knjige našeg Bosanca fra Petra Anđelovića, „Vjerni Bogu, vjerni Bosni“! U svojem božićnjem javljanju, naš bosanski kardinal Vinko Puljić je, ukratko rečeno, odbacio sve gore navedene teze i diktat Miroslava Tuđmana, i ne imenujući ga; ignorirajući Tuđmana isto kao što je on ignorirao Crkvu. Kardinal Puljić nas je sve za Božić obradovao ponavljajući stanovište Biskupske konferencije i svoje, da ne pristaje na federalizaciju BiH, nego se zalaže za cjelovitu, suverenu, građansku državu Bosnu i Hercegovinu, čiji se srednji nivo državnog ustroja ne bi temeljio na aktualnoj podjeli, nego na multietničkim, geografskim, gospodarstvenim regijama na cijelom državnom prostoru, kako mi to kažemo, od Une do Drine, od Save do Jadrana.

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

NACIONALNI ODBOR ZA POVRATAK IMENA KAZALIŠNOM TRGU U ZAGREBU

hrvatska.uljudba@gmail.com ✉ www.hrvatskauljudba.hr ✉ www.svakovamdobro.hr

00385-91-33-88.431 ✉ 00385-1-29.23.756, 29.23.757

Zagreb, 27. prosinca 2008.

NA RUKE:

LUKA BEBIĆ, PREDJEDNIK HRVATSKOG SABORA

MILAN BANDIĆ, GRADONAČELNIK GRADA ZAGREBA

JAVNI POZIV

(PETICIJA)

KOJIM TRAŽIMO PREIMENOVANJE TRGA UZ
HRVATSKO NARODNO KAZALIŠTE U ZAGREBU U

„KAZALIŠNI TRG“

Nakon knjige „Titove tajanstvene godine u Moskvi 1935.-1940.“ dr. Silvina Eiletza, što je upravo objavljena u Zagrebu, a koja donosi šokantna otkrića iz Ruskog arhiva društvene i političke povijesti o tome kako je doista Josip Broz postao šef jugoslavenske partije, te gdje je bio i što je radio od izlaska iz zatvora nakon „bombaškog procesa“ 1935. do povratka u Zagreb 1940. zaista je, bez obzira na politička uvjerenja, sramota imati u Zagrebu trg koji nosi ime Josipa Broza.

O dotičnoj knjizi publicist Ratko Bošković kaže i sljedeće:

Taj je arhiv tek odnedavno otvoren za stručnjake istraživače. Izvorni dokumenti pohranjeni u arhivu, donedavno strogo tajni, koje je autor dr. Silvin Eiletz osobno pronašao i odabrao, popunjavaju najveću „crnu rupu“ u novijoj jugoslavenskoj i hrvatskoj povijesti. Razotkrivaju događaje i činjenice koje je Josip Broz tajio ili je o njima lagao, a povjesničarima su sve do nedavno bile nedostupne i nepoznate.

Dokumenti koje je autor izvukao na svjetlost dana originalne su „karakteristike“ koje je Josip Broz osobno, pod kodnim imenom Valter, u Moskvi pisao za sovjetsku tajnu policiju GPU/NKVD o svojim predratnim partijskim drugovima. Dokumenti otkrivaju da se Broz sam, dobrovoljno, ponudio da piše karakteristike. Autor zaključuje da je Tito bio „najveći denuncijant u Istočnoj Europi“. Izdao je i poslao u smrt ili u gulag i obje svoje tadašnje žene, brojne osobne prijatelje i dobročinitelje.

Sve su te karakteristike negativne i perfidno ocrnjuju Titove partijske drugove, osobito one za koje je Broz znao ili mislio da su mu konkurenti za mjesto generalnog sekretara. Na temelju tih karakteristika gotovo svi osnivači partije, sekretari, članovi CK, vodeći lijevi intelektualci, sveučilišni profesori i akademici, jugoslavenski emigranti i aktivisti bili su pozvani u Moskvu (ako već nisu tamo bili) i smjesta likvidirani, nakon montiranog procesa ili bez njega.

Staljin ga je pohvalio: „Tito je *molodjec*, on je sve svoje protivnike pobio!“

Hrvatsko narodno kazalište

Autor se poziva na Milovana Đilasa koji je napisao da je, od ukupno oko 2500 predratnih članova partije, u Moskvi likvidirano njih oko 800. Sovjetski savez ih je poslije rata sve rehabilitirao, ali ne i Jugoslavija. Tu su javnosti ostali nepoznati.

U drugom dijelu knjige autor donosi šokantnu priču o koncentracijskim logorima na Sv. Grguru i Golom otoku u koje je Tito, prakticirajući kod kuće staljinističku doktrinu koju je naučio i usvojio u Moskvi, strpao sve preostale predratne partijske čelnike koji su nekim čudom preživjeli njegovu prijeratnu čistku.

Najzanimljiviji dokumenti koje je Josip Broz Tito osobno pisao u Moskvi ili slao šefovima Staljinove tajne policije iz Pariza, Beča i Jugoslavije objavljeni su u knjizi u faksimilu.

Dr. Silvin Eiletz austrijski je povjesničar i psihoanalitičar rođen 1928. u Sloveniji. Predavao je na sveučilištima u Beču, Buenos Airesu i Mariboru, objavio je brojne studije o ruskoj filozofiji i povijesti, te iz područja psihoanalize. Autor je knjiga, „Povijest jedne kolaboracije: boljševici i Nijemci 1914.-1919.“ i „Tajne Kominterne“.

Dragi prijatelji, pridružite nam se!

Učinit ćete to na taj način što ćete PETICIJU **proslijediti** svojim prijateljima na potpis, i to na sljedeći način:

1. Radi provjere vjerodostojnosti potpisa, jer će se to sigurno tražiti, treba navesti: ime, prezime, državu, adresu i e-mail adresu, a po mogućnosti i broj telefona.

2. Kad se na jednom mjestu skupi stotinu potpisa popis se šalje Hrvatskom uljudbenom pokretu, a pošiljatelj izrađuje novi obrazac PETICIJE i šalje ga dalje prijateljima.

3. Tijek zbivanja u svezi s ovom PETICIJOM bit će redoviti prikazivan u Glasniku.

Još jedanput: PRIDRUŽITE NAM SE!

VRIJEME JE!

ZVONKO BUŠIĆ - VITEZ, HEROJ, ILI TRERORIST?

Ivo Matanović, Zadar

Nadnevka 15. rujna godine gospodnje 1966. Zvonko Bušić nevoljko je napustio svoju porobljenu Domovinu Hrvatsku. Ne zato što se u njoj nije moglo živjeti, već zato što je, kao i žitelji cijele povijesne Hrvatske, bila u njoj rob. Ponižen, posramljen uz to još i fizički zlostavljan. Zvonko Bušić ne spada u one hrvatske ljude koji su u svijet išli „trbuhom za kruhom“. On je u svijet krenuo tražiti svoju osobnu ljudsku slobodu, zatim i boriti se za slobodu svoga porobljenog hrvatskog naroda.

Zvonko Bušić

Ne ulazeći u tehničke detalje, kako je Zvonko krenuo iz svoga rodnoga sela Gorica iz Hercegovine i došao do Austrije, upoznao svoju vjernu družicu zatim se uputio dalje za Njemačku, gdje se i vjenčaje sa gospođicom Julienne Schultz, a potom putuje u

Ameriku, sa skupinom Hrvata i Hrvatica: tek vjenčanom suprugom Julienne Bušić, Slobodanom Vlašić, Petrom Matanić i Franom Pešut gdje i izvode herojski podvig, otevši zrakoplov Američke kompanije, koji je kasnije, stigavši do Pariza, predan tamošnjim vlastima.

To su samo neki od detalja Zvonkine herojske skupine izvedene otmicom američkog zrakoplova o kojoj su drugi već puno toga rekli. Nas ovdje - iz udruge Zdruga udruge Hrvatskih političkih uznika Republike Hrvatske i inozemstva, više zanima njegov sadašnji status. Status kao pot-

puno slobodnog čovjeka. Čovjeka u svojoj oslobođenoj Hrvatskoj. Ako se ikome na svijetu ispunio životni san, san nada i stremjenja, onda se to ispunilo Zvonku Bušiću, koji je i nakon 32 godine sužanjstva u najstrožim uzama na svijetu – u Americi doživio svoje novo rađanje. Veli se u narodu da se čovjek u životu samo jednom rađa i jednom umire. Za našega viteza i junaka Zvonka Bušića to se ne može reći. On se je doista dva puta rodio. Prvi puta u svome selu Gorica, a drugi puta 24. srpnja godine gospodnje 2008. kada je izašao iz tamnice i kada je stupio na tlo slobodne i toliko drage mu Domovine Hrvatske. Njegov rođak i mještalin Bruno Bušić, nažalost, to nije doživio. Prije slobode stigla ga je osvetnička i zločinačka ruka jugoslavenske udbe, gdje je na najsvirepiji način pogubljen nadnevka 16. listopada godine gospodnje 1978. u Parizu. I ne samo on da je pogubljen, poginulo je još više stotina hrvatskih vitezova i junaka u inozemstvu na isti ili sličan način, boreći se za slobodu i nezavisnost drage im Domovine Hrvatske, koju nažalost nisu nikada dočekali. Spomenuvši ovdje i pokojnoga Brunu Bušića, rođaka i dobrog prijatelja Zvonka Bušića, neizostavno je nespomenuti i proročanstvo Bruna Bušića koji je 3 godine prije svoje smrti u pisanom obliku rekao:

„... Da smo složni i čestiti davno bismo imali državu. A bit će nje, rodit će se slobodna Hrvatska kad padne Berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema ni jedne države da je nastala bez krvavih gaća. Vjerojatno ćemo se i mi morati pobiti za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo

podnijeti svi podjednako ...

... No kad se oslobodimo srpskog ropstva i stvorimo državu, vidit ćete kako tek naši krađu. Svak nas je stoljećima krao i potkrao, a najteže će i najgore biti kad nas naši budu krali te prodavali svjetskim jebivjetrima i makro lopovima. Navalit će na nas kao velike ptice grabljivice. Tada će biti najveće i nerješivo pitanje - kako nas tada spasiti od nas samih?“

Žao mi je što ovdje ne mogu nešto više reći i o ostalim hrvatskim vitezovima i junacima koji paduše za slobodu, naprosto zato jer o njima u ovom uratku - prikazu o Zvonku nije riječ. Ne mogu ni o Zvonku govoriti više, jer bi se time udaljio od glavne teme o čemu želim više reći. Tema je službeni tretman i sam status Zvonka Bušića u slobodnoj i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Julienne i Zvonko Bušić

Je li on:

“HRVATSKI VITEZ, JUNAK, DOMOLJUB ILI TERORIST?”

Bez obzira što bilo tko u Hrvatskoj misli i govori o Zvonku Bušiću,

on je za sve slobodarske državno tvorne i nacionalne svjesne Hrvate nedvojbeno:

Hrvatski nacionalni Junak nad junacima.

I ne samo junak već i vitez uljudbenog hrvatskog čovjeka, koji, i kad ratuje zna štititi i dostojanstvo svog protivnika. Vidjeli smo to i u momentu njegova lišavanja slobode u Parizu, kad je rekao, da se u pristaništu newyorške podzemne željeznice nalazi i paket sa opasnim teretom-bombom koju treba pazljivo demontirati, kako ne bi došlo do tragedije i pogibije nevinih ljudi. Nažalost i unatoč njegovu upozorenju dogodila se tragedija, gdje je poginuo jedan službujući policajac Brian Murray i još trojica ranjenih.

Ukratko podsjećam, da je Zvonko Bušić i još četvero suučesnika - njegova supruga Julienne, Slobodan Vlašić, Petar Matanić i Frane Pešut - oteli su 10. rujna 1976. američki civilni zrakoplov Boeing 727 sa 76 putnika - na liniji New York - Chicago u želji da putem letaka i medija upoznaju svjetsku javnost s problemima Hrvata u Jugoslaviji. Tijekom otmice od eksplozije bombe postavljene kao upozorenje u newyorškoj zračnoj luci stradao je jedan, kako je gore već rečeno, tamošnji policajac po imenu Brian Murray. Zrakoplov je iz SAD odletio za Europu i sletio u Parizu, gdje su se hrvatski junaci-otmičari predali tamošnjim vlastima.

Glavni cilj otmice zrakoplova bilo je pokušaj prisiljavanja američkih i europskih medija da objave Bušićeve letke u kojima je bila sadržana istina o srpskom zlostavljanju hrvatskog naroda u Jugoslaviji.

HRVATSKA JUNAKINJA AMERIČKOG PODRIJETLA

Govoriti o hrvatskim junacima, a ne i o hrvatskim junakinjama bio bi to muški šovinizam. Kako Hrvati nisu šovinsti i nikad ne zaboravljaju svoje junakinje, ja ću ovdje govoriti samo o jednoj nedvojbeno potvrđenoj hrvatskoj junakinji, o Julienne Bušić, rođenoj amerikanki-Julienne Eden Schultz, sudeći po prezimenu najvjerojatnije njemačkog genetskog nacionalnog podrijetla. Dakako ne zaboravljajući druge hrvatske junakinje od Mile Gojsečić iz borbe protiv Turaka, Katarine Kosačke, Katarine Matanović, prve hrvatske zrakoplovne pilotkinje, Katarine Zrinsko-Frankopanske pa sve do legendarne Katarine - Kate Šolić iz Domovinskog rata 1991/95. g. Ima ih još velik broj, ali ovdje ću nešto više reći samo o našoj Penelopi Julienne Bušić, koja je svojom hrabrošću i odanošću mužu mučeniku zasjenila sve ostale iza sebe Penelope i junakinje. Sa samo dvadesetak godina prigrlila je svoga Zvonka i krenula s njime u boj i konačno oslobođenje zajedničke im Domovine Hrvatske.

Uzimajući u obzir da je Julienne skupa sa suprugom bila osuđena na doživotnu robiju i da je od toga izdržala 14 godina strogih uza, nije ju ništa pokolebalo da bi samo i pomislila da napusti supruga, a kamoli da ga i definitivno ostavi. Ostala je do kraja vjerna kao što je, kako legende kažu, i Omerova Penelopa činila za svoga Odiseja. Čak što više, naša je Penelopa Julienne nadmašila mitsku Omerovu Penelopu za punih 14 godina.

Stajališta udruga - Zdruga udruga Hrvatskog društva političkih uznika Republike Hrvatske i ino-

zemstva te udruge Hrvatskog obrednog društva bojovnika Drugog svjetskog rata i bojovnika Domovinskog rata iz Zadra su, jedinstveni u tome da se svim junacima iz grupe Brune Bušića, Mire Barišića te grupe Zvonka Barišića proglašaju junacima Hrvatskog Domovinskog rata, te da im se dodijeli status hrvatskih nacionalnih junaka i, dakako, status hrvatskih političkih uznika, nacionalnog ili narodnog junaka.

S obzirom na relativno mali broj junaka iz političkih iseljeničkih organizacija, možda svega dvadesetak ljudi, a iz Domovinskog rata tri puta više ili sveukupno svih nacionalnih junaka oko stotinjak, smatramo da to nije materijalni izdatak za državu velik. Štucanjem broja lažnjaka među braniteljima i beneficiranih privilegija taj trošak se može podmiriti.

Zato i ovim knjižnim uratkom za knjigu autora Petra Vulića želimo lobirati na sve relevantne čimbenike hrvatske državne vladajuće alijanse da nam pomognu, odnosno pomognu hrvatskim junacima da dobiju adekvatnu satisfakciju od Hrvatske države i naroda hrvatskoga, za kojega su se žrtvovali, često puta ne štedeći ni svoj vlastiti život.

I za kraj nekoliko riječi uz osvrt na Zvonkinu pjesmu posvećenu majci, odnosno primjenom već postojećeg Zakona o političkim uznicima.

Pojmovno vezano jedno s drugim – Hrvatski nacionalni junak i Hrvatski politič-

ki uznik - za sve ove ljude; Zdrug udruga političkih uznika i Zdrug Hrvatskih bojovnika postaviti će zahtjev pred Hrvatski sabor i Vladu da se i zakonski formalizira zahtjev i državnim Propisnicima (statutima) taksativno utvrdi, tko sve može steći status Hrvatskog junaka.

I za kraj ovog knjižnog uratka za knjigu autora Petra Vulića, ne mogu a da ne spomenem i jedan isječak iz pjesme Zvonka Bušića posvećene sada već pokojnoj majci Kenduši....

„Sanjao sam da mi majka stara,
s međugorskom Gospom razgovara...“

Međugorska gospa uslišila je molitve majke Kenduše i vratila joj sina Taika, da se vrati slobodnoj Hrvatskoj i do kraja odsanja svoj započeti san slobode – „Svoj na svome, da se Hrvat Hrvatom zove“.

Nu, nažalost, nije se ostvario san majci Kenduši da i ona zagrlj svoga sina junaka u slobodnoj i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Neumitna smrt premjestila je Kendušu sa ovoga zemaljskog svijeta, na drugi nebeski svijet, nadamo se da ju je dragi Bog smjestio među blažene majke junakinje svoga naroda Hrvatskoga.

SMETAJU NAM NEPRILIKE U HRVATSKOJ

Rudi Tomić, Kanada

Na svršetku godine uobičajeno je analizirati zbivanja, kako ona u poslovnom djelovanju tako i ona u privatnom životu, i napraviti bilancu između naših postavljenih i ostvarenih ciljeva.

Za razliku od uobičajenog poslovnog izvješća (koje je, usput rečeno, katastrofalno u Hrvatskoj i cijelom svijetu), mi ćemo se ograničiti na smetnje, odnosno neprilike, u našim dvjema domovinama, Hrvatskoj i BiH, koje uznemiravaju Hrvate u svijetu.

Živjeti izvan svoje domovine je prokletstvo već samo po sebi, a pogotovo kada moramo pratiti slijed zbivanja u domovinama, koja su zbujujuća i zabrinjavajuća. Stoga ćemo u ovome osvrtu donijeti listu, djelomični popis (ne)prilika koje smetaju nas Hrvate u iseljeništvu:

SMETA nam svaka prevelika međusobna podijeljenost, bila ona iz političkih, odnosno stranačkih razloga, ali nas posebno smeta ona takozvana pokrajinska podijeljenost, koja se izražava u obliku mržnje i koja nam se čini sve pogubnijom.

SMETA nam manjak osjećaja domoljublja i rodoljublja, koje se sustavno omalovažava u tisku, televizijskim programima, elektronskim medijima, na javnim skupovima, čak i na vjerskim okupljanjima.

SMETA nam što su hrvatski branitelji, koji su oslobodili Hrvatsku i veći dio Bosne i Hercegovine od srbijanskog agresora i domaćih četnika, postali opterećenje mnogim čelnicima političkih stranaka s hrvatskim predznakom.

SMETA nam što je do sada više od 1.800 hrvatskih bojovnika izvršilo samoubojstvo bilo zbog neimaštine, bilo radi omalovažavanja ili zdravstvenih poteškoća ili pak uslijed manjka liječničke njege.

SMETA nam što je u procesu priva-

tizacije opljačkana polovica državne imovine, koju su prisvojili privilegirani pojedinci - i nijedan lopov nije pozvan na odgovornost, nije platio i nije vratio ono što je jagmio, odnosno jamio.

SMETA nam što su hrvatski birači na slobodnim izvorima dali glas povjerenje stranačkim čelnicima, bivšim komunistima i udbašima, da budu nosioci vlasti u Hrvatskoj, i da su upravo oni najpopularniji uglednici u državi.

SMETA nam, koji smo bili politički emigranti, što smo još uvijek prisiljeni ostati u tuđini, jer nam nije bilo omogućen dostojan povratak - i dalje smo ostali nepoželjni, a time i neprijatelji režima u Hrvatskoj.

SMETA nam što u domovini o našem iseljeništvu govore kao o dijaspori, a polovica hrvatskog pučanstva živi izvan Hrvatske, organizirana u hrvatskim političkim, društvenim i vjerskim zajednicama.

SMETA nam što rat u Hrvatskoj nosi naslov "Domovinski rat", kada je to bio osloboditeljski rat, s kojim je stečena trostruka pobjeda i sloboda: sloboda od komunističkog ropstva, od jugoslavenske tamnice i od srpskog okupatora. Bivši partizani taj rat u Hrvatskoj nisu ni mogli nazvati pravim imenom, jer bi to bila optužba protiv JNA koja je njima "čuvala tekovine narodnooslobodilačkog rata"; zbog toga je i ostalo mišljenje u svijetu da je to bio balkanski građanski rat u Hrvatskoj i BiH.

SMETA nam što su strancima rasprodane sve banke, telekomunikacije, najunosnija poduzeća, evo bit će

i brodogradnja, samo da se dođe do novaca za potrebe onih koji su na vlasti, a vanjski dugovi se dnevno povećavaju i već su daleko nadmašili iznos zaduženja bivše Jugoslavije, kojim je Tito zemlju zadužio do ušiju.

SMETA nam hrvatska popustljivost naspram vanjskim pritiscima: Daytonski sporazum s kojim su unakazili Hrvate u BiH; slobodan dolazak (bez viza) srbijanskim političarima, pjevačima i sportašima, koji i na javnim skupovima optužuju Hrvatsku za "genocide" nad Srbima.

SMETA nam da u Hrvatskoj ima etničkih političkih stranaka, čiji predstavnici u Hrvatskom saboru optužuju hrvatsku Vladu za zločine nad srbijanskim pučanstvom, te u optužbama daju potporu banjalučkom i beogradskom četničkom vodstvu, a la Miloradu i Vuku.

SMETA nam što predsjednik Hrvatske i čelnici socijalističkih partija u Hrvatskoj, u svojim posjetima Sarajevu, optužuju bosanskohercegovačke Hrvate za fašizam i ustaštvo, zbog toga što se bune zbog svoje ugroženosti, isto kao i čelnici bošnjačkih političkih partija.

SMETA nam što su vlasti u Hrvatskoj toliko popustljive pred ucjenjivačkim uvjetima ulaska Hrvatske, u Europsku uniju; izgleda da će bogatstva Hrvatske biti rasprodana i prije ulaska u EU, a tek onda će Hrvati ponovo biti tuđe sluge u svojoj domovini.

SMETA nam što sa Slovencima nisu uspostavljeni normalni, dobrosusjedski odnosi, ali ako smo u našim stajalištima u pravu, iz kojih razloga im ne vraćamo istom mjerom? Ulizivanju u politici nema mjesta. Potpuni bojkot njihovih proizvoda i naplata naših potraživanja imovinom u Hrvatskoj, samo su neke od mogućnosti da im se stavi do znanja da i mi "konje za trku imamo". Dakako, ako stvamo imamo.

SMETA nam, što hrvatski državni vrh, zaposjednut mnogim bivšim udbašima, odjednom nema ni snage ni metode, obračunati se s danas javnim hrvatskim neprijateljima, koji pod krinkom navijanja za neki klub, ne samo da sramote Hrvatsku, nego joj priskrbljuju nevjerovatne globe, kojim bi se novcima mogao udomiti mnogi od nezbrinutih hrvatskih branitelja ili mnoga djeca bez roditelja. Što je taj vrh napr. poduzeo pri povratku onih razbijača iz Praga i poslije iz Udina? Svi su se oni, najvjerojatnije čoporativno, vratili u Hrvatsku. (Sjetimo se samo kad bi taj isti aparat, koji danas tolerira neprijateljstvo prema Hr-

vatskoj, bio reagirao da su se za vrijeme njihove strahovlade, u Hrvatsku vraćala zajedno samo nekolicina hrvatskih emigranata). Uostalom, zašto Hrvatska ne bi ozakonila,

da svatko tko svojim takvim ponašanjem ošteti državu, tu štetu mora nadoknaditi, pa i oduzimanjem njegove imovine, ili pak – makar i dugogodišnjim – odsluživanjem.

Oznake za kapu - šapku pripadnika Jugoslavenske narodne armije

Oznake za kapu za vojnike

Oznake za šapku za podoficire i oficire Kopnene vojske

Oznaka za šapku pripadnika Ratnog vazduhoplovstva i PVO

Oznaka za šapku pripadnika Ratne mornarice

Oznaka za šapku za generale Kopnene vojske

Ulazimo u novu 2009. godinu, vjerojatno i u Europsku uniju, pa bilo bi vrijeme da se hrvatski narod oslobodi tuđinskih natruha i sluganstva i izabere uzorite Hrvate s ljudskim vrlinama da upravljaju s ovim što je ostalo u Hrvatskoj i s onim koji su još ostali u Hrvatskoj.

HAKO JE LOPOVSKA I PREVARANTSKA ORGANIZACIJA

Branko Stojković, Bjelovar

U Vrtlinovcu kraj Varaždinskih Toplica u sektaškoj zajednici žive homoseksualci i prostitutke – Božje kurve. Oni su osnovali HAKO prije nešto više od godinu dana. Što mislite, oni će se boriti protiv kriminala. Oni će imati tu logistiku za razbijanje kriminala u Hrvatskoj? Sve mi to djeluje strašno bolesno! Budući da na čelu te organizacije stoji Damir Rožman, zvani duhovnog imena „GOPALA“. I njegov zamjenik Miroslav Rajh. Imenovali su Danijela Horvatinovića za ko-r-dina-tora HAKA, čovjeka sumnjive prošlosti. Luka Racco vodi udругu „Božanska unija“, eto koja će skupljati dobrotvorne priloge.

Tamo stanuju i mlade ženske – sve to izgleda na neki samostan. One njima služe na sve mile načine. Ništa im ne fali osim dobrog dijela mozga. Koliko je ta sekta glupa i zaludena vidi se iz njihove aktivnosti. Ništa ne vide, ili bolje rečeno vide samo jednu stvar, a tisuću drugih realnih stvari ne vide. Simbol Varaždinskih Toplica je „gnijezdo“ lutalica. Lijepih i mladih žena, koje su sluškinje tih „GMAZOVA“. Njima upravljaju njihove gazde. One su

pokorne i ponizne. Nekima je još danas neshvatljivo, da još postoje „novovjekovni robovi“. U toj sekti – raznih imena, su seksualne orgije, ne zna se tko – koga. Njihove duhovne proslave su posvećene Vragu zvanom Sotona, prevarantu svijeta. Nije čudno zašto se u Hrvatskom saboru zalažu da se usvoji zakon o legalizaciji – prostitucije, homoseksualizma, pedofilije, lezbijki, droge, ..., i sličnog.

Cijela vlast u Hrvatskoj je „sodomijski“ bolesna. Sve je to poremećeno. Najveći izvor zla je ovako zastraniti. Kod nas u tajnosti ovakvi kampovi postoje – sinovi i kćeri – koji su izrodi sila nakaza. Mlade bi trebalo odvikavati od svih loših i zlih stvari. Upozoravati ih da paze što rade. Ideal-poklonici ih prije uvuku u svoju igru smrti. Mladi žive u Vrtlinovcu 63. Tamo provode dane uzaludno, tko će ih odvratiti od iluzije, ako ne ja, koji ovo pišem. Žive pod opijatima laži, Damira Rožmana. Sekta je prihvatila lopova i lakrdijaša Danijela Horvatinovića, tog sitnog kradljivca i „kokošara“. On je logistika HAKO-a? Kakvo je to „sranje“ od HAKO-a, hrvatske anti-kriminalne organizacije? Što se u

biti krije iza toga? Oni koji idu tamo u Vrtlinovac kod njih u potragu da bi nešto našli – propali su! Rožman je tim mladim probi-svijet-ima napuhao glavu, i zaludio ih s glupostima.

Rožman je napravio odaje za „jebal-j-k-e“, gdje ništa ne rade, nego svi skupa filozofiraju kako doći na lak način do „love“. Dolazi tako na proslave i policija iz Novog Marofa, i njima se tamo mili. Ispričat ću vam jedan moj doživljaj. I pas se zna naći namjerno na putu čovjeka.

Sjećam se dana 28. srpnja 1999. godine, kada sam prolazio nogostupom u predgrađu Bjelovara, naseljem koje se zove „logor“. Pas se je namjerno našao na mom putu, i nije se htio maknuti. Psa sam prekorao, a on me je u jednom trenutku svojom njuškom „čvoknuo“, tako namjerno obrisao mi je svoje sline, odnosno ostavio ih je na mojim hlačama. (Ova spoznaja mi je otvorilo oči, da drugi puta ne doživim nešto slično – psa ću odmah nabiti nogom, tj. svojom cipelom u njušku.)

Neću se valjda dati psima ponižavati. Pas me je njuškom „čvoknuo“ da

mi ostavi namjerno svoje sline. Ja sam poslije razmišljao – što mu to znači? I došao sam do spoznaje. Pas je napravio neki svoj obred – koji je njega zadovoljio zbog poniženje, kada sam ga ja prekoračio. No, sad ako mi se pas nađe na blizini dometa noge, ja šutiram kao loptu. Mladić koji je stajao sa strane, vlasnik je psa – i on mi se je ispričao. Što mislite, čovjek se ispričava u ime psa? Pas je izvršio svoj obred – njemu nešto znači ostavljanje sline. Shvatio sam koliko su podmukle te životinje psi. A ljudi, koji se družu s psima – bolesni su ljudi.

Životinja ih je opčarala, i mudrija je od njih. I ove životinje u „liku čovjeka“, imaju svoje obrede, koji ih zadovoljavaju. I oni ostavljaju svoju „zaraženu slinu“ na drugim naivnim ljudima. Kad ostave slinu – zadovoljni su kao i taj pas. Vlasnici psa nisu svjesni, da su oni robovi pasa, a ne psi njihovi robovi. Njihov pas dok mu ne budu dali jesti, jednog dana će otići. Tako i Rožman taj je „pas“ „sli-no-pre-nos-ni-k“ onima koji to ne razumiju. Samozvani „Guru“ Rožman, hvata svoje pristaše, zarobljava ih imaginacijom. A njegovi sljedbenici su momentalni psi. Tko je dozvolio da

ti mladi ljudi padnu u proces zla. Samouništenja, i lažnog vjerovanja. Bolesno je to, odviše bolesno.

Nekakve molitve liti u svojim obredima i sliniti lažnim bogovima je – ludo. Gledati likove izrađene od drveta i drugog materijala, moliti se kipovima je šašavo smiješno. Ali upravo danas – zbog toga što je to na djelu, ljudi više vole laž od istine. Više vole da im netko „slini“ bajkama i škaklja uši. Prava istina im ne godi, oni je ne žele razumjeti. Ne žele ozdraviti, i da budu zdravi. Da imaju smisao. Vi danas pazite koji ovo čitate, kako ćete dalje ići kroz život. I kako će vas razni „slinaši“ i „smutitelji“ loviti na vašem putu.

STRANKA HRVATSKE SLOBODE

Ima mnogo toga s čime se slažem u našem Glasniku, također pozdravljam i druge aktivnosti koje organizira Hrvatska uljudba, posebice osnivanje Stranke hrvatske slobode.

Iole pametan čovjek znade da u Hrvatskoj ima mnogo političkih stranaka, ali mnoge s hrvatskim predznakom nemaju hrvatsko stajalište u odnosu na hrvatski narod i njegovu državu.

NEMA ni u jednoj državi u svijetu takav „ustav“ koji dozvoljava formiranje etničkih stranaka, odnosno pete kolone, čiji su čelnici „hrvatski sabornici“ i beogradski predstavnici.

NEMA također nigdje u svijetu da su državni čelnici iz uništenog režima (komunističkog) i agresora (Srbije), protiv koji smo se borili, ostali nosiocima vlasti u Hrvatskoj, te zbog nekakvog nepostojećeg hrvatskog fašizma nametnuli su nam samar „antifašizam“ kako bi se u slobodnom svijetu prodali za demokrate.

NEMA nigdje u svijetu, da je jedan narod, koji je bio okupiran, pa se oslobodio od svog okupatora i tlačiti-

telja – uzeo predsjednika te okupatorske manije (srbokomunizma i jugoslavenštine), i dva puta uzastopice (u slobodnim izborom) izabrali za svog predsjednika u Hrvatskoj.

NEMA nigdje u svijetu da je državno vrhovništvo za svoje generale i bojovnike, koji oslobodili državu, dopustilo da budu proglašeni „ratnim zločincima“, te one koje nisu stigli poslati u Haag, sudi im se u Hrvatskoj ili u BiH.

NEMA nigdje u svijetu da nitko nije osuđen zbog pljačke i pronevjere, te državu koju su opljačkali još uvijek vladaju u njoj. I uživaju u onome što su jamlili.

Samo iz ovih nekoliko natuknica može se doci do zaključka da je potrebno organizirati hrvatski politički život u drugim, boljim okvirima i s drugim ljudima na čelu. S toga pozdravljam osnivanje „Stranke hrvatske slobode.“ Ali, nisam bas oduševljen s izborom naslova, odnosno s trećom riječi u naslovnici (slobode?).

Naime, u Hrvatskoj ima i previše slobode, samo što nitko nije siguran

za svoj život, bilo to iz političkih ili kriminalističkih razloga. Dakle, u toj našoj Hrvatskoj svi su neograničeno slobodni, te sada još k tome tražiti novu slobodu, ili više slobode, možda bi bilo apsurdno.

Stoga bi bilo bolje izabrati koji drugi naziv u izboru naslova, recimo: Stranka hrvatskog zajedništva, Stranka hrvatske sloge, Stranka hrvatskog domoljublja, Stranka hrvatskog znamenja (što bi obuhvatilo i duhovnu, i kulturnu, i nacionalnu posebnost).

Treba ići razumno, planski i na dugoročno. Ako se pojavi još jedna stranka pravaške tradicije onda ništa nije postignuto, jer ono što nije upropastio Paraga to je učinio Đapić, kojeg evo isljeđuju zbog brzog bogaćenja.

Srdačan pozdrav i svako dobro za novu 2009. godinu.

KAZNENA PRIJAVA ZA RATNI ZLOČIN (2)

Rudi Tomić, Kanada

KRONOLOGIJA

Sukob Hrvata i Muslimana-Bošnjaka u Mostaru počeo je uništavanjem katoličkih crkvenih objekata i dobara od muslimansko-bošnjačke strane. Srpski agresor je 1. svibnja 1992. godine granatirao crkvu i franjevački samostan sv. Petra i Pavla u Mostaru, 3. svibnja je u Bijelom Polju spalilo katolička crkvu Srca Isusova, biskupski dvor je spalio 6./7. svibnja 1992. godine, a 9. svibnja je spaljena crkva Sv. Petra i Pavla. Ta svetogrđa nastavljaju pripadnici Armije BiH koji nanose, u svibnju/lipnju 1993. godine, teška oštećenja franjevačkom samostanu i kući časnih sestara franjevki.

Do 30. lipnja 1993. godine postrojbe HVO-a sačinjavali su zajedno Hrvati i Muslimani-Bošnjaci. Svi Muslimani-Bošnjaci naselja Vrapčići i Bijelo Polje, prema iskazu brojnih svjedoka, bili su u postrojbama HVO-a. U Bijelom Polju na jednog Hrvata pripadnika HVO-a bilo je između pet i deset Muslimana-Bošnjaka. Oni su bili dugogodišnji kućni prijatelji, neki i po 30 godina, bili su čak i kumovi jedni drugima. Borili su se protiv zajedničkog srpskog agresora. U rano jutro 30. lipnja 1993. godine, između 2,30 i 3,00 sata (noću na spavanju) Muslimani-Bošnjaci - pripadnici HVO-a okrenuli su kartu, izdajnički su upeprili puške u Hrvate u vojama zvanom "Sjevemni logor" u Mostaru i povikali: "Predajte oružje, vi ste opkoljeni od muslimansko-bošnjačke vojske, oko vas su Zukini ljudi. Nešto nije u redu s politikom, ali bit ćete pušteni za par dana dok se to sredi". Hrvati pripadnici HVO-a su se predali, dospjeli su u zatvor u Mostaru i tu su maltretirani i mučeni. Opljačkani su, oduzeto im je sve što im je bilo sveto, krunice su im čupali s vrata i gazili ih nogama, psovali su im "majku ustašku", izvodili su ih iz zatvora vani i onda vraćali izudarane i krvave.

U mostarskom logoru zvanom "4. osnovna škola" od 30. lipnja 1993. do 19. ožujka 1994. godine stradavali su zatočeni pripadnici HVO-a. Oni su svakodnevno u skupinama vođeni na prisilni rad na bojišnicu gdje su se borili pripadnici Armije BiH i HVO-a. Kopali su rovove, utvrđivali i osiguravali borbene položaje Armije BiH. Od lipnja 1993. su praktički sve akcije Armije BiH bile usmjerene protiv HVO-a, a obustavljene one prema srpskom agresoru. Zarobljeni pripadnici HVO-a su također iz ugroženih mjesta izvlačili ranjene pripadnike Armije BiH. Pri tome su bili izravno izloženi smrtnim opasnostima od oružja postrojbi vlastitog naroda. Svjedoci navode da su u tim prilikama poginuli mnogi zatočeni iz logora "4. osnovna

Vrapčići, Mostar

škola".

Dana 17. srpnja 1993. poginuo je Stojan Škobić, 18. srpnja Marko Nikolić je poginuo u Mahali (predio Mostara), 2. kolovoza snajperskim hicem usmrćen je Slavko Kolobara, na isti je način 4. kolovoza stradao Branko Kodro, 7. kolovoza ubijen je Tomo Kulušić, 8. kolovoza stradao Branko Kodro, istoga dana u Šantićevoj ulici pogiba Filip Raić, 14. kolovoza snajperskim hicem je usmrćen Zoran Bošnjak, Branko Grgić je poginuo od rasprskavajuće granate, 17. rujna Ante Mikulić je poginuo u Šantićevoj ulici, istog dana u istoj ulici poginuo je i Stanko Zovko, 18. rujna u Maršalovoj ulici poginuli su Ivan Alić i Zdenko Jovanović, 19. rujna Goran Tomić je preminuo od posljedica ranjavanja u Maršalovoj ulici dan ranije; 22. rujna Marko

Lasić podlegao je ozljedama nakon brutalnog fizičkog maltretiranja u samom logoru, 1. listopada je poginuo Anđelko Vrljić, a 7. listopada 1993. godine Anton Buntić. Oni su stradali obavljajući prisilne radove za potrebu Armije BiH na samoj bojišnici.

Svjedok navodi da su svi poginuli i ubijeni zatočeni HVO-a pokopani u "Sjevemnom logoru", gdje se nalazi ukupno 27 grobova. On kaže da ne zna što je bilo s preostalim 11 stradalih zatočenika iz logora "4. osnovna škola". Svi ti zatočeni su stradali dok je upravnik logora "4. osnovna škola" bio Mirsad Ćupina, koji je smijenjen 15. listopada 1993. godine i postavljen za upravnika civilnog zatvora, koji se nalazio u objektu zvanom "Razvitak" u Mostaru. Počinitelji tih ratnih zločina su pripadnici vojne policije Armije BiH, koji su bili čuvari logora "4 osnovna škola".

Oko tri sata ujutro 30. lipnja 1993. u mjestu Vrapčići kod Mostara pripadnici Armije BiH uhitili su četvoricu čuvara Tvornice tekstila i sproveli ih u logor "4. osnovna škola". Na ulasku u logor, dok su bili vezani, dočekivali su ih civili i uniformirane osobe i tukli uhićenike. Enver, zvani Bosanac, tukao je policijskom palicom našeg svjedoka po glavi i vratu. U zatvoru su uhićenicima oduzeti osobni dokumenti, cigarete, novac, nakit. Slobodan Marić, Srbin po nacionalnosti, pripadnik vojne policije Armije BiH provocirao je uhićenike, psovao im njihove najbliže i tukao ih. Hamid Šušnje je 12. srpnja 1993. godine tukao zatočene Čapljinice, psovao im "ustašku majku" i prijetio da će ih sve pobiti. Vojni policajac Armije BiH to je sve slušao i gledao, a da nije zaštitio uhićene čapljinske Hrvate.

Pripadnici Armije BiH su 15. srpnja 1993. godine spalili 16 civila hrvatske nacionalnosti. Oni su prisilili jadnike da se popnu na limeni krov zgrade bravarsko-linarskog podu-

zeća "Soko" u Mostaru, a onda su zapalili zgradu pa su u silnom požaru svi izgorjeli. Na liniji razgraničenja nalazili su se pripadnici HVO-a i to su sve vidjeli, ali nisu mogli pomoći svojim sunarodnjacima. Pripadnici Armije BiH nisu tada, a ni do sada, dopuštali nikome da dođe na to mjesto, identificira stradale i da ih dostojno pokopa. To je genocidni čin pripadnika Armije BiH koji su tijekom srpnja 1993. bili stacionirani u Mostaru.

Četiri zatočenika iz logora "4. osnovna škola", i to P.Š., B.B., J.K. i S.P., odvedena su 22. srpnja 1993. godine na prisilni rad na groblju zvano "Šarića harem". Tu su kopali grobove, a kada su se vratili u logor bili su krvavi i izudarani, a zatočeniku J.K. je pored toga bilo prostrijeljeno rame. Zatočenici su kasnije svjedočili da su kopali grobove za poginule vojnike Armije BiH. Dok su tako kopali, prišao im je jedan pripadnik Armije BiH i od uhićenog J.K. tražio da klekne i poljubi jedan grob. Kada je on to odbio, pripadnik Armije BiH izvadio je pištolj i pucao mu u rame. Potom je taj vojnuk pretukao svu četvoricu uhićenika, a vojni policajac koji je to promatrao nije ništa poduzeo da ih zaštiti.

Dok je još vladalo primirje između pripadnika Armije BiH i HVO-a, 3. rujna 1993. godine, poginulo je nekoliko civila, Hrvata i Muslimana-Bošnjaka, a više ih je ranjeno. Topovima i minobacačima pripadnici Armije BiH pucali su po zapadnom dijelu Mostara, po Đikovini i Panjevini, odnosno po ulicama Haćamovih i Pave Miletića, koje su pod kontrolom HVO-a. Do napada je došlo iznenada, a od granata su poginuli: Mensur Cican (1964.) Musliman-Bošnjak, Stanko Cvitković (1940.) Hrvat, Lejla Hujdur (1980.) Muslimanka-Bošnjakinja, Kata Peهار (1928.) Hrvatica i Vencel Vidaček (star 63 godine), Hrvat. Ranjeno je još 20 civila, od toga su 12 Hrvati, a osam Muslimani-Bošnjaci. U tome dijelu Mostara, koji je pod kontrolom HVO-a, žive Hrvati i Muslimani-Bošnjaci.

Istog dana vojni promatrači iz Međugorja i predstavnici Španjolskog bataljuna UN-a iz Međugorja napravili su očevid na mjestu događaja, u Ratnoj bolnici u Mostaru, gdje su hospitalizirani ranjenici i u mrtvačnici, te o svemu tome sačinili svoje izvješće.

Toga istoga dana pripadnici Armije BiH ispalili su 15 minobacačkih granata na mostarsko naselje Balinovac. Od tih granata smrtno su stradala četiri, ranjeno je 18 civila, među kojima je bilo sedmero djece, od četiri do jedanaest godina.

Grabovica

U selu Grabovica, koje pripada mostarskoj općini, a graniči s općinom Jablanica, počinjen je genocid nad mjesnim stanovništvom 9. rujna 1993. godine. U masakru su okrutno ubijena 32 civila sela Grabovica.

Grabovica

U noći između 8. i 9. rujna 1993. u Grabovici su pripadnici Armije pobili civile hrvatske nacionalnosti. Grabovica je od 10. svibnja 1993. godine bila pod kontrolom Armije BiH i podosta udaljena od bojišnice. Hrvati tog sela su bili u svojevrsnoj izolaciji, pa nisu mogli ni kim komunicirati. Podaci o masakru su tek kasnije otkriveni, a još se ne zna što je s tijelima pogubljenih civila, Hrvata iz Grabovice. Prema nekim informacijama bacani su mrtvi u Neretvu ili su nepokopani trunuli po vrletima neretvanskog kanjona. Za neke se pouzdano zna da su teško mučeni, neki su razapinjani na križ, a zločinci su Jozu Brekala razapeli na drveni križ, otkinuli mu glavu i nabili je na kolac pokraj križa na kojemu je visio. Jozinoj ženi Luci Brekalo izvadili

su srce koje su pekli na vatri. U obranu svojih susjeda digle su se tri Muslimanke-Bošnjakinje, ali su zločinci ubili i njih. U tome masakru ubijeni su: Josip Brekalo Ivanov (1939.); Luca Brekalo, Josipova supruga (1939.); Pero Čuljak Mijatov (1913.); Matija Čuljak, Perina supruga (1917.); Andrija Drežnjak Tomin (1921.); Mara Drežnjak, Andrijina supruga, Dragica Drežnjak, Andrijina kćer (1953.), Živko Drežnjak Blažev (1933.); Ljuba Drežnjak, Živkova supruga (1932.); Cvitan Lovrić Tadijin (1936.); Jela Lovrić, Cvitanova supruga (1940.); Ika Marić, Šimunova udovica (1921.); Ruža Marić Šimunova (1956.); Marin Marić Blažev (1911.); Marinko Marić Marinov (1941.); Luca Marić, Marinkova supruga (1944.); Marko Marić Antin (1906.); Matija Marić, Markova supruga (1907.); Ruža Marić Mijina (1935.); Ilka Miletić Ilijina (1926.); Anica Pranjić, Ivanova udovica (1914.); Fraňo Ravlić Stjepanov (1918.); Ivan Šarić Perin (1939.); Ivan Zadro Andrijin (1924.); Matija Zadro, Ivanova supruga, Mladen Zadro Ivanov (1956.); Ljubica Zadro (1956.); Mladenova supruga i Mladenka Zadro Mladenova, dijete (1989.).

Bilo je mnogo zahtjeva da se uđe u Grabovicu da bi se utvrdilo točno stanje, ali muslimansko-bošnjačke vlasti to nisu dopustile. Svjetski mediji su prešutjeli taj genocid nad Hrvatima. Navedeni masakr su izveli pripadnici Armije BiH s konjičko-jablaničkog područja. S padom ovog sela, početkom svibnja 1993. u muslimansko-bošnjačke ruke dospjela je i hidroelektrana Grabovica. Tada su u obrani sela poginula tri pripadnika HVO-a: Franjo Zadro, Željko Rozić i Miroslav Zlomisljić, a njihov zapovjednik Karlo Marić je bio ranjen i zarobljen. Dio odgovornosti za pad Grabovice snose i hrvatske vlasti Herceg-Bosne, koje nisu kvalitetno organizirale obranu Grabovice; nju je branilo tek nekoliko slabo naoružanih mještana.

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (14)

Lasa Šukilo, Zagreb

USTAŠA BROJ ČETRNAEST - JE LI TO PETAR RADAKOVIĆ?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Petar Radaković, predsjednik uprave ERSTE GRUPE, ustaša br. 14. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaista drmaju Hrvatskom.

**To je nama naša borba dala,
Da imamo Titu za maršala!**

„Lider“ navodi:

ERSTE GRUPA Petar Radaković

- Prihod: 3,03 milijardi kuna
- Broj članica: 4
- Najveća tvrtka: Erste&Steiermärkische Bank (98%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Petar Radaković preko ERSTE GRUPE drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom pro-teći vode dok na čelo ERSTE GRUPE dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuvaju je kao oči u glavi.

PEVEC: KRIZU OSJEĆAMO SAMO U ETAŽNOM DOBIVANJU KREDITA

Business.hr, Zagreb

„Krizu se već osjeti u dijelu dobivanja kredita“, rekao je u intervjuu za Jutarnji list Zdravko Pevec, vlasnik Pevec grupe najavivši kako će zbog neradne nedjelje biti prisiljen otpustiti radnike.

Vlasnik Peveca je napomenuo kako se u dijelu plasmana robe i sklapanja novih ugovora kriza još toliko je osjeti. „Mnogo se priča o krizi i ona se tako samo simulira i potencira i na kraju postane neminovna“, rekao je te dodao kako banke trenutno odugovlače oko nekih aranžmana, ali ih pozivaju na strpljenje.

„Sredstva za kreditiranje će sigurno biti, ali će vjerojatno krediti biti nešto skuplji“, zaključio je Pevec

koji je lani ostvario najveći investicijski ciklus od 500 milijuna kuna, a ove godine imaju još veće zahvate, s obzirom na ulaganja u Beogradu, Banja Luci i Gostivaru.

Pevec: Krizu osjećamo samo u otežanom dobivanju kredita Pevec zapošljava 4000 ljudi, a često je bio napadan od sindikata zbog lošeg odnosa prema radnicima.

Pevec smatra da su u tom segmentu mnogo napredovali, da su radnici danas zadovoljni, a plaće stižu na vrh, „Prosječna plaća naših radnika je 5800 kuna bruto, a malo tko u trgovini ima bolje plaće“, napomenuo je Pevec.

No, u slučaju da Vlada zabrani rad nedjeljom Pevec upozorava kako će biti prisiljen na otpuštanje radnika. „U Vladi bi morali biti ljudi iz gospodarstva. Da su zarađivali ovaj kruh, onda bi znali što treba učiniti“, zaključio je vlasnik Pevec grupe.

ŠMINKA DO IZBORA

Lasa Šukilo, Zagreb – poticajni izvor: "Do izbora još nekako, a poslije sve teže", B. Podgornik, „Novi list“, Rijeka, 31.12.2008.

Zaista, zaista, izgleda da je vrag konačno odnio šalu. Dečki su naveliko naručivali, zna to dobro raditi onaj debeli Šuker, a sad vrebaju kako će pobjeći iz krčme, a ne plativši račun. Nekako će se provući do izbora, nadaju se, a onda – što bude. Ni sami ne znaju što će dalje i kamo će skriti glavu kad zaigra oluja. Mi dakako znamo, oduvije smo znali, ali smo izgleda još uvijek nedovoljno odlučni za poslati ih tamo gdje im je mjesto.

Gdje? Pa HDZ, pardon ZNA SE. Na robiju, dakako.

Evo što kažu mudre gospodarske glave, inače vrlo bliske hrvatskom političkom vrhu.

Ljubo Jurčić:

"Najprije će biti pogođene djelatnosti trgovine i građevinarstva, a za njima i izvoznici na području autoindustrije, kućanskih aparata i odjeće, zbog smanjene potražnje u svijetu. Zatim ćemo se suočiti sa slabijom turističkom sezonom. U svakom slučaju, osobno ću biti sretan ako iduće godine uopće bude gospodarskog rasta.

Očekujem da će težina situacije i iduće godine natjerati

Ljubo Jurčić

Vladu da počne mijenjati ekonomsku politiku. Hrvatska vlada mora se usredotočiti na poticanje domaće proizvodnje, i to prvi put nakon osamostaljenja."

Dražen Kalogjera:

"Iduće godine dolaze nam na naplatu posljedice dugogodišnje pogrešne ekonomske politike.

Dražen Kalogjera

Godinama smo živjeli na uvozu i potrošnji, a zemarivali vlastitu proizvodnju. Zbog toga smo se j ako zadužili, pa smo počeli dizati nove kredite radi otplate starih. Dok je zaduživanje išlo, bilo je dobro. Sada, kada je teško podizati nove kredite, nastupili su veliki problemi."

Željko Lovrinčević:

"Vlada računa kako je najvažnije kako-tako dogurati do lokalnih izbora, a onda će se uhvatiti u koštac s ekonomijom. Osobno mislim da je prekasno.

To je vrlo rizičan scenarij.

Naime, prognoze o gospodarskim kretanjima u 2009. su sve pesimističnije. Dok je Vlada isplanirala državni proračun vjerujući da će BDP rasti 2 posto, HNB je prošlog tjedna snizila očekivani gospodarski rast na jedan posto. Međutim, i procjena HNB je optimistična, jer ona podrazumijeva da iduće godine neće

Željko Lovrinčević

biti značajnih problema oko kredita i da će se donekle zadržati sadašnja razina hrvatskog izvoza.

Iduće godine očekujem neizvjesnost za brodogradnju, ali i povećanje nezaposlenosti u Hrvatskoj. U privatnom sektoru moglo bi biti izgubljeno 20 do 30 tisuća radnih mjesta."

Tako ti je to kad državu vode kazališni intendanti, bolje rečeno diletanti, sinovi pometača seoskih tavana u doba socijalističke revolucije i partizanski prvoborci koji se još uvijek ponose svojim komunističkim šarmom i pedigrom. Šteta što je Brežnjev umro, mogli bi mu služiti kao manekeni.

Znaju se dobro našminkati.

Nego, još nešto. Uvaženi g. Dražen Kalogjera kaže: "Jako smo se zadužili." Baš lijepo! Red bi ga bilo upitati: "A tko se to zadužio? Ne bi taj trebao vraćati ono što je na vjeresiju uzeo."

No, mogli bismo isto to, ali podebljano, reći i stranim kreditorima. Povrat zajmova neka traže u onih koji su ih od njih i uzimali. Možda bi tako više vodili računa o tome s kim imaju posla.

PONOVNO UVOĐENJE TRAMVAJA U DUBROVNIKU - KULTURNA STEČEVINA I PROMETNI PROMAŠAJ

Đivo Bašić, Dubrovnik

Mišljenja sam da bi ponovno uvođenje tramvaja dodatno opteretilo promet cestama u Dubrovniku koji naročito pokazuje svoje zube kroz gužve u ljetnim mjesecima. Tramvaj je kulturna stečevina i nostalgично dobro koje je prolazilo ulicama Dubrovnika, te je možda bolje da bude statično, nepokretno sjećanje na prošlo vrijeme u vidu stacioniranog izložka ispunjenog fotografijama tramvaja i turizma u nekadašnjem Dubrovniku.

Mogući su vagoni na više lokacija izvan stare gradske jezgre. Međutim, osim što bi tramvaj zakrčio promet, dodatno bi djelovao bukom šina na ovaj relativno tihi grad. Smatram da bi čak i u Zagrebu (u budućnosti) morali razmišljati o trolejbusima ili čak pomalo futuristički zamišljenim autobusima na struju koji bi se punili na električnim (nebenzinskim) postajama.

I u Dubrovniku bi trebalo uvesti

takve "buduće" autobuse. Kad sam prespavao u Zagrebu, pitao sam se u sebi kako ti ljudi mogu spavati pored onakve rano(h) ranilačke buke tramvaja. Netko kaže: "Navikneš se". Ali to je navika kada se tijekom počinka ne odmaramo u miru, a to nam u budnom stanju djeluje na psihu, radne sposobnosti i način ubrzanog života protkanog ritmom

Tramvaj u Dubrovniku

dodatne buke.

Smiješno je od zakrčenosti prometa postupkom ponovnog uvođenja tramvaja postići da bude još zakrčeniji. Predmnijevam da se u Dubrovniku neće proglasiti "kulturna zona" i zabrana prometovanja u blizini stare gradske jezgre i jednosmjernog prometni-

ce koja vodi do nje jer bi onda uskoro završena garaža na Ilijinoj Glavici bila besmislena.

Nakon uvođenja tramvaja mogu zamisliti sliku neprohodnosti puteva u Dubrovniku tijekom ljetnih mjeseci kada će zrak parati zvukovi ne morskih, već automobilskih sirena. Inače je malo drago "biće" koje je odraz sporosti i fjake Grada, ali ponovno uvedeni tramvaj postati će izazivač prometnog kolapsa jer automobila ima znatno više nego nekad. A još kad dođu stranci koji se ne mogu dovoljno načuditi da oko Grada (i nešto dalje) vodi jednosmjerni put.

Ali da postoji i dvosmjerni put, takav jednostavno automobile mora voditi do nekog cilja: garaža ili parkirališta s dovoljnim brojem parkirnih mjesta. Mislim da to nije pitanje da netko kaže da ih nema dovoljno, a netko drugi uzvratiti da parkirnih mjesta ima dovoljno za svakog namjernika. Nikad ih neće biti dovoljno, tako da treba iskoristiti sve mogućnosti približnje toj dovoljnosti.

HRVATSKA BLOGERSKA ORGANIZACIJA - OPASNOST ZA SLOBODU INTERNETA?

Diana Majhen, Zagreb

Danas mi je došlo u ruke priopćenje za javnost Hrvatske blogerske organizacije (HBO) koja, kako se navodi, izražava zabrinutost zbog slučajeva ugrožavanja slobode misli i govora na internetu, kojima smo svjedoci proteklih tjedana.

Kao primjer ovakvih pokušaja

uzeti su slučajevi Damira Fintića, pokretača portala vukovarac.net, kojeg je tužio bračni par Vladimir i Dragica Štengl, Željka Peratovića o čijem privođenju na „obavijesne“ razgovore smo imali prilike čitati u više navrata, te Domagoja Margetića, protiv kojeg je, skupa s Peratovićem, tužbu podnio ministar Tomislav Karmarko.

Vezano na iznijete slučajeve, HBO upozorava: Ne dozvolimo, da u Hrvatskoj uskrasne avet verbalnog delikta!

Da bi čovjek riječ rekao. Činjenica jeste da je internet posljednji i jedini slobodni medij, koji nije stavljen pod potpunu kontrolu u ovoj državi (čast rijetkim medijskim izuzetcima). Također činje-

nica jeste da je sve više pokušaja zastrašivanja onih koji po netu slobodno pišu, uzmimo za primjer samo nedavni slučaj Facebooka vezano za prosvjed „Stegnite vi svoj remen, bando lopovska“ i postupka policije prema osnivačima istog.

Čitam ja to priopćenje za javnost i razmišljam kako nešto ovako svakako treba podržati, jer ako se tako nastavi, naša će djeca ubrzo morati dobro paziti što i kako pišu na netu, kako ne bi bila ili privedena, ili tužena za ogromne svote od strane „povrijeđenih stranki“.

Potražim ja onda kontakt imena za HBO, kako bi im se pridružila u zajedničkom nastojanju u borbi za slobodu interneta. I pronađem imena dr. sc. Zvonimir Vanjak, predsjednik i Zoran Oštrić, tajnik. Napišem ja tako već i dopis potpore, kad, čitajući to isto priopćenje, naiđem na komentar jednog korisnika čije sam članke i sama znala povremeno prenositi. Čitajući taj komentar, nemalo sam se iznenadila. Taj isti Zoran Oštrić, koji se tako bori protiv „aveti verbalnog delikta“ izgleda da se bori na dva fronta, i to potpuno oprečna.

Naime, dok s jedne strane kritizi-

ra postupke kojima su izloženi Fintić, Peratović i Margetić, s druge se strane zalaže baš za ono što kritizira, dakle za uvođenje tog istog verbalnog delikta. Evo što je veliki borac protiv verbalnog delikta napisao navedenom korisniku stranice Pollitika.com, koji tamo obrazlaže svoje mišljenje o postupcima Damira Kajina. Citiram Oštrića:

„Iskreno - tvoje insinuacije protiv Damira Kajina, pa i Stipe Mesića prevazilaze, po mom sudu, ono što načelo slobode govora dozvoljava - mislim da bi te Kajin trebao tužiti sudu zbog klevete (a možda i "govora mržnje", jer očito si opsjednut osobnom mržnjom, samo nisam siguran u zakonske odredbe o tome).“

Sad, ili je Zoran Oštrić podvojena osoba, pa jedna od njegovih ličnosti radi neovisno o onoj drugoj, moguće i ne znajući za njeno postojanje, ili za Oštrića postoje dvostruka mjerila: jedni smiju pisati po net-u što hoće, dok druge za to isto pisanje treba tužiti.

Čim su dvostruka mjerila u pitanju, meni se čini da je u pitanju i neka politička opcija. Kako i ko-

ja, pokazat će se u vremenu koje slijedi.

No, žalosno je da je ova hvalevrijedna inicijativa kojoj bi se inače trebao pridružiti svaki korisnik neta, poslužila kao promicanje čovjeka koji smatra da sloboda izražavanja na internetu nije za svakoga, nego samo za odabrane.

Koliko je sama inicijativa Hrvatske blogerske organizacije iskrena najbolje će se moći vidjeti po njenom daljnjem djelovanju. Ostane li u njoj kao tajnik čovjek koji bi jedne tužio, a druge spašavao od tužbi radi iste stvari, pisanja po internetu, moja je osobna ocjena da se radi o produženoj ruci nekih političkih organizacija ili pojedinaca, koji na ovakav način pripremaju internetski teren za svoje istomišljenike.

Ogradi li se HBO od Zorana Oštrića i njegovih postupaka, te ga isključi iz svoje organizacije, mišljenja sam da se svi internet korisnici trebaju pridružiti ovoj inicijativi.

Jer, danas Fintić ili neki drugi, sutra svi mi.

Jedino što treba je pričekati i vidjeti treba li se od HBO-a sklanjati, ili im se treba pridružiti.

NOTA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Gosp. **Stjepan MESIĆ**

Predsjednik Republike Hrvatske
Vila Pantovčak - ZAGREB

Gospodine Mesiću,

Prema priloženom članku iz 'Večernjeg lista', vi ste intervenirali na - održanom okruglom stolu

"Antifašistička Hrvatska u srednjoškolskim i osnovnoškolskim udžbenicima". Vaš zahtjev da se u sustavu znanosti i školstva Hrvatska vrati na ideološko-političke zasade na kojima je nadgrađivana Jugoslavija u izravnoj je suprotnosti u odnosu na "Izjavu u Bologni", koja traži od svih zemalja članica EU znanstveni, a ne ideološko-politički kriterij u stvarima znanosti i obrazovanja.

Obavljajući i dalje posao koji mi je međunarodna

zajednica povjerila od mog sudjelovanja na Madridskoj konferenciji OSCE, osjećam da mi je dužnost da Vam napomenem slijedeće činjenice:

Prilikom mog prvog službenog prijema u Uredu 'Komisije za vanjske poslove' US Congress (dne 12.12.1977), tadašnji dužnosnik na tom položaju hon. Clement Zablocki izjavio mi je 'on tape' između ostalog i slijedeće:

- Amerika nikad nije priznala Jugoslaviju kao komunističku zemlju niti će to ikada učiniti. Amerika nikada nije zauzela stajalište da Jugoslavija mora postojati pod svaku cijenu niti će to ikada učiniti.

Amerika nikada nije zauzela stajalište da Hrvatska ne može obnoviti svoju državnu nezavisnost - te, ukoliko to slobodno odluči hrvatska nacija, putem referendum - Amerika će priznati Hrvatsku kao nezavisnu državu.

Pitanje statusa zemalja na području predratne Jugoslavije dogovarani su (početkom listopada 1944) između Churchilla i Staljina u Moskvi – odmah nakon svrgavanja Andrije Hebranga s položaja vođe hrvatskog otpora stranoj okupaciji, iza kojeg su, u Londonu stajali zakoniti predstavnici HSS-a uz pokriće zapadnih Saveznika. To pitanje prava europskih naroda na samoodređenje, na kojem je insistirao i na Versailleskoj konferenciji predsjednik Wilson, dogovoreno je, najprije na sastanku Trojice u Teheranu (od 28.11. do 02.12.1943). što je vidljivo i iz Izjave koju su Trojica potpisali po završetku tog sastanka, a gdje je riječ o osnaženju Wilsonova načela o neupitnom pravu europskih nacija na samoodređenje. Ta izjava o samoodređenju, odcjepljenju i ulasku u druge saveze po volji naroda uneseno je i u prvu stavku "Izjave AVNOJa" donesena u vrijeme trajanja sastanka Trojice u Teheranu i to - na zahtjev Londona, odnosno zapadnih saveznika koji su, kao protuuslugu objavljivanja te izjave, odbacili savez s Dražom Mihajlovićem i prihvatili Partizanski, a ne Četnički pokret kao valjanog ratnog saveznika. Načelo samoodređenja konačno je potvrđeno i dogovoreno u "Ugovoru Istok-Zapad" iz 1987.

Ne samo da saveznici nikad nisu zauzeli službeno stajalište da Hrvatska ne može postojati kao samostalna država, nego su - zapadni Saveznici stajali iza bana Subašića, a Staljin je dva puta nudio Paveliću da uđe s njim u savez kako bi priznao NDH. Pavelić je to odbio i odlučio početkom svibnja 1945 ići osobno predati se zapadnim Saveznicima i tražiti pomoć u odupiranju sovjetskom nadiranjju zapadno

od Drine, u skladu s dogovorom Churchill - Staljin (u Moskvi, u listopadu 1944) od podjeli utjecajne zone u nekadašnjoj Jugoslaviji po formuli 50:50.

Budući da Jugoslavija nikad nije bila priznata kao komunistička država, sve mjere koje je Tito poduzimao u ime svoje KPJ na povijesno pravnom planu su ništetne. Besmisleno se je, prema tome, danas pozivati na ono što nikad nije priznato u toku trajanja razdružene i urušene Titove Jugoslavije.

KONKRETNO: Hrvatska u ime pretenzija da zauzme svoje državno-pravno mjesto u EU mora odbaciti ideološko-političke kriterije osobito u znanosti, u pozitivnom znanju i obrazovanju.

Drina kod Višegrada

Htjeli vi to ili ne uzeti u obzir, znanstvenici na Zapadu znadu sve o našoj prošlosti posebno o onoj između Berlinskog kongresa što se Bosne tiče, te Versailleskog kongresa što se tiče i Bosne i Hrvatske do datuma samoodređenja bivših republika Titove Jugoslavije. U tom cjelokupnom razdoblju sve je bilo i ostalo puka faktografija bez trajne povijesno pravne težine i na pukoj faktografiji se ne nadgrađuje povijesno-pravna stvarnost ijedne zemlje ukoliko se različiti međudržavni problemi nisu rješavali primjenom poznate procedure pregovaranja i ratifikacije u parlamentima dogovorenih konvencija, a u teritorijalnom pogledu i putem Referenduma. Početno načelo u razdruživanju bio je - 'status quo ante' (do 1918 godine, dok je AVNOJ bio politički, a ne pravni događaj, i ne samo što sudionike AVNOJ-a nitko nije birao na slobodnim izborima, niti je njegova 'Izjava' ikad ratificirana u slobodno biranom parlamentu).

Vi privatno, u užem krugu nostalgičara Titova razdoblja pa i na neslužbenim istupima možete pričati šta vam prođe kroz glavu, ali samo na svoj račun.

Hrvatska kao samoodređena država i članica OUN mora učvršćivati svoj državnopravni sustav i nadgrađivati svoju stvarnost izvan svake logike ideološko-pravnih zasada. Da to shvatite, proučite pažljivo "Međunarodni ugovor o građanskim i političkim pravima čovjeka" (Ratificiran u Saveznoj Narodnoj Skupštini dne 29.01.1971.).

Hrvatski školski udžbenici, da bi bili kompatibilni s kriterijima po kojima se pišu školski udžbenici u povodu objave 'Izjave u Bologni', moraju biti sastavljeni pozitivistički - nabranjem činjenica i faktografijom sadržaja dokumenata i to na svim zaraćenim stranama, kako od 1914 do 1941, tako i od 1945 do 19.05.1991, i to bez ikakve pristranosti, da ne održavamo sjeme antagonizma i mržnje ideološkim debilitacijama kako je to bilo do sada. A šta će

tko misliti o toj pozitivistički iznesenoj i nedvojbenoj faktografiji, to je pravo svakog građanina u svom privatnom životu.

Samo istina može smiriti ljude u sebi i izmiriti između sebe!

Uz dužno poštovanje.

Mirko Vidović
Vitez Reda
Međunarodne akademije

I po volji Međunarodne zajednice
Glavni konceptor za primjenu
- Završnog dokumenta Helsinške
konferencije na području Jugoslavije i
- Direktor Domovinskog rata

HOĆE LI HRVATSKI TAJKUNI PRESUDITI NA IZBORIMA 2009. GODINE?

Branko Stojković, Bjelovar

Tko su hrvatski tajkuni?

Malograđani su postali tajkuni. U početku bijaše riječ, potom pismo. A evo, svjedoci smo (stvaranja) hrvatskih tajkuna...

Projekt „200 bogatih obitelji“ uljudbeno je i civilizacijski neprihvatljiv i štetan. Eto, tajkuni u jednom trenutku imaju i u vlasništvu praktički cijelu Hrvatsku. (Post)ratni tajkuni: Todorić i Mišković najbogatiji su ljudi na Balkanu. Evo još nekih: NEXE GRUPA (Stjepan Mesić), AGROKOR (Ivica Todorić), PEVEC (Z. Pevec), KTZ (I. Katavić), LURA d.o.o. (Luka Rajić) ... Ako ste pomislili da ćete vidjeti listu najbogatijih ljudi ove države pogriješili ste. Svi mi znamo tko su oni. Svi izražavamo svoje sumnje u izvor njihova bogatstva. Dok vi živite u oskudici - tajkuni stvarno više ne znaju kako potrošiti novac ... Na pomolu je ekonomski rat između tajkuna.

Tajkun

Tajkuni grabe iz državnog proračuna, tj. iz džepova naroda.

Svakodnevno čitamo u novinama: tajkun ovaj ili tajkun onaj kupio je novo poduzeće, otpustio je stanoviti broj radnika kao tehnološki višak napredovao je ovako ili onako ili pak u crnoj kronici: zdipio je lovu i kidnuo preko granice bez traga i glasa. O tajkunima se priča na televiziji, u kavanama, na koje kakvim trandikama, u kući na sjedaljkama s

kumovima ili prijateljima. Tajkuni sada se ubacuju i u politiku iz koje će imati još više kontrole nad propisima, zakonima, ustvari to svi oni rade zbog moći i vlastitog interesa...

Hrvatski sabor ne kontrolira tajkune, već tajkuni kontroliraju parlament. Tajkuni i stranke se međusobno štite.

DUH PUŠTEN IZ BOCE ZOVE SE HRVATSKA

Diana Majhen, Zagreb

Sveprisutni vodeći hrvatski „antifašist“ Stjepan Mesić, koji u predasima od gostovanja po skupovima „antifašista“ povremeno pjeva Juru i Bobana, ponovno je osvanuo na nekom skupu „antifašista“. Ovaj put kao govornik na Okruglom stolu "Antifašistička Hrvatska (1941.-1945.) u srednjoškolskim i osnovnoškolskim udžbenicima povijesti", održanom u Zagrebu u organizaciji Savjeta antifašista Republike Hrvatske.

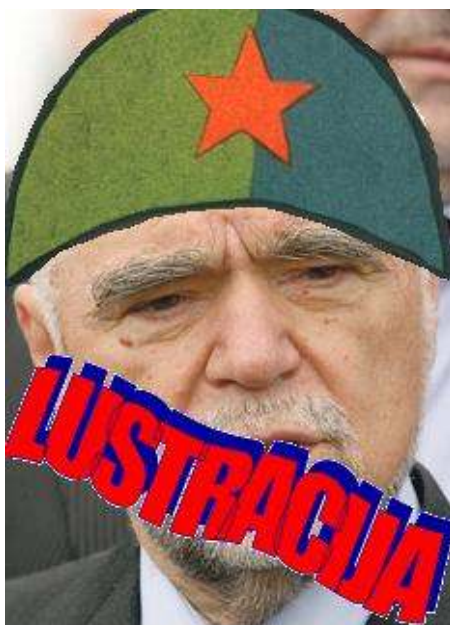
Moguće su tzv „antifašisti“ umislili da su vitezovi Okruglog stola. Koliki im je životni vijek, sudeći po broju onih koji još uvijek primaju mirovine, bit će da su ne potomci, nego izravni sudionici istog.

Sljedom toga, Stjepan Mesić moguće umišlja da je kralj Artur. Samo što se ne trudi izvaditi mač iz stijene, nego zabija nož u leđa hrvatskom narodu i Hrvatskoj na svakom koraku. Počevši od svog svjedočenja u Haagu, pa do današnje „blijantne“ izjave kako je devedesetih godina u Hrvatskoj pušten duh iz boce, čime je, kaže Stjepan Mesić „dopušteno da malobrojni ustašonostalgici nametnu prikaz nedavne povijesti koji je rezultirao trovanjem mlade generacije, a uz politiku, najpogubniju ulogu u tome su odigrali povijesni udžbenici, a ne mogu i neću amnestirati ni medije“.

Ova izjava ide u prilog teoriji kako si Stjepan Mesić doista umišlja da je kralj Artur. Njegova je jedina istinita i on je valjda od nekog antifašističkog boga pozvan da posvuda nameće svoje

mišljenje i dijeli pravdu. A tko se sa tom istinom ne slaže, automatski postaje ustašonostalgicar.

Zanimljivo je to da se Stjepan Mesić osvrnuo na školske udžbenike. Školski udžbenici su upravo ono čime bi se Stjepan Mesić trebao baviti. Ima samo jedan mali problem, isti su pisani na hrvatskom jeziku. A što Stjepan Mesić misli o hrvatskom jeziku znamo već godina ma. Pa još je kao delegat jugokomunističkog Sabora 1967. godine tražio zatvorske kazne za potpisnike Deklaracije o hrvatskom književnom jeziku. I sada netko takav govori o hrvatskim udžbenicima?

Smatra Stjepan Mesić kako se u školi treba više učiti o zlodjelima koje su ustaše počinile te govoriti o tome kako je u stvari došlo do Bleiburga. Kako ja to shvaćam, treba se djeci od malih nogu servirati da je Bleiburg bio prihvatljiv čin osвете, što je Stjepan Mesić inače do sada nebrojeno puta spomenuo.

Nije Stjepanu Mesiću izgleda dovoljno onih skoro pet desetljeća

lažne hrvatske povijesti koju smo morali učiti u školama. Izgleda da je mišljenja kako se i nove generacije trebaju zatrovati lažima, sve u duhu bratstva i jedinstva, obavijeno „antifašističkom“ istinom.

Naravno da se Stjepan Mesić niti jednom jedinom riječju nije osvrnuo na to što se o Domovinskom ratu u školskim udžbenicima govori tek na dvije-tri stranice, što naša djeca u školama ne uče ni tko su naši heroji, ni što su nam sve Srbi napravili u tom ratu. Ono što se dogodilo prije nekoliko godina nije vrijedno Mesićeve pažnje. Ali zato ono što se dogodilo prije više od 60 godina traži svu njegovu angažiranost.

Nadam se da će se hrvatska povijest ipak jednom učiti u hrvatskim školama, ona prava, istinita. I da će Stjepan Mesić u njoj zauzeti svoje zasluženno mjesto, najmanje cijelo jedno poglavlje. U kojem će se pisati o tome kako je htio zatvarati zagovornike hrvatskog jezika, kako je svjedočio u Haagu protiv Hrvatske i Hrvata, koliko je osuđenih četničkih ratnih zločinaca pomilovao, te koliko se zalagao za to da partizanski zločinci koji su ubijali civile, žene i djecu nikada ne izađu pred sudove i odgovaraju za svoja nedjela. Ima se što pisati o drugom hrvatskom predsjedniku, puno je toga.

U međuvremenu, Stjepanu Mesiću mogu poručiti samo jedno:

Duh koji je devedesetih godina pušten iz boce zove se Hrvatska. Neovisna država Hrvatska. I da Mesić i njegovi „antifašisti“ žive još tisuću godina, nikada ga više neće uspjeti vratiti u tu bocu.

TRI ŠESTICE I DVA POPA (11)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Još nije došlo do primopredaje vlasti u Bijeloj kući, a sve češće se susrećemo s mišljenjima o velikoj zabludi koja je progutala američko biračko tijelo, izabravši BARACKA OBAMU za novog predsjednika SAD-a. Kenijac je toliko opčinio lakovjerne Amere da nisu primijetili logistiku sumnjivaca koja ga je potisnula u visine.

Strasti i želje polako se stišavaju od kada je preplanuli OBAMA počeo vraćati "političke" dugove onima koji su mu omogućili kako bi svatko iz daljine opazio tko stanuje u Washingtonu. Ambiciozni OBAMA na scenu dovlači odavna potrošene "političke" poklisare kojih su se odrekli i Amerikanci, još tamo 2000. godine. Tada je ručnim prebrojavanjem glasova i sudskom odlukom pobijedio GEORGE BUSH.

Gubitnici su već počeli slaviti pobjedu AL GORE-a, ali su se malo "prekonbinovali"...

Koliko je globalno-američka mafija moćna, govori činjenica kako logističari napada na SAD upravo opetovano zauzimaju svoje bivše pozicije na političkoj sceni SAD-a. Umjesto da svaki sumnjivac odrađuje stotine godina zatvora, oni se pretvaraju u "desnu" ruku svojeg pobjedničkog "grla".

Čim su izgubili dominaciju nad AMERIKOM 2000. godine, GEORGE SOROS jedan od sukreatora terorističkih ataka na Ameriku, svojim istupima diljem svijeta potvrđuje svoju mračnu misiju. Optužuje BUSHOVU administraciju kako je ona već davno planirala "operaciju" 11.09.

I nikom ništa!

"INSTITUCIJE MORAJU FUNKCIONIRATI."

Na badnjak 2002. godine, zatražio sam pomoć Američkog konzulata iz Frankfurtha n/m. Iako toga dana "nikoga" tamo nije bilo, jer su zbog praznika svi bili na praznicima, rečeno mi je: "Za vaš slučaj ćemo se zauzeti samo u slučaju ako će to biti u našem interesu."

Poruku sam doslovce shvatio i nastavio djelovati s ciljem da moj slučaj zainteresira logistike poput američke, kako bi djelovale te počele rješavati i moj problem, te da to bude u NASEM INTERESU. Bez obzira na snagu i rasprostranjenost globalne mafije, moja im logistika puše za vratom, te ima snagu eliminirati ih u svakom trenutku. Do danas se logistika služi mojim slučajem kako bi njime otклонila prijetnje kriminalaca iz vlastita dvorišta.

Primjer RUSKE FEDERACIJE zorno prikazuje kako su se RUSI služeći se i mojim slučajem kao sredstvom, riješili primjerice ŽIDOV-SKE MAFIJE na svojem tlu. Sjećamo se kako su ti sumnjivci pomoću "reformatora" HODORKOV-SKOG pokušali srušiti rusku administraciju te uspostaviti kontrolu nad tom Federacijom. Čak se i izraelski premijer raspitivao za zatvorske uvjete posrnulog neplaćiške ruskog poreza... Rusi su predividjeli i načinili potez više. Kako bi na čelu Federacije zadržali ljude koji imaju petlje suprostaviti se i ovoj židovskoj mračnoj organizaciji, na moju im upućenu sugestiju, ruska će ekipa još dugo ostati na okupu.

Međutim, MOJI INTERESI i u ovom slučaju nisu se počeli ostvarivati...

O usluzi američkoj administraciji,

kojom sam također pomogao da moji prijatelji ostanu na sceni od 2004. do danas, izvijestio sam Vas i ovdje. Sada se očekuje od američkog pravosuđa da konačno stane na stranu žrtve a ne da legalizira otvorenu prijetnju upućenu svojem narodu... ali i meni... ZAKON SE MORA POŠTIVATI bez obzira ako to inicira "MEĐUNARODNI DIPLOMATSKI SKANDAL NESAGLEDIVIH RAZMERA, KOJI MI VIŠE NE BI MOGLI KONTROLISATI"... SAMO POŠTIVANJEM USTAVA I ZAKONA SAČUVAT ĆEMO SADAŠNJU CIVILIZACIJU OD NAJEZDE BARBARA!

Ne želim biti zloguki prorok.

Međutim, dopustimo li kriminalcima haraćenje KUGLOM, uskoro ćemo proživljavati ono što upravo doživljavaju PALESTINCI. Za svaki naš prosvjed protiv javno počinjenog kriminala, kriminalci će nas uskoro početi označavati kao TERORISTE. Dodijelit će nam ulogu TERORISTA, ako ne ćemo upražnjavati ZAKONE i OBIČAJE "ODABRANIH". Stoga nikoga neka ne čudi što sam u borbi protiv svekolike mafije, za vlastite interese UNOVAČIO I SRBE.

Što mislite, zašto su Vaš premijer i ministar vanjskih poslova nakon "KRANJSKE", spremni "primiti" i "SREMSKU"? Možda iz užitka, ali primarno zbog INTERESA! U panici, oni su shvatili kako bi im u "zatečenoj" poziciji možda pomogli SRBI, kojima eventualno pružena pomoć hrvatskim posrnulim "političarima" također je INTERES.

Međutim, naš dvojac bez kormilara stiže "DOCKAN"...

SRBI U VLASTITOM INTERESU PROMOVIRAJU MOJE INTERESE. A ja ću, također u OBOSTRANOM

INTERESU, i ovu dvojicu, kada dođe vrijeme, možda "hraniti" kulen-sekom ili braćom, svejedno...

Vjerujte, dok god se ne riješimo i eliminiramo mafiju s čela RH ili AMERIKE ili NJEMAČKE, EU-

ROPSKE UNIJE... dotle će nas kriminalci označavati, reketirati, ucjenjivati, kao što to rade VAMA, MENI I ČLANOVIMA MOJH-NASIH OBITELJI. Banditi su svjesni činjenice kako ih na površini još drži INTERES i procjena MEĐUNARODNE SIGURNOSNE ZA-

JEDNICE. To će trajati do trenutka kada će se početi ostvarivati I MOJI INTERESI KOJI SU DIO ZAJEDNIČKIH INTERESA.

Taj proces je upravo započeo.

CIPELAŠI

Branko Stojković, Bjelovar

HRVATSKA JE U EKONOMSKOM I POLITIČKOM RATU SA SLOVENIJOM

U Jutarnjem listu od 19. 12. 2008., na stranici 2 i 3, predsjednik Stjepan Mesić dao je izjavu:

„Hrvatska u cijelosti može biti zadovoljna postignutim u 2008. godini.“

Gledajući slovensku televiziju, tog istog dana, no u ranim jutarnjim satima i to oko 6 sati u jutro – slovenski novinari su izvijestili javnost – da je slovenski parlament do kasno u noć zasijedao, i da je donio glavnu odluku da – SLOVENIJA BLOKIRA HRVATSKU u Bruxellesu i njen ulazak u EU.

MESIĆ JE ODAVNO U SUKOBU INTERESA

U našičkoj cementari od NEXE GRUPE spaljeno je oko 800 kilograma opojnih droga 17.12.2008., u 12 sati, koju je zaplijenila policija. Radi se o drogi iz više od 40 tisuća predmeta, a koja je oduzeta u razdoblju od 1992.-2003. godine iz pretežno manjih zapljena. Spaljeno je više od 640 kg marihuane i hašiša, oko 60 kg heroína, oko 10 kg kokaina, oko 22 kg amfetamina. Uništavanju je nazočila i potpredsjednica Vlade Jadranka Ko-

sor, ministar unutarnjih poslova Tomislav Karamarko, ravnatelj policije Vladimir Faber, predstojnik Ureda za suzbijanje zlouporabe opojnih droga Dubravko Klarić, te direktor Našicecimenta Zoran Bartolović. To je već drugo spaljivanje droge ove godine u našičkoj cementari, koje je inače vlasnik Mesić. Zanimljivo je, da je 2000. godine za vrijeme predsjedničkih izbora Mesić vrijeđao Kosoricu da je (ona) „Suzana“ i da iskače čak i iz konzerve... Sada uz medijsku „pompu“ i uz osmijeh Jadranka Kosor prva ubacuje „navodnu“ drogu u užarenu peć.

SANADER ČLANSTVO U EU KUPUJE TEORIJAMA - TAKO ŠTO HUŠKA I LAŽE HRVATE

Mesić i Sanader hoće potporu od hrvatskih građana za svoju promašenu i aljkavu politiku, za mnoge stvorene afere i slučajeve... Oni foliraju kako su drugi krivi, a ne oni, koji ne vode nikakvu brigu da naša država ide naprijed. Danas (20.12.2008.) slovenski sportaši su otkazali gostovanje u Hrvatskoj, a mediji su kazali da i naši građani ne idu u toplice „Čatež“. Itd.

Pitam se: Hoće li slovenska manjina u Hrvatskoj podnijeti kaznenu prijavu, sukladno Ustavu Republike Hrvatske protiv Stjepana Mesića i Ive Sanadera, zbog ugrožavanja osobne sigurnosti Slovenaca i kršenja građanskih prava i ljudskih sloboda? Parole su osvanule:

„Ne kupujte slovenske proizvode“, na internetu i medijima kruže takvi tekstovi u kojima se širi mržnja protiv Slovenaca. Naša aktualna politika na čelu s Mesićem i Sanaderom vrlo teško optužuje državu Sloveniju, da je ona kriva...

„Ne kupujte slovenske proizvode“, na internetu i medijima kruže takvi tekstovi u kojima se širi mržnja protiv Slovenaca. Naša aktualna politika na čelu s Mesićem i Sanaderom vrlo teško optužuje državu Sloveniju, da je ona kriva...

BACANJE CIPELA NA POLITIČARE U 21. STOLJEĆU JE SIMBOL GENOCIDA, TJ. SMRTI

Kako bi bilo gađati „Stipu“ i „Ivu“? Usudi li se to netko činiti? Mesića bi brojne cipele zatrpale i to one od (svih uzrasta), od mrtvaca iz 1991. godine, kada je on, kao Vrhovni komandant JNA, rušio, palio i žario... A da se ne govori o opeki, odnosno o ciglama, ili nekim drugim predmetima... Žalosno je, da je opet takva politika okrenula naivne Hrvate - na drugu naciju, dok za drugo nitko nije ovdje ništa kriv.

Dokle tako? Mesić je opet nekoga pomilovao. Ovaj put Mesić je pomilovao Jakšu Mrčela (28). Umjesto 6 mjeseci zatvora, dobio je uvjetnu kaznu. Eto, dovoljno je imati dobru vezu kod Mesića i da te on skine sa zatvorske liste...

ZAVRŠNICA GENOCIDA

Dr. Vahid Sendijarević, Sarajevo*

Bilo bi smiješno da nije genocidno ono što radi Haris Silajdžić, ključni član Bošnjačkog izdajničkog genocidnog kruga, kada se tobože zgražava, kako prenosi web stranica "Bosnjaci.net" od 26-tog decembra 2008-e, nad sada već poznatom izjavom Sulejmana Tihića da je "filozofija žrtve do sada zauzimala centralno mjesto bosnjačko-bosanske politike" i da Bošnjaci treba da pristanu na genocidnu realnost podjele Republike BiH i legalizuju genocidne tvorevine tzv. Republiku Srpsku i tzv. Federaciju BiH.

Sporazum iz Pruda i druga rješenja, uključujući i njegovo rješenje za pravni status Brčkog, koja je Tihić naveo u svom obraćanju na sjednici Glavnog odbora Stranke demokratske akcije 24. decembra 2008-e, nije ništa drugo nego ZAVRŠNICA GENOCIDA, ništa drugo nego cementiranje podjele Republike BiH kao rezultat genocida i legalizacija genocidom stvorene tzv. Republike Srpske i genocidom stvorene tzv. Federacije BiH.

Onog momenta kada Silajdžiću postaje jasno da je Tihićeva izjava sa ogorčenjem dočeka od

strane Bošnjaka, Silajdžić po starom receptu prevare izliječe sa patriotskom izjavom, stavlja se na čelo Bošnjaka da ih odvede u istu propast u koju ih sve ove godine vodi GENOCIDNI IZDAJNIČKI KRUG.

Silajdžić, kad god je bio u poziciji izvršne vlasti, odradio je sve što je bilo u njegovoj moći da legalizuje rezultate genocida, od njegovog dugo negiranog, a onda priznatog, potpisa u Dayton-u do sprečavanja članova Skupštine opštine Srebrenica da usvoje Deklaraciju o nezavisnosti nakon donošenja presude Internacionalnog suda pravde kojim se potvrđuje da su vojska i policija Republike Srpske izvršile genocid u Srebrenici. Silajdžić sa druga dva člana GENOCIDNOG IZDAJNIČKOG KRUGA Tihićem i Lagumdžijom, u pratnji nekoliko ambasadora tzv. Islamskih zemalja, odlazi u Srebrenicu i uspješno spriječava usvajanje Odluke o nezavisnosti Srebrenice.

Ciljevi Silajdžića i Tihića su isti, a to je uspješno izvesti ZAVRŠNICU GENOCIDA sa potpunom legalizacijom podjele Republike BiH na dvije genocidne tvorevine, tzv. Republiku Srpsku i tzv. Federaciju BiH.

Kako prepoznati članove GENOCIDNOG IZDAJNIČKOG KRUGA?

Temperatura se mjeri termometrom, udaljenost metrom, težina vagom, a genocidna izdaja kršenjem ustava države koja je primarna žrtva agresije i čiji su građani primarne žrtve genocida i kršenjem odredaba Internacionalnih zakona, konvencije o sprečavanju genocida. Svaki onaj Bošnjak koji je aktivno učestvovao i danas učestvuje u legalizaciji genocidnih tvorevina tzv. Republike Srpske i tzv. Federacije BiH je član GENOCIDNOG IZDAJNIČKOG KRUGA.

-----

* Dr. Vahid Sendijarević je jedan od osnivača Nacionalnog kongresa Republike BiH 1994, osnivač i predsjednik istraživačke organizacije Troy Polymers Incorporated, član Američkog hemijskog društva, član Hrvatske Akademije znanosti i umjetnosti - sekcija za naftu i petrokemiju od 1984, član komiteta na odboru za palmino ulje države Malezije, nekadašnji prorektor Univerziteta u Tuzli, nekadašnji profesor "University of Detroit Mercy" u Michiganu, autor preko 100 naučnih radova i patentata iz hemije, itd. (Dr. Muhamed Borogovac)

BOSANSKI VASIL BILAK

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

U prošlom broju Glasnika smo se zahvaljujući Tihiću sjetili jednog sramnog izdajnika, Todora Živkova, bivšeg predsjednika Bugarske.

Neki dan, čitajući Tihićev govor sa sjednice Glavnog Odbora SDA, sjetih se drugog sramnog izdajni-

ka svoga naroda, Vasila Bilaka, Slovaka koji je 1968. pozvao trupe Sovjetskog saveza da uguše Praško proljeće, slavnu pobunu čehoslovačkog naroda protiv ruskog okupatora.

Poslije ugušenog Praškog proljeća Bilak je bio vladar Čehoslovačke, koja je svakim danom pod njego-

vim (ortodoksnim komunističkim) režimom sve više zaostajala za Evropom i svijetom.

U jednom govoru Vasil Bilak kritikuje vlastiti narod otprilike ovim riječima: "Čehoslovačka je nekad bila jedna od najrazvijenijih država Evrope. Naš narod je bio poznat kao narod sa zlatnim rukama.

Gdje su nestale zlatne ruke toga naroda?"

Dakle, on će radije povjerovati da je cijeli narod, od nekadašnjih sposobnih majstora sa zlatnim rukama, degenerisao u nesposobnjakoviće, nego da posumnja da njegova vladavina nije u redu. Za njega je logičnije da ne valja čitav narod, nego da ne valja on.

A Tihić na Glavnom odboru SDA o dogovoru iz Pruda kaže: "Nažalost, i ovaj dogovor... je praćen salvama kritika i laži od destruktivnih snaga i njihove demagoške retorike.

To su iste one snage koje su srušile i aprilski paket ustavnih amandmana i direktno odgovorne za sadašnju tešku situaciju u

BiH."

Dakle, po Tihiću, ne valja narod, jer je masovno glasao protiv njega, Tihića, i time iskazao šta misli o "Aprilskom paketu". Narod je "destruktivna snaga demagoške retorike" i narod ima da se pokori volji Tihića, a ne obratno. Kako nekada za Bilaka, tako danas za Tihića, narod, koji ne valja, se mora pokoriti neprikosnovenom vođi.

Rušenje Aprilskog paketa je Bosansko proljeće, a Sulejman Tihić je naš Vasil Bilak. On se ovih dana ponovo udružio sa okupatorima naše domovine da nas pokori i potpuno uništi. Uništenje BH države je jedini smisao Prudskog sporazuma i dogovorenih promjena Ustava. Vjerovatno

se nikada nećemo oporaviti od tog udarca i postaćemo evropski Palestinci. Bićemo, poslije Roma, drugi narod bez države koji bez dostojanstva tumara Evropom.

Čudna koincidencija je da je Miroslav Lajčak također iz Slovačke. On je nekarakter koji, bilo zbog lične ambicije, bilo zbog šovinizma, bilo zbog korumpiranosti, udovoljava željama Dodika, Tihića i Čovića, i tako čini isti zločin protiv jednog naroda kao njegov kompromitovani zemljak Vasil Bilak.

Slijedi izvještaj sa sramne sjednice GO SDA, koji je pun podvala i šarenih laža za "raju", ali ipak narod nije nasjeo ovaj put, izdajnici su pročitani.

BOGUMILSTVO KAO RELIGIOZNI PROBLEM (2)

dr. Ivo Pilar, predavanje održano 10. veljače 1927.

Svakako moramo uzeti, da je Srpska država Nemanjića sa svojom dosljednom protubogomilskom politikom bila barijera, koja je balkansko slavensko bogumilstvo razdijelila na dvije polovice, na jugoistočno ili bugarsko bogumilstvo, i na sjeverozapadno bosansko bogumilstvo, ili bosansku crkvu, koja nas naravski interesira u prvom redu, tako da ćemo se nadalje s njime pod bosanskim vidom baviti.

Preostalo bi nam sada da Vam danas još u glavnim crtama prikažem vjersko dogmatsko naučavanje samih Bogumila. To je vrlo važno, jer bez tačnoga poznavanja vjersko dogmatskoga sadržaja Bogumila, ne ćemo nikada moći pouzdano prosuditi

njegovo političko i socijalno djelovanje. Jer milostive gospođe i gospodo, ja sam u svome predavanju, koje sam ima čast održati na ovome mjestu 16. prosinca 1926. godine istaknuo svoje uvjerenje, da je religija najutjecaj-niji faktor u životu naroda. O kvaliteti i sudbini religije ovisi sudbina čitavih naroda. Kvaliteta pak religije, sadržana je u prvo-me redu u njezinom dogmatskom dijelu. Mi ćemo baš na bogumilstvu vidjeti jedan školski primjer, kako jedna religija može katastrofalno djelovati na sudbinu jednog naroda.

Prema tome ću si ja dati truda da Vam dogmatski dio bogumilstva prikažem na način koji će Vam olakšati da si sami budete mogli stvoriti sud o političkim i socijalnim kvalitetama kao i o posljedicama bogumilstva.

Glavna značajka bogumilske do-

gmatske je njihov dualizam, naimе vjera u dva počela. Ovaj dualizam smo pratili od Zoroastrovog Mazdaizma, preko Gnosticizma, manihejstva sve do Pavlikijanstva i Massilijanstva koji su ga donijeli na Balkan.

Bog princip je dobra i svjetla, sa epitetom blagi, a Satanael, sa epitetom lukavi, nečastivi, princip je zla i tmine. Bogumilski se dualizam karakterizira time, što je Bog gospodar samo duševnog svijeta; on je stvorio samo ljudsku dušu, dočim je čitavi vidljivi svijet, ukoliko postoji iz materije, stvari, (grčki hyle), dakle i ljudsko tijelo, stvorio Satanael, bog zla i tmine.

Satanael je Božji sin i stariji brat Isusov, te je pravi Bog kao i Isus. Zato Satanael nije pali anđeo, kao kod katolika i pravoslavnih, već Satana-el. Ja podvlačim važnost na ovaj dodatak -el,

to je hebrejski el, babilonski ilu i znači Bog. Spomenite se na Isusov poznati usklik na krizu: Eli, Eli, lama sabahtami! - Bože, Bože, zašto si me ostavio! Tim dodatkom el ima se kazati da je Satanael Bog, a ne niže biće, kao npr. pali anđeli.

Čovjek je postao na taj način, da je Satana-el stvorio njegovo tijelo. Ali jer nije bio gospodar nad duševnim svijetom, Satanael mu nije mogao dati dušu, i prema tome nije čovjeka mogao oživjeti. Satanael je dakle molio Boga, da čovjeku udahne dušu, što je Bog u svome neizmjernom milosrđu i dobroti učinio i udahnuo mu dušu kao svoju tvorevinu. Ali po svome tijelu čovjek je vazda u vlasti Satanaela, principa zla i tmine.

Bogumili su odbacivali kršćansku nauku o postojanju čovjeka, jer su odbacivali gotovo čitavi Stari Zavjet, učeći da su i knjige Mojsijeve i proročke djelo vražje, pošto je Mojsiju na Sinaju dao zakon sam Satanael, koji mu je i

pomogao praviti čudesa. Time se je bogumilstvo dosljedno izjavilo protiv materijalističkom svjetozrenju, koje je sadržano u Starom Zavjetu.

Ali u ovoj najvažnijoj točki nastalo je doskora cijepanje u bogumilstvu. Nisu svi učili da je Satanael sin Božji, i stariji brat Isusov, to je bila nauka samo jednog dijela Bogumila, a naposeb bosanskih Bogumila, koje nas najviše interesira. Drugi, a osobito Dragovička crkva (eclesia de Dragumetia, de Dragovitia), učila je da je Satanael bio prapočelo, neovisno od Boga, koje je odvajkada postojalo. Jer time što se je učilo da je Satanael sin Božji kao i Isus, i da je dolazak Isusov na svijet imao za svrhu da otkupi svijet, naime da ga izbavi iz prevlasti Satanaela, i da slomi vlast njegovu, što je Isus izvršio na način da mu je oduzeo dodatak el, da ga je učinio Sotonom, vragom, jedinim bićem koje nema više značajke Boga, apsolutnoga bića. Time je uglavnom bio

ukinut apsolutni dualizam Dragovičke crkve i uveden jedan relativni dualizam, koji je tokom vremena toliko oslabio, da su se Bogumili s vremenom mogli pretopiti djelomično i u katolicizam i pravoslavlje, kako se je kasnije i dogodilo.

Nauka bogumilska o Isusu, bila je gnostičko-doketistička. Isusa po njihovoj nauci nije začela i rodila Bogorodica Marija jer on kao Bog apsolutno nije mogao imati materijalno tijelo, djelo vražje. Nego Bog Otac ispustio je riječ, logos, koja se je riječ spustila na svijet, unišla sv. Mariji na uho, i iz uha opet izašla: sv. Marija je u spilji našla Isusa u peleanama. Ali tijelo Isusovo nije bilo pravo tijelo ljudsko, jer da je to nastupilo, Isus bi bio u vlasti Satanaela, kao i čovjek i ne bi mogao provesti djelo spasa. Zato je tijelo Isusovo, kao i njegov cijeli život i muka, bilo sasvim prividno i bez materijalne realnosti.

SRPSKA AGRARNA REFORMA I KOLONIZACIJA 1918. GODINE (2)

Šemsudin Handžić, Sarajevo

Proces iseljavanja i sa tog područja je nastavljen u Turskoj, paralelno s kolonizacijom srpskog stanovništva, iz Crne Gore, Bosne i Hercegovine, Dalmacije, Like, Banije i Korduna. U Kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca agrarna reforma 1918. i 1919. godine je provedena u znatno blažem obliku u Hrvatskoj i Sloveniji, u odnosu na područja u kojima su živjeli muslimani. Primijenjena je na veleposjednike i oduzeto im je relativno manje zemljišta, što prema statističkim pokazateljima

predstavlja oko 1/4 od ukupno oduzete zemlje u državi. To iznosi 406.981 hektara zemljišta, koje je podijeljeno na 316.762 srpske obitelji, koje su pretežito kolonizirane iz pasivnih krajeva. Tako je na tom području skoro 1,200.000 članova obitelji dobilo zemlju u vlasništvo i posjed. Agrarna reforma 1918. i 1919. godine jedino nije provedena u Srbiji, u granicama bivšeg Beogradskog pašaluka do 1912. godine, što je dokaz povlaštenog položaja srpskih veleposjednika u Kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca.

Iz navedene analize vidi se da je prvom agrarnom reformom od 1918. i 1919. godine oduzeto bivšim zemljoposjednicima u Kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca 1,924.307 hektara zemljišta i podijeljeno na 614.603, pretežito, srpske obitelji. Primjenivši usvojenu metodologiju da obitelj ima prosječno četiri člana, proizlazi da je oko 2,450.000 članova obitelji dobilo u vlasništvo i posjed zemlju, a da za nju nisu ništa platili. S povijesnog gledišta, agrarna reforma je doprinijela najvećoj kolonizaciji srpskog naroda u prostore preko Drine u Kralje-

vini Srba, Hrvata i Slovenaca. To je bio politički koncipiran plan srpske teritorijalne ekspanzije u poslijeratnim uvjetima. Najveći stradalnici bili su pripadnici islamske vjeroispovijedi Bošnjaci, Albanci, Turci i Makedonci, jer od ukupno oduzetog zemljišta po agrarnoj reformi bilo je 3/4 otegot iz njihovog posjeda i vlasništva.

Povijesno, Banjaluka nije srpski grad. Pokraj agrarne reforme 1918. i 1919. godine, kojom je na temelju diskriminatornog zakona oduzeta zemlja Bošnjacima, korištene su i terorističke metode, kao poznati "marš smrti" u 1919. godini na Bošnjake iz Lijevče polja kraj Banjaluke. Na plodnim ravničarskim područjima Lijevče polja živjelo je pedeset tisuća Bošnjaka, od kojih su više tisuća vlasnika zemljišnog posjeda ubili srpski teroristi prigodom "marša smrti", a preostali dio civilnog stanovništva su protjerali sa stoljetnih ognjišta. Duga kolona stradalnika išla je pješice do zbirnih logora na Kosovu i Sandžaku, odakle su prebačeni u Tursku i naseljeni u Anadoliji. Tada su Bošnjaci izgubili zemljišni posjed u općini Banjaluka na najbrutalniji način, genocidom. Srpske obitelji, bezemljaši i solunaši su se naselili u kuće i zaposjeli otetu zemlju Bošnjaka. Došlo je do nagle promjene demografske i vlasničke strukture u Kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca. Radi ilustracije navode se statistički pokazatelji da do 1878. godine ni jedna srpska obitelj nije bila vlasnik zemljišnog posjeda u Lijevče polju kraj Banjaluke. Tek poslije agrarne reforme 1918. i 1919. godine intenzivira se naseljavanje i kolonizacija srpskog stanovništva u općini Banjaluka. Prema prvom popisu stanovništva u Bosni i Hercegovini,

za vrijeme Austro-Ugarske, 1879. godine, prema vjerskoj pripadnosti u gradu Banjaluci, Bošnjaci muslimani su bili apsolutna većina stanovništva od 67,71 posto; a od 1895. godine pa sve do 1991. godine njihov se postotak neprekidno smanjivao, te je danas pao na 19,35 posto. Broj Hrvata katolika u 1879. godini iznosio je 10,52 posto, da bi se postupno povećavao te 1931. godine narastao na 29,26 posto. Na toj razini se zadržao sve do 1953. godine, kada je iznosio 28,34 posto. Poslije je došlo do naglog smanjenja broja Hrvata u ukupnoj populaciji, pa je njihov udio pao na 10,97 posto u 1991. godini. Pravoslavno stanovništvo obuhvaća Srbe i Crnogorce, pa ih je prilikom popisa, 1879. godine, bilo 19,80 posto. Otada se njihov udio u ukupnoj populaciji povećava, te 1931. godine iznosi 30,53 posto, a intenzivniji porast nastaje 1948. godine kada dostiže 34,78 posto, da bi 1991. godine iznosio 49,3 posto. Iz navedenih pokazatelja može se zaključiti da Banjaluka nije povijesni srpski grad, kako tvrdi ratni zločinac Radovan Karadžić, jer se srpsko stanovništvo u taj grad počelo naseljavati u XIX. stoljeću. Nagli porast srpskog stanovništva nastaje poslije provedene agrarne reforme 1918. i 1919. godine, kada su Srbi oteli zemlju od Bošnjaka, i nakon katastrofalnog potresa 1969. godine, kada su u najvećem broju dobili posao i novosagrađene stanove. Uz to povećanju udjela srpskog stanovništva u gradu Banjaluci doprinio je korpus JNA od 25 tisuća vojnika i

700 časnika, od poručnika do generala, koji su pretežito iz Srbije i Crne Gore.

Povijest se na jedan način ponavlja. U tijeku srpske agresije, od 1992. do danas, srpski agresor provodi genocid na Hrvatima i Bošnjacima u gradu Banjaluci. Kako je registrirala statistika prigodom popisa stanovništva, 1991. godine, u okolini Banjaluke bilo je dvanaest naselja s etnički čistom hrvatskom većinom, ali iz njih su u srpskoj agresiji protjerali skoro svi Hrvati, a njihove kuće i zemljište zaposjele su srpske obitelji. Proces nasilne promjene demografske strukture i zemljišnog vlasništva vrši se sistematski od uspostave Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca (SHS), pa traje skoro 80 godina, ali sve do 1992. godine Srbi nisu u gradu Banjaluci činili apsolutnu većinu stanovništva. Budući je povijesno Banjaluka bosanski grad, koji se sada nalazi pod okupacijom srpskog agresora, legalna vlada u Sarajevu opravdano traži da se izvrši njegova demilitarizacija i da mirnim putem dođe pod kontrolu organa Federacije Bosne i Hercegovine.

Radi toga, međunarodna diplomacija je prihvatila prijedlog o obustavi vojne aktivnosti i mirnog rješavanja statusa grada Banjaluke putem pregovora.

BANJA LUKA - USPOMENE I STVARNOST SA MEJDANA (2)

Mehmed Selman, Travnik

1. DIO MEJDAN

Uže područje današnjeg Mejdana, prije II svjetskog rata, nosilo je također naziv Mejdan. Obuhvatao je prostor oko današnjeg Dječijeg doma "Mina Delić", kao i

jedan krak ulice u pravcu sastajališta Mejdanaca zvan "Karamut" i područja zvana "Hazna", te današnje ulice Braće Odića do Bulajića ulice u pravcu Čeremetane do pod samu Starčeviću. Danas se to nekadašnje područje teško može

prepoznati, istina, ponešto je kuća ostalo, a najviše strši i pod-

sjeća na taj kraj kuća Delića, Zulića, Šehića, Grozdanića, Gluhajića, Savicki, Dervišića, Čerimagića, možda još koja u pravcu naselja Potoka. Većina ih je porušena, a na njihovo mjesto došle su nove zgrade, putevi i ulice, kao i prekriveni potok

"Đurđevac" betonskom pločom, asfaltom presvučen, a on, stari potok, i dalje teče i ulijeva se u plahoviti, zeleni Vrbas u blizini nekadašnje Hadžijine kafane, Tetarića plaže i Harbašove pekare.

Na raskršću nekadašnjeg Mejda-

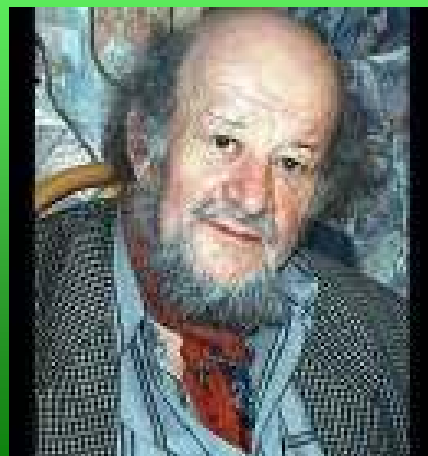
na, pred sami II svjetski rat, bila je i jedna vrlo lijepa džamija sa haremom, sa mnogo kamenih obilježja-nišana, a ispred ulaznih vrata-drvene kapije, ukrašene rezbarijom, te starinskom bravom i halkama za otvaranje i zatvaranje vrata. Harem je bio zasaden orasima i lipama, te su djeca, s proljeća brali lipu, a s jeseni orahe. Ispred ulaznih vrata bile su postavljene kamene klupe gdje su se nekada odmarali domaći ljudi i putnici-namjernici, te bi pokatkad sjedila i djeca iz obližnjih kuća Mejdana, zabavljajući se raznim dječijim igrama. Današnji ostatak tog prelijepog harema, jesu, jedan do dva mala nišana-nadgrobna spomenika gdje su se palile svijeće kao znak poštovanja umrlih sa područja Mejdana, a i Stupnice.

MOLITVA ALLAHU ZA DOMOVINU MOJU HRVATSKU (8)

prof. Zlatko Tomičić

Moj je zaštitnik Allah I njega molim, njega, Milostivog Milostnika, za milost prema narodu mojem! Njega molim za pomoć vjernicima svojim i ljubljenim sinovima Hrvatima, neka im pošalje vesele vijesti, spasi ih od žalosti i straha, nas koji trpimo nasilje, daj nam pomoć svoju u boju sa šejtanima i onima, koji slijede vražje stope, drugovima pakla, a koji žele propast našu i vjere istinite našel

Bože, koji si nad svakom stvari svjedok,
Bože, koji braniš one koji vjeruju,
obrani nas, koji vjerujemo, sinove svoje -
Hrvatel!

CRTICE IZ POVIJESTI HRVATA U CHICAGU

Članak iz 1906. o slavlju u Chicagu prigodom pobjede Hrvatsko-srpske koalicije i nekoliko napomena uz članak

Ante Čuvalo, Chicago

UVODNE NAPOMENE

Prve godine 20. stoljeća u hrvatskoj političkoj povijesti bile su burne i sudbonosne. Bile su one značajne ne samo u Hrvatskoj, nego i među Hrvatima u Americi i drugim dijelovima svijeta. Godina 1903. bila je puna nemira i buna, posebice u užoj Hrvatskoj i Slavoniji. Narod se pobunio protiv otvorene mađarizacije, koju je provodio zloglasni Khuen-Héderváry i domaći mađaroni. Hrvati širom Amerike, posebice u Chicagu, potaknuti prilikama u domovini, počinju se politički organizirati, skupljati i slati pomoć u Hrvatsku, te američkim političkim krugovima ukazivati na događanja u domovini, tražeći razumijevanje i pomoć u obrani hrvatskih prava.

Pod vodstvom liberalnih snaga oko „Narodne omladine“ tih godina dolazi do politike „novog kursa“, a 1905. do Riječke i Zadarske rezolucije i time Srbi u Hrvatskoj postaju ravnopravan „narod“. Godina 1906. donosi pobjedu takozvane Hrvatsko-srpske koalicije na izborima za Hrvatski sabor.

Vodeće osobe među Hrvatima u Chicagu i njihovo glasilo Hrvatska zastava bili su uglavnom naklonjeni politici „novog kursa“ i Hrvatsko-srpskoj koaliciji. U tim povodom napisanom članku lako je uočiti radost okupljenih čikaških Hrvata nakon pobjede opozicije na saborskim izborima iz svibnja 1906. Njihova ljubav za svoj narod i domovinu je veličanstvena. Oni vjeruju i nadaju se da je ovo sudbonosna prekretnica, da je to početak novog doba za hrvatski narod, da sviće ujedinjena i slobodna Hrvatska. Oni i sebe vide kao jedan od oslonaca te borbe i nadaju se da će

novo doba u Hrvatskoj i njima, u dalekoj Americi, biti od pomoći, to jest da će slobodna domovina biti katalizator u okupljanju Hrvata u Americi i širom svijeta u jedno snažno zajedništvo. Ali od tog ne bijaše ništa.

ČLANAK KOJI SLIJEDI OBJAVLJEN JE U „HRVATSKOJ ZASTAVI“ 24. SVIBNJA 1906. (Chicago)

Čim smo u prošli četvrtak poslije podne doznali za sjajnu pobjedu hrvatske opozicije, kod zadnjih izbora, odmah smo okitili naš ured (Hrvatske zastave) sa hrvatskim i američkim zastavama. U petak u jutro izdali smo izvanredno izdanje u 3.000 iztiska „Hrv. Zastave“, u kom prema zaključku odbora „Hrv. Nov. Udruga“ („Hrvatska novinska udruga“ je bila izdavač Hrv. zastave) pozvasmo za ponedjeljak na 21. ov. m. veliku pučku skupštinu Hrvata u Chicagu, u kazališnim prostorijama kazališta Thalije, kod gos. Stjepana Popovića, koji je u tu svrhu dvoranu besplatno ustupio. U tom izvanrednom izdanju kratkim riječima ocrtasmo narodne misli i volje, navedosmo imena izabranih opozicionalaca i kako rekosmo, pozvasmo Hrvate u Chicagu, da velikom javnom skupštinom, proslave taj veliki i znameniti događaj hrvatskog naroda. Čim je izašlo izvanredno izdanje Hrv. Zastave, Hrvati u Chicagu postali su veoma uzbudjeni i svak je velikom požudnjom čitao vjesti o preporodu naše domovine. Na licima naroda čitala se radost, a od velike radosti i uzbudjenosti mnogimi je i proplakao, blagosivljajući čas, da je dočekao i hrvatsko uskrsnuće. A mnogi ljudi iz naroda, dolažahu k upućenijima i pitahu: Kako će sad biti u Hrvatskoj? Hoće li narodu

odlanuti? Hoće li i narodne i gospodarske prilike nabolje krenuti? Takva i slična pitanja, čuli smo na svim stranama. I oni na koje su upiti bili upravljani odgovarali su kako su najbolje znali; tumačeći narodu, što sve možemo očekivati od novog sabora. U znak veselja i radosti mnogi rodoljubi okitiše svoje stanove sa hrvatskim i američkim zastavama. Sva je kolonija obuzeta radošću i ugodnim raspoloženjem, a na licu svakog našeg zemljaka, mogao si čitati, da se ponosi što je Hrvat. Da dozna mlado i staro u Chicagu što se u domovini dogodilo, razdijelili smo po našoj Chikaškoj koloniji oko 2.000 primjeraka izvanrednog izdanja Hrv. Zastave, a oko 1.000 komada razaslali na razne rodoljube po raznim kolonijama, e da iste razdiele među narod. Pa kako već dobivamo glas iz nekih kolonija, narod je svagdje bio uzhićen, kad je dobio izvanredno izdanje Hrvatske Zastave i doznao što se dogodilo u domovini.

Međutim je oduševljenje u Chicagu sve više raslo i sve se pripravljalo, da proslavi na javnoj skupštini taj povjesni događaj. I kad je došla doba skupštine, u ponedjeljak večer, već oko sedam sati počeo se skupljati narod u Thalia kazalištu. Oko 7 i po sati dodjše u uniformama tamburaši zbora „Zrinjski“, te skoro i glazba Sokol, pa krasnom izmjeničnom svirkom hrvatskih pjesama zabavljahu prisutne, dok je u 8 sati i po otvorio skupštinu u ime priredivačkog odbora g. Juraj Mamek, burno pozdravljen. Gos. Mamek otvarajući skupštinu spomene uzrok saziva iste i u kratko, ali lijepo i jezgrovito predoči što se u domovini zbilo, a narod ga nagradi burnim odobravanjem. Po tom gos. Mamek predstavi publici prvog govornika

Juraj Mamek

Rev. Maxima Relića, koji srdačno pozdravljen od naroda, reče kako su ga duboko potresle vijesti o događanjima u domovini, te pun nade gleda u bolju narodnu budućnost, koju će hrvatskom narodu podići oni muževi, koje je on, narod, poslao u novi hrvatski sabor. Moli prisutne, da se ustanu, pa drhćućim glasom izmoli krasnu prigodnu molitvu, e da Svevišnji blagoslovi rad novih vodja hrvatskog naroda, e da vodi narod k sreći, napretku i slobodi. Kad je Rev. Relić svršio, zaori kazalištem burno odobravanje, koje se jedva slegne, kad je vrijedno hrv. pjev. Društvo „Zora“ oduševljeno zapjevalo krasnu pjesmu „Domovini“, pod ravnanjem svog učitelja gos. Coufala. Kad zoraši svršiše pljeska zaori dvoranom. Kad se odobravanje utišalo, gos. Mamek predstavi narodu drugog govornika gos. Dr. A. Biankinija, koji u poduljem govoru ocrta od kolike su zamašitosti posljedni izbori u Hrvatskoj, sa našeg narodnog političkog gledišta i u pogledu istočnog takozvanog balkanskog pitanja, te po ustroj habsburške monarhije. Osobito iztakne, kako su ovi izbori stavili na dnevni red pitanje Sjedinjenja Dalmacije sa Hrvatskom i kako će se to pitanje sad pospješiti i doći do žudjena riješenja, što on od svog srca želi i oduševljeno pozdravlja. Tekom svog rodoljubnog govora bio je Dr. Biankini prekidan burnim odobravanjem a kad je završio od poklika odobravanja i pljeska orilo se kazalište. Kad se je nakon par minuta stišalo odobravanje zaigra tamburaški zbor Zrinjski „Oj Hrvati“, a onda gos. Mamek predstavi narodu trećeg govornika g. Hinka Sirovatku, koji sakupljenom narodu dojava uspjehe koje već donesoše novi izbori. Ocrta kako je na 9 ov. m. otvorio novi sabor dični starina Erasmo Barčić i kako su narodni zastupnici već na

Dr. Ante Biankini

prvoj sjednici pokazali, da će odstraniti sve ono, što je uvela u naš javni život nesretna kuenovština. Po tom je iztaknuo značajnu činjenicu slogu braće Hrvata i Srba i njihov zajednički rad, u čem vidi sretniju budućnost jednih i drugih. Želi, da prilike u domovini djeluju i na naš razvitak u Americi, e bi sloga i ljubav i nad nama razširila krila, i tako i mi postali jedan stup oslona za slobodu i jedinstvo raztrgane otačbine. Za vrijeme govora gos. Sirovatke narod je govorniku velikim odobravanjem povladjivao a na koncu burno odobravanje jedva se stišalo, kad je glazba Sokol završila „Lijepa naša“, što je narod stojeće slušao. Po tom je govorio od Čeha gospodin Hospodski te izrazio simpatije Hrvatima u njihovom vitežkom radu e bi njih i sve ine Slavene u Austro-Ugarskoj ogrinjalo sunce slobode i bratske ljubavi. Kad je svršio gospodin Hospodski koga je narod burnim odobravanjem pozdravio, gos. Mamek predstavi općinstvu Slovaka gospodina Šusteka koji uprav oduševljeno pozdravi uspjeh Hrvata, koji znači uspjeh svih Slavena u Ugarskoj poli monarhije, osobito potlačenih Slovaka, koji uz braću Hrvate puni nade idu budućnosti u susret. I gospodina Šusteka narod je pozdravio srdačnim odobravanjem. Još je u ime braće Srba imao govoriti g. Čokorilo, nu radi važnog posla nije mogao na vrijeme na skupštinu doći. Na predlog priredjivačkog odbora poslana je sa skupštine na hrvatski sabor ova brzojvka:

BROJ AVKA HRVATSKOM SABORU

Croatian parliament

Croatia, Zagreb

Nalogom jučerašnje pučke skupštine u kazalištu Thalia, održane u

slavu pobjede opozicije pozdravljam naime (u ime) petnaest tisuća chikaških Hrvata tudjinskim režimom otjeranih, ovaj narodnom voljom birani hrvatski sabor. S našim pozdravom primite oduševljene simpatije svih ostalih chikaških Slavena. Očekujemo da će se oporba u ovom važnom momentu složnim radom pokazati na visini svoje zadaće za dobrobit naroda i slobodu otačbine.

Predsjednik skupštine

Juraj Mamek

A za brzojav skupila je gospodja Zlatka Biankini, u pratnji gos. Stanislava Šulentića \$24.75c. Kroz to doba glazba Sokol i tamburaški zbor Zrinjski zabavljali su prisutne svirkom. Prije svršetka skupštine, progovorio je u ime radništva par srdačnih riječi gos. Ivan Salopek, žaleći, da se u domovini nije nitko našao, koji bi bio brzojavno izvjestio braću u Americi o ovom znamenitom događaju.

U 10 sati i po gos. Juraj Mamek zahvali se u ime priredjivačkog odbora i Hrv. Nov. Udruge prisutnim na brojnom odazivu, i zaključio skupštinu sa poklikom: Živila Hrvatska! – na što glazba završava pjesmu Živila Hrvatska. I narod se mirno razidje.

Spomenuti nam je, da je na skupštini došlo korporativno sa barjaci-ma hrv. dob. Društvo Hrv. Sloga. Naroda je bilo od 400 do 500, prem je bio radni dan. Na skupštinu dodjoše i mnogi Hrvati iz So. Chicaga, Sumeta, Hawthornea i inih obližnjih kolonija. I tako je ta prva proslava u Americi, pobjede narodne svijesti u domovini, koju je priredila Hrv. Nov. Udruga, sjajno ispala, pa stoga kličemo: Živili svijesni Hrvati u Chicagu i Živila Hrvatska!

ZAKLJUČNE NAPOMENE

U svojoj razdraganosti, veselju i optimizmu mudraci u Zagrebu, a kamo li ljudi u Chicagu, nisu pred-

viđali da trenutačna suradnja i oslanjanje novoizabranog Hrvatskog sabora na Mađare, odnosno na mađarsku donedavnu opoziciju, neće ne samo ispuniti njihova očekivanja, nego da će tuđa vlast ostati izrabljivačka kao i prije. Još važnije, odmicanje od izvornog starčevićanstva i okretanje prema Srbima, kako sad dobro znamo, odvest će ih u jugoslavenstvo, te umjesto očekivane slobode i „bratske sloge“ dočekala ih je „bratska toljaga“ i višedesetljetno sužanjstvo.

Velikosrpska ideologija je već po-davno prije toga bila skrojena i u praksi vidljiva, ali val novih i „pragmatičnih“ hrvatskih političara u svom zanosu ili, bolje reći zaslijepljenosti, nije se na to obazirao. Ako se to dogodilo s umnim političarima u Hrvatskoj, što se tek moglo očekivati od onih u dalekoj Americi? Za hrvatsku naivnost znakovita je jedna zgodica koju pronađoh u Hrvatskoj Zastavi od 29. ožujka 1906. Naime, srpsko glasilo u Americi, „Srbin“, u broju 11 (1906.) „na uvodnom mjestu“ pod naslovom „Dvadeseti vek“ između ostaloga je objavilo:

„Na osvitku svome on („dvade-seti vek“) je pozdravio slovenstvo sa sporazumom između Srba i Hrvata, to je sada jedan narod sa dva imena, ili dva teleta sa jednom srpskom dušom.“

Dok „Srbin“ tako otvoreno proglašava da i Hrvati imaju „srpsku dušu“, pisac u Hrvatskoj Zastavi gotovo postidno ispravlja „to neopravdano i nepromišljeno namećanje bratu Hrvat, sa strane brata Srbina...“. On poziva na razum i razbor „jer mi velimo, da imademo pošte-nu hrvatsku dušu...“, i zatim veli:

„Sačuvaj Bože, da bi s ovim mislili i na najmanji razdor s bratom Srbinom, ili da bi mislili dirnuti u davno potrebitu slogu između braće Hrvata i Srba“.

Na koncu kratkog dopisa u kojem ipak tvrdi da nam duše nisu iste, taj Hrvat završava člančić: „Ne zamjeri brate Srbije!“

Dva potpuno suprotna pristupa, dvije vizije hrvatsko-srpskih odnosa bile su u suprotnosti od samog početka. Za Srbe, svi smo imali „srpsku dušu“ i trebali smo doći u okrilje majčice Srbije pa bilo to i prisilom, a Hrvati su se pozivali i pozivaju na „razum i razbor“ kao i onaj naivac iz 1906. godine, uvijek priželjkujući da će druga strana ipak uvidjeti da i Hrvati imaju „svoju dušu“. Političari „novog kursa“, i oni koji su kasnije

slijedili njihovu pro-jugoslavenku politiku, vjerojatno bi se zadovoljili i s minimumom samo da su Srbi bili mudriji i priznali im da postoji „hrvatska duša.“ Ali, srećom, Srbima je i to bilo previše prihvatiti.

Nažalost, hrvatska se politika lomila na toj hrvatsko-srpskoj okosnici desetljećima, pa je čak i danas kamen smutnje. I nakon svega što su Hrvati proživjeli (ako su preživjeli!) pod srpskim jarom, još postoje „hrvatske duše“ koje sanjaju što bi moglo biti kad bi bilo te, kao i onaj „naš čovo“ iz 1906., ne žele se zamjeriti „srpskim dušama“, odnosno vukodlacima, kao što su Aleksandar Vučić i njemu slični koji se slobodno šetaju Hrvatskom i nastavljaju propagirati velikosrbizam i vrijeđati Hrvate.

REV. MAKSIM RELIĆ.

Hrvati u Chicagu su slavili pobjedu koalicije 1906. i ne sluteći što će ta koalicija iznjedrili njihovoj domovini i njihovu narodu. U svojoj „poštenoj hrvatskoj duši“ vjerovali su u nešto što je urodilo ne samo kiselim, nego i krvavim voćem. Ali otada je prošlo više od 100 godina i ništa ne naučiti iz života i povijesti je znak ne samo „dobre duše“ i naivnosti, nego idiotizma.

BRANITELJI U RATU - GRADITELJI U MIRU

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U ukupnost strahota zabluda totalitarnog društvenog sustava, nakon 'odumiranja države' i osude slobode savjesti i patriotizma, treba u našoj živoj stvarnosti uočiti da su sve te pošasti sažete u jednu, ali i opasnu za stvaranje i održanje bar kakve-takve društvene kohezije i nacionalnog koncenzusa, a to je - sve veća predominacija policijske nad pravnom državom.

Uoči nezaobilazne primjene samoodređenja povijesnih naroda u duhu 'Završnog dokumenta Helsinške konferencije', vladajuća kasta u totalitarnim marksističkim državama, eufemistički samonazvana 'radnička avangarda', stvorila je, iza kulisa, složen projekt po kojemu su na svim ključnim mjestima vlasti, gdje se donose odluke i daju zapovijedi, morali ostati organizirani - 'drugovi iz organa'.

Da bi to postigli, oni su najprije promijenili naziv, i od SKH preko noći svoje strukture stavili pod naziv SDP. No, kako samoodređenje i uspostava parlamentarnog sustava, a time i pravne države, podrazumijevaju i legitimno postojanje opozicijskih stranaka i ustavno-pravnog poretka, mitisekunemi su se vrlo brzo i vješto, ne samo premundurili u 'nacionaliste', nego i zamijenili svoj glavni leit-motiv 'klasne borbe'

u novi i udarniji 'etničke čistoće'. Nešto kao: naoko usklađeni s 'Paktom Ribbentrop-Molotov'.

Time su pridobili naivne i neupućene i iz redova krajnje desnice, a sve su učinili da - trčeci u prve redove svečanih misnih slavlja u zagrebačkoj katedrali i drugdje, uza se dobiju i Katoličku crkvu jer je ona u Hrvatskoj ne samo najbrojnija nego i najuplivnija u 'širokim narodnim masama'. Pod uvjetom da Crkva osudi i odbaci - 'krajnju desnicu'. Crkveni ljudi su nastavili djelovati u skladu s politikom Rimske kurije. Nakon što je Pavao VI primio Tita (početkom 1971) i dao mu naslov 'počasnog kanonika Zavoda Svetog Jerolima', bivši SKH, sad premunduren u SDP u očima Crkve postao je skoro negacija samoga sebe. Obračenik...

Projekt planera proizišlih iz užeg kruga CK SKH je predvidio i formiranje jezgre 'nove stranke' HDZ od kadrova proizišlih iz SKH, a drugi dio tih kadrova ostao je djelovati kao jezgra u premundurenom SKHu - SDPu. Ma koja od te dvije stranke-sijamske-bliznakinje bila na vlasti druga će biti u 'opoziciji' i stara priča će se - obožavajući boga Janusa - nastaviti u novom ruku, ali ne i u novom duhu. I kardinal Kuharić je, uoči prvih slobodnih izbora u proljeće 1990 pružio ruku suradnicu - Franji Tuđmanu i njegovom svježem prepečenom HDZ.

N.B. Stjepan Mesić je 'kanonski' primjer te dvoličnosti: sad pjeva 'Juru i Bobana', a sutra pak 'po šumama i gorama'. Ta dvoličnost se je, u zadnjih deset godina, odrazila i na ponašanje Sabora: po uzoru na Europski Parlament, osudi komunizam, a onda kampanjski - udri po neprijateljima komunizma. My freind...

Budući da je Vjekoslav Luburić iza sebe, nakon Jasenovca, imao i razrađen politički program borbe za obnovu nezavisne države Hrvatske u sve užoj suradnji s SSSR-om, ta opcija najdinamičnijeg krila krajnje

desnice dobro je došla mitisekunenima jer je bila razvikana po domaćem i stranom tisku, a Luburić je poginuo od tkve koju je s vrugom sadio, što mu je donijelo još i aureolu mučenika, a udbašima koji su mu radili o glavi - renome pokajnika. Udbin major Miljenko Dabo-Peranić je o tome stručno napisao poseban podnesak. Imam kopiju tog podneska, tu je, pod rukom, za svaki slučaj.

I tako, svatko svoj dio posla - glavonje 'radničke avangarde' su ostali sjediti u uredima grijući leđa uz radijatore, a luburićevci i ostale 'korisne budale', tj. krajnji desničari, pod zapovjedništvom kadrova iz JNA, SUP-a, KOS-a itd. imali su djelovati na terenu i raditi one 'prljave poslove' etničkog čišćenja i 'sukoba civilizacija', pod uvjetom da se ne ide u sukob s 'našom JNA', a još manje s Narodnom Milicijom i njezinim prišvarcima u civilu. Oštrice su bile usmjerene na one koji se nisu dali ni kupiti ni prodati, a još manje zbiti u torove poživotinjenih humanoida, kako to izvali Mirjana Marković-Milošević, član Ruske Akademije znanosti i umjetnosti. Kao i Radovan Karadžić, dobitnik 'Nagrade Šolohov, uostalom - za poeziju ('Sidićmo u gradove, da bijemo gadove')...

No, kad je JNA odlučila da slomi iluziju o ikakvoj, pa i 'konfederiranoj' Hrvatskoj, pak udarila na ono malo naoružanih 'specijalaca', počam od Plitvica do Podunavlja te od Knina do Dubrovnika, narod je shvatio da sad - sam! mora braniti svoju odluku da održi na životu Hrvatsku kao samostalnu državu, posebno nakon Referenduma od 19.5.1991.

Junački sinovi hrvatske nacije su od svojih usta otkidali zalogaje i vlastitim novcem kupovali oružje i vojne odore, formirali prve postrojbe HOS-a. A nakon raketiranja Banskih dvora, kad su se sukobi toliko rasplamsali i ocrtali sobom veoma dugu 'prvu liniju fronte', Glavni konceptor samoodređenja

postao je i Direktor samoobrane. Početkom rujna morao je biti i 'vunbacitelj' - izraditi Globalni strateški plan za izbacivanje postrojbi JNA, neprijateljski postrojenih Supovaca i paravojnih organizacija. Pas simple tout cela...

Ministar obrane, general Špegelj je, poput Mačeka u toku trajanja efemerne Banovine Hrvatske, znao da 'nema slobode bez krvavih gaća', tj. bez oružja, pak je počeo kupovati naoružanje u inozemstvu. Njegova osuda Beograda učinila je ranjivim Franju Tuđmana, pak ga je odgurnuo u stranu i na njegovo mjesto doveo totalnog analfabetu za rat i ratovanje, ali sposobnog da nakupi novaca i naoružava dobrovoljce najviše iz krajnje desnice i - uputi ih u akcije na - 'etničko čišćenje' terena. Dregs!

Nešto sasvim drugo su postrojbe ZNG a kasnije i domobranskih jedinica. A sasvim drugo su i branitelji glavnih strateških uporišta u Hrvatskoj od Vukovara, preko Daruvara, Gospića, Zadra, Gruda i Dubrovnika. Ti junački branitelji Domo vine i kućnjeg praga su iznijeli na svojim plećima najsudbonosniji i najčasnije odrađeni posao Domo vinskog rata. Zasluga za to pripada upravo njima - današnjim veteranima Do movinskog rata. Za Dom!

POOO-ZOR! Kao što god su planeri ostanka na vlasti i poslije samoodređenja, a sad i poslije obranjene nezavisnosti, svoj SKH pretvorili u najbrojniju većinsku i najbrojniju opozitivnu stranku, tako su bili predvidjeli privlačenje fanatika iz krajnje desnice, najprije da iz straha da ih ovi pobiju u vrijeme ratnog vrtloga, a zatim, pjevajući s njim 'Juru i Bobana' da ih upute da počine one 'prljave' stvari, kako bi, nakon rata, mogli - baš na njih! svaliti svu krivnju za nezakonita ponašanja u ratu i slati ih na sudišta, kako bi njihove žrtve postali - budući glasači za obje stranke mitisekunenima. E, šta ti je 'naučni pogled na svijet' ahabu moj!

Eto tako treba shvatiti onu Mesićevu u 'Vatroslavu Lisinskom': Zdravodrugovi! Nakon toga nastala je hajka na heroje Domovinskog rata. Najprije su nogama zgazili super heroja Domovinskog rata pukovnika Dedakovića, zatim zbacili s vodećih položaja Hrvatske vojske dvanaest najboljih vojskovođa, a nakon toga počeli loviti i izručivati Međunarodnom kaznenom sudu one na koje su denuncijatori uprli prstom - bez obzira što su svi oni - izvršavali zapovijedi Tuđmana i njegovih najbližih suradnika, a među njima i Janusovog žreca, dvoličnog Stjepana Mesića (koji je u Bosni išao poniziti Stjepana Ključića i uzvisiti oficira KOS-a Matu Bobana. Tuzlansko sveučilište ga je zbog toga proglasilo nedavno 'doctor honoris causa'. Društvena stvar...

Iz svega toga danas imamo jasno očitovanu policijsku strukturu države u kojoj je ušutkan svaki efikasniji način djelovanja opozicije i zauzdana sredstva za javno priopćavanje. Europa nam ovih dana jasno i glasno reče da ona ne želi vidjeti u ukupnosti EU takvu, ideološko-policijsku državu, po ukusu bolesnih 'zdravodrugova'.

KLASIČAN IZLAZ IZ KRIZE: To što je proživjela Hrvatska između 1989 i 2008 usporedivo je s onim što je proživjela Francuska između 1938 i 1958. Naime, u povodu kapitulacije zapadne diplomacije pred Silama osovine u Münchenu 1938, postalo je jasno da će stvari poći istim smjerom i na vojnostrateškom planu. Nakon Sudeta, Česke, Poljske dođe red i na Francusku. U svojim ratnim memoarima, posebno u poglavlju 'Aucune', Churchill je iznio podatke iz kojih se vidi da je Francuska poredala svoje trupe duž 'Linije Maginot' jer je to bilo pitanje časti jedne stare i moćne države, pobjednice na koncu Prvog svjetskog rata.

Ali samo radi časti. Jer, slati u valovima ma nacistički 'tsunami' - silnu armadu Wehrmachta francuski narod, da se žrtvuje za one zemlje

koje se nisu pokazale odanim i pozdanim saveznicima, pa s raznih strana skočile na zajedničkog neprijatelja, značio bi ne samo neracionalno žrtvovanje francuske nacije nego i navođenje sumanutog okupatora da ruši po Francuskoj grad za gradom i uništi jedinstvenu i briljantnu francusku kulturu i civilizaciju - do temelja.

Stoga, kad je nakon prvog vala njemačke okupacione armade, Winston Churchill stigao u Pariz i svoje teoretske saveznike upitao imaju li oni spremnu rezervnu vojsku za poći na frontu, Francuz mu je uzvratilo suho i odrješito: 'aucune!' (nikakvu. Drugim riječima, Francuz je Englezu rekao - mi smo stvorili prvu frontu obrane i istrošili svoje vojne potencijale, sad je na vama da vi preuzmete obranu - a gdje ste vi? Iz bijega Engleza s fronte u to vrijeme, Francuzi su izvukli pouku i skleпали onu svoju ironičnu izreku: Filer à l'anglaise' (zbrisati na engleski način).

No, vojnička čast je Francuze obvezala da ostanu saveznici Anglosaxonaca.

Svoju zemlju su prepustili okupatoru da je ne bi srušio, a zatim je iz Londona general de Gaulle pozvao francuske patriote da posvuda u zemlji udaraju, gdje god je moguće, neprijateljske jedinice i njihove kolaboratore - s leđa i s čela, kako gdje. Pokret otpora je dobivao na zamahu, a u povodu iskrcavanja savezničkih trupa u Normandiji, u lipnju 1944, odjednom se je otpor javno pokazao posvuda u Francuskoj i - izbacio nogom u dupe nekad nadmoćniju vojsku okupatora.

POBJEDA RAZUMA NAD SILOM: No, kad je Francuska bila oslobođena od okupacionih trupa, opće siromaštvo i mučna situacija između 'kolaboratora' i 'osloboditelja' duboko je podijelila početni zamah radosti zbog povratka patriotskog ponosa u slobodi. Ne toliko radi toga što je došlo do osvete po raznim logorima u koje su bile interni-

rane čitave njemačke jedinice, nego i domaći kolaboratori, koliko jer je na postavkama 'Ustava Francuske' na kojem je bila nadgrađivana 'IV. Republika' bilo nemoguće konstruirati uvjete za konvergentne odnose javnih pa i izabраниh narodnih zastupnika.

Doduše, general De Gaulle je, po povratku iz Londona ušao u Privremenu vladu pod predsjedavanjem generala De Gaulle-a koji je, u tom kratkom razdoblju dao ženama pravo glasa, uveo je obavezno socijalno osiguranje za članove obitelji zaposlenih, no kad je, osudom na smrt maršala Pétain-a zaokružen 'provizorij vlasti', De Gaulle je shvatio da se ubuduće Franuska mora okrenuti ozbiljnijim problemima i ne samo radi sve većih ratnih nereda po bližim i daljnjim kolonijama. U srpnju 1946 održao je svoj povijesni govor u gradu Bayeux (u Normandiji!), gdje je tražio reorganizaciju ne samo vlasti, nego i strukture društva: uvođenje participacije radništva u rukovođenje poduzećima, bez posvemašnje nacionalizacije i radi potrebe održanja tržišne privrede. Ljevičari se nisu zadovoljili tim 'koncesijama' i De Gaulle se je povukao s vlasti, svjestan da su i 'IV. Republici' dani odbrojani.

Naredne godine, 1947 de Gaulle je utemeljio novu stranku RPF / Rassemblement du peuple français), kako bi iz opozicije mogao sustavno dovesti ljevicu na vlasti da rješava nagomilane probleme kako u zemlji s raslojenim društvom tako i u kolonijama gdje je (u Indokini, a zatim i u Magrebu) bjesnio oslobodilački, antikolonijalni rat.

Ljevica nije bila u stanju riješiti ni jedan ključni problem pak je, godine 1958 ondašnji predsjednik Republike René Coty uputio poziv 'najčasnijem od svih Francuza' - generalu de Gaulleu, da nađe rješenje u veoma kritičnoj situaciji iz koje ljevica nije znala izići. De Gaulle je to prihvatio pod uvjetom da mu vodstva tadašnjih stranaka da-

dnu pune ovlasti da izradi novi 'Ustav Francuske'. Kad je dobio tražene pune ovlasti, on je dao izraditi novi ustav. Taj novi "Ustav Pete Republike Francuske" francuska nacija je usvojila putem Referenduma od 28.9.1958 sa 79,2% izraženih glasova. Na tom ustavu i danas se nadgrađuje francuska pravna država i sve sastavnice u lepezi političkih stranaka djeluju u konvergentnom odnosu - natječući se čiji program će biti bolji i korisniji naciji. Ljevica se od tada zalaže uglavnom za društvenu pravdu, a desnica za osobnu slobodu.

PO ANALOGIJI STVARI: Hrvatska se danas nalazi tamo gdje je Francuska bila uoči donošenja 'Ustava Pete Republike' - kaos pseudo-ljevice koja djeluje anarhično i stalno ponižava i rodoljubljem potiče narod na neslogu i u svakidašnjem životu (štrajkovima i manifestacijama), a i u Parlamentu. General de Gaulle, koji je pozvao Francuze dne 18.6.1940 da se digne na oružje i izbacij iz zemlje tuđu vojsku, sad je, nakon osamnaest godina, pozvan od strane parlamentarnih stranaka da načini red u samoj zemlji. A i u kolonijama u kojima se Francuska vojska ponaša kao - okupaciona sila. De Gaulle je sve te probleme magistralno riješio: Nakon što je oslobodio Francusku od strane okupacije, oslobodio je i francuske kolonije od okupacije francuske sile. U zemlji je zaveo logiku konvergentnih odnosa i doživio deset godina nakon stvaranja reda - da mu ljevica pokuša zabiti nož u leđa, neredima 1968.

Marksistička ljevica je tim činom izgubila bitku s patriotizmom. De Gaulle je ponovno pozvao Francuze da pokažu onima koji više drže do svojih iluzija nego li do zajedničkih interesa i - postavio tenkove oko Pariza. Tada je počeo kraj pomodnog ljevičarenja - buke i bijesa s proleterskom internacionalom i po-

kazivanjem da u stisnutim šakama ima više pameti nego u razboritim glavama. De Gaulle je, k tome, pružio ruku ne samo pomirnicu, nego li suradnicu Konradu Adenaueru i s njime počeo izgrađivati patriotsku internacionalu koja se sve više i više širi po Europi i tako postaje modelom za uređenje međunarodnih odnosa, mira u Europi i po drugim kontinentima - u cijelom svijetu.

POZIV: Budući da imamo eklantan primjer da oslobodilačka vojska nakon pobjede u ratu, ostaje na raspolaganju svom narodu i u miru. U Hrvatskoj su se stekli uvjeti da, po uzoru na De Gaulleovu oslobodilačku vojsku, i Udruženje veterana Hrvatske vojske Domovinskog

rata shvati: komunistički fanatici su prevarili i opljačkali narod, zaveli su policijsku stegu u službi njihove fanatičke ideologije.

Vrijeme je da se veterani Domovinskog rata u ukupnosti i planski konstituiraju u političku predvodnicu za - vraćanje dostojanstva borcima Domovinskog rata.

Nije to pretvaranje Udruge veterana Domovinskog rata u političku stranku, jer se Udruga veterana sastoji od zbratimljenih sinova i domobrana i ustaša i partizana - i desnice i sredine i ljevice. Nego li - od svih onih koji se ponose jedinstvom Hrvata u Domovinskom ratu i žele, po uzoru na teško pronađe-

no jedinstvo u službi Domovine u ratu, to isto činiti i u miru poraća.

A to jedinstvo u zadnjih desetak godina na sve moguće načine pokušavaju razoriti komunistički fanatici i ostali mitiesekunemi, koji su smicalicama i prevarama uzurpirali svu vlast i smiju se u lice svima koji se usude postaviti im pitanja u vezi sa zločinima i s krađom i otimačinom koje su oni i njihovi bolesni 'zdravodrugovi' počinili našoj naciji od 1945 do dana današnjeg.

Da bi onemogućili pravi uvid u njihove laži, podvale i osobito - pljačku hrvatskog naroda kojeg su oni u Domovinskom ratu izdali, oni sad kopkaju po telefonskim razgovorima, SMS i po Internetu. Nema tih doušnika koji će naš mozak odviknuti od ljubavi prema istini. A živa vjera u istinu njihova je i moralna i politička smrt!

U ime radosti u naše međusobnom bratimljenju, radi vraćanje nade u bolju budućnost našim dobrim ljudima diljem Doma, naša dužnost je da Hrvatsku osposobimo da

nastavi svoju povijest bez lažova i lopova na vlasti.

Za pobjedu pameti nad siledžijama. Za ponosnu nadgradnju nezavisne hrvatske države na novom 'Hrvatskom ustavu' koji će povezati bitne značajke našeg pravnog i pravaškog mentaliteta iz prošlosti s vladavinom prava u budućnosti. Koji će u skladu s logikom međunarodnog prava Hrvatskoj sad izboriti i dostojno mjesto i u EU i u ONU.

Veterani - u ovom novom zahvatu službe narodu koji ste iz ljubavi oslobodili, svi ćete pronaći novu snagu. I klonuli će dići čelo s ponosom, i bolesnima će se vratiti zdravlje!

SVI PUTOVI VODE DO DAMIRA KAJINA

Vili B. Bon, Pazin

Iako sam danas planirao objaviti nastavak jučerašnjeg dnevnika to danas više nema smisla jer se okolnosti ovog slučaja mijenjaju iz sata u sat. Damir Kajin održava konferenciju za konferencijom, HDZ se također uključio u medijski rat, a policija se ponaša izgubljeno dok mediji igraju prljave političke igre. Slučaj "Pazinske bombe" je tako postao najkontroverzniji događaj godine što je vrlo opasno jer slučaj nije bezazlen. Danas znamo da se radi o ČINU KLASIČNOG TERORIZMA s političkim premisama koje ne baštine neke marginalne pararevolucionarne skupine nego samoproglašena građanska elita na čelu s Damirom Kajinom. Antifašizam kao sredstvo ideološke borbe u 21. stoljeću je identificiran s terorizmom.

Za početak bi se trebali ponoviti motivi postavljanja bombe u Pazinu.

1. Dizanjem u zrak Boćarskog doma u Pazinu umanjuje se mogućnost održavanja Thompsonovog koncerta, a sam Kajin je rekao da će SVE učiniti da Thompson ne dođe

2. Dizanjem u zrak Boćarskog doma šalju se jasne poruke: Thompsonu da su ga u stanju i likvidirati ako gostuje u Istri, organizatoru da odustane od održavanja koncerta, svim budućim organizatorima da nemaju posla s Thompsonom, potencijalnoj publici da je u opasnosti ako dođe na koncert i policiji da joj je bolje zabraniti koncert nego biti odgovoran za eventualne ljudske žrtve

3. Dizanjem u zrak Boćarskog doma u Pazinu i povezivanjem slučaja s Thompsonovim fanovima provodi se javna sotonizacija Thompsona i njegove publike kao opasnih terorista čime bi se opravdale buduće zabrane koncerata

U toku dana je policija priopćila da je Vili Bon potvrdio da je postavio eksplozivnu napravu i naveo kao glavni motiv otprilike onaj koji je naveden pod 1). Time je konačno riješeno pitanje afiniteta Vilija Bona. Vili Bon NE VOLI Thompsona kao ni Kajin, Vili Bon se smatra uvjerenim ANTIFAŠISTOM kao i Kajin, Vili Bon je u stanju učiniti sve da Thompson ne gostuje u Istri kao i Kajin.

Tako više ne postoji niti jedna jedina stvar koja bi povezala napad s Thompsonovim fanovima a istovremeno se cijela priča u potpunosti okrenula u smjeru Kajina i njegovih istomišljenika i poklonika. Sam Kajin je tome po običaju pridonio nakon što je pokazao pismo bombaševog brata u kojem ovaj navodi da je bombaš napustio HDZ kad i Mesić i Manolić. Tako su nam iz obitelji Bon pristigla dva momenta koja nisu bila poznata na početku priče. Prvi je taj da Bon dolazi iz "antifašističkog" okruženja u kojem se Thompson mrzi iz svega srca, a drugi je taj da je bombaš na Mesićevoj liniji na kojoj je i Damir Kajin.

I sam Kajin je u početku javnosti davao nekoliko motiva za bombaški napad od kojih je jedan raščišćen a dva i dalje stoje pod upitnikom. Ali ni jedan ne ide u korist Kajinovim tvrdnjama.

1. Napad ima za cilj destabilizaciju Istre - postavljanje bombe je zasigurno imalo i taj cilj; Podsjetimo da je upravo Damir Kajin obećavao destabilizaciju dizanjem Istrijana na noge, a kako je najlakše dići ljude na noge ako im u živote ne utjera strah i nesigurnost od terorističkih napada?

2. Bombaš nije radio na svoju ruku - ovo može znati samo netko tko je detaljno upućen u cijelu bombašku operaciju, a danas poznata višestruka povezanost Vilija Bona i IDS-a i osobno Kajina

3. Bombaški napad je bio naručen - isto kao i pod 2.

Ukoliko se složimo s Damirom Kajinom, ovo je samo dio motiva koji nedvojbeno pokazuju "s koje strane" doletjela bomba na Boćarski dom. Bez obzira što su naši mediji cijeli slučaj popratili kao da se radi o političko-estradnoj igrici u pitanju je BOMBAŠKI NAPAD što se uvelike zaboravlja. Sam čin bombaškog napada s političkom pozadinom ima puno dalekosežnije posljedice koje se ne mogu sankcionirati kažnjavanjem jedino običnog izvršitelja a apsolutno je neprihvatljivo njegovu priču prihvatiti kao konačnu. Govor mržnje stvara atmosferu mržnje a atmosfera mržnje stvara atmosferu oružanih napada.

Napad bombom ima izuzetno ozbiljne posljedice za društvo u cjelini i užasno štetne posljedice za Pazin i Istru a ako se slučaj ne raščisti ostaje tamna sjena POLITIČKOG TERORIZMA. Spominjanjem naručenog napada tome je pripomogao i sam Kajin. Prostor u kojem vlada politički terorizam je mrtav prostor u gospodarskom i svakom drugom smislu a naročito je mrtav za demokraciju i ljudska prava. Vjerojatno ni sami građani nisu svjesni da je ta vijest obišla svijet i ukopala se u sve svjetske arhive i nepovratno umanjila ugled grada, regije i cijele zemlje. Postupanje medija koji su slučaj u prvom mahu neozbiljno popratili kroz oči Damira Kajina je sramotno i govori ili o krupnoj neprofesionalnosti medija ili o operaciji šireg spektra. Kad se mediji ponesu kao glasnogovornici političke atmosfere koja je iznjedrila teroristički napad onda smo zaista svi u ozbiljnoj fizičkoj opasnosti. Navodno već među Kajinovim poklonicima u Istri kruži složenica "Svi smo mi Vili Bon".

Naknadna događanja vezana uz postupanje policije su još čudnija.

Do danas se ne zna je li Kajin bio na obavijesnom razgovoru ili ne, a isto tako se ne zna je li na njemu provedeno poligrafsko ispitivanje. Štoviše Kajin i dalje zbunjuje javnost i javno iznosi svoje kontakte s ljudima bliskima osumnjičenom bombašu. Zapanjujuće. Javnost je prepravljena kontradiktornim izjavama o policijskoj istrazi i policijskom postupanju prema Damiru Kajinu koji je do grla upetljan u cijeli slučaj a Damir Kajin i IDS povrh svega provode politički pritisak na istražna tijela i mašu svojom političkom moći i političkim vezama. Kajin čak traži smjene u policiji jer su se drznuli kontaktirati njega - osobu koja je na tisuću načina povezana s cijelim slučajem i koja je otvoreno prijetila destabilizacijom i poduzimanjem svih mjera da se Thompsonovi koncerti u Istri ne održe. Kajin ide toliko daleko da govori policiji da treba ispitati osumnjičenog Bona, jer je ovaj izvan životne opasnosti što opet znači da Kajin ima doušnike u bolnici gdje leži Bon ili čak ima osobno pristup Bonu. Pa što radi ta policija? Što radi uprava bolnice? Ne zaboravimo da je napad najbolja obrana i da je glavni medijski napadač Damir Kajin. Nitko ne može jamčiti da Kajin ne bi bio u stanju provoditi pritisak na Vilija Bona kako ovaj ne bi govorio istinu jer je i sam Kajin izjavio da je spreman

učiniti SVE kako bi spriječio koncerte a najmanje je zatajio svoju sklonost medijskom i političkom teroru i hajci prema protivnicima. Kajin je to i pokazao oduševljavajući se činjenicom da je Bon teško ozlijeđen u vlastitom napadu a također je javno pokazao da je u stanju objaviti sve podatke o Viliju Bonu. I ono što je najopasnije pokazao je da je u kontaktu s njegovom obitelji.

Nakon zagrebačkih ubojstava Hrvoje Petrač je dodatno izoliran u zatvoru iako nije bio ni osumnjičen ni optužen za navedene zločine, postojale su tek indicije da bi mogao imati neka saznanja. Nije ga se pustilo da drži novinske konferencije, iznosi nebulozne konstrukcije, kontaktira s obiteljima izvršitelja i naređuje policiji što treba raditi niti je okolo mahao povjerljivom dokumentacijom. Petrač je bio i na poligrafu.

Umjesto da policija djeluje profesionalno i apolitično, ona ovaj slučaj dodatno politizira. Kao da je cilj policije razvodnjavanje slučaja i prepuštanje da se slučaj pretvori u farsu pod imenom "Damir Kajin Show" uz žrtvovanje pijuna, što bi još i bilo donekle razumljivo da se radi o stvarima kao što je skidanje plakata, ali je apsolutno neprihvatljivo kad se radi o BOMBI.

Na kraju nekoliko pitanja za policiju: Ima li Damir Kajin ili netko njemu podložan (on je visoki dužnik IDS-a pa su to svi članovi IDS-a) ili s njim povezan na bilo koji način pristup Viliju Bonu u bolnici i tko je sve kontaktirao s Bonom prije njegovog priznanja i pojašnjenja motiva uključivo i Vilijevog brata koji je gotovo zaljubljen u Damira Kajina? Kako Damir Kajin obnaša dužnost saborskog zastupnika on je utjecajna osoba u javnosti. Kako se može dopustiti njegov pritisak na istražne organe, javnost, medije u ovako ozbiljnom slučaju i smatra li policija da je Damir Kajin mentalno neuračunljiva osoba pa ne reagira na svu silu njegovih navoda i objeda? Ako Kajin i jest mentalno neuračunljiv ne znači da nije i opasan. On je izabran za zastupnika u Sabor što znači da velik dio javnosti o njemu ne misli da je neuračunljiv.

Damir Kajin je kreator javne svijesti o "Thompsonu i ustaškoj opasnosti" i snosi minimalno političku odgovornost za ovaj bombaški napad. Nitko ne može negirati da se njegovom identifikacijom policije kao "nedemo-kratske i nesposobne" sutra može ponoviti nešto slično i to upravo protiv policije.

APSOLUT (BOG) STVORITELJ ŽIVOTA - A ČOVJEK STVARATELJ STVARI

dr. sc. Ilija Barjašić, Zadar

U Hrvatskoj je od 1990. godine tendenciozno – isplanirano, uglavnom između partizana boljševika ili njihovih potomaka, stotinjak veleposjednika za preuzimanje pod kontrolu, za sebe, stavilo sveukupno hrvatsko materijalno bogatstvo. Materijalna bogatstva su ih doslovce pretvorila u robote – stvari, kako su se i predstavljali kao bezdušnici (bez duše), dakle želje se os-

tvaruju. I dalje su odlučni pomoću lukavštine zadržati preostala ukupna hrvatska materijalna bogatstva koja nasljeđuju njihovi unuci, kao i lukave šablone koje su uz materijalna bogatstva od očeva i djedova naslijedili.

Zbore, ne trebaju u Hrvatskoj nikakve promjene, stvari su stvari kakve jesu, po njima stvarateljima neka ostane kao i do sada, jer tako odgovara postvarenim, bez duša

stvarateljima.

O lustraciji ni govora, okamenjena srca demonstriraju kipove.

I Grci su isticali kiparstvo i slikarstvo (mrtvu prirodu), npr. slike grožđa na koje su se ptice zalijetale misleći da je grožđe za jesti – ipak nijedna ptica nije se nahranila, a niti po takvim tvorevinama živjela. Dakle, i pored stvaranja stvari čovjeku to nije dovoljno, ne može živjeti, već se kao vladari, birokra-

cija, svećenstvo i umjetnici uglavnom svi se mahom žele domoći tuđega, zbog tjelesnog orgijanja. Dakle, ispada da je nečovjek „velik“ koliko je veliki neradnik, tj. veliki prevarant, dok se vozi u rikšama¹.

Zavarani prividom uvjeravaju, kako ih živi ljudi ne bi iritirali zbog ekonomskog kolapsa koji je odraz poljuljanog morala. Stvoreno stanje u Hrvatskoj stvorilo je brigu većini Hrvata u Hrvatskoj, ali (naviknuti) izjavljuju, prije svega, kako je gola egzistencija sve ugroženija, tek potom opet izjavljuju kako je i moral poljuljan kao uvjet vrijednostima. Dakle, važnija su materijalna bogatstva – stvari. Nažalost, postvareni ne mogu funkcionirati, jer po vlastitoj želji nisu „živa“ bića već postvarena, zaboravili su se postaviti kao stvorenja Apsolutnog stvoritelja života.

Stvari se boji onaj tko ih je precijenio i stavio ispred života, stoga je i sigurna žrtva, a da kao rob stvari nije svjestan. Život je bit čovjeka, dok se postvareni razmeću preko materije – stvari kao odraz disharmonije. Ipak, život – čovjek uvijek može sačuvati samopouzdanje u borbi sa stvarima, u naletu koje se nameću u golju egzistenciji za tijelo. Bitnom, tj. duši čovjek nema što dodati niti je potrebno, ali dok stvara stvari, u zanosu kao svoja djela ako ih precjenjuje, njima počne služiti, ustvari sebe podcijeni i stavi u drugi plan. Kvantificiranje dok se stvaraju stvari uvijek vodi na nivo gole egzistencije za tijelo, pa se tako daje važnost i prvo mjesto tijelu u odnosu na dušu. Problem je u tome što nastaje disharmonija pa čovjek izgubi rješenje i pored bitnog kao uporišta – više se ne oslanja na Stvoritelja. Dakle, i gola egzistencija uvjet je reda Stvoritelja života, a ne po stvaratelju stvari, kojeg i pomoću riječi kao odraza duha treba usmjeravati k životu, što jest. Uglavnom ljudi među sobom tvore odnose koji izazivaju sumnju tendiranu pomoću

anarhične volje i riječi, kako god pravda je orijentacija životu, posljedica reda, što proizlazi iz kompleksnosti zbog konkretnosti.

U Hrvatskoj nagrade se ne dijele po zaslugi, već je bez rada, po šabloni, stotinjak „predodređeno“ koji kontroliraju pomoću vlasti ukupna materijalna bogatstva. Uglavnom spomenutih stotinu su već duže robovi stvari, da nisu svjesni jednako kao ni stvari. Zato u iskonskom i očiglednom nema mjesta sumnji koja razara život, po konstrukcijama „mišljenja“. Pomoću psihologije za mase, čovjeka se odvlači k stvarima tj. daljnjim postvarenjima, a isti gubi samoinicijativu, sklon navikama otpočne djelovati luciferski pa stvaratelja stvari zamijeni i postavi ispred Apsolutnog stvoritelja života. Tendenciozno u šarenilu stvari čovjeka se po stvaranim razlozima u svašta uvjerava, iz čega proizlaze razne religije i vjerovanja, najčešće da se pomuti očigledno, čisto iskonsko, kako bi se moglo nametnuti nešto umjetno, stvarano po tendencioznim stvarateljima i uvijek u nešto što stvaralac ne može zaživjeti već se razmeće i uvjerava u stvar kojom želi kontrolirati život. Čovjek u dubini duše zna da je odraz Apsolutnog, stvoritelja života. Zato vjera – vjerovati je višak i samo je posljedica tendencioznog uvjeravanja u istinu, u koju se od strane tendenciozna čovjeka (zbog stvari ...) izaziva sumnja u zdravoj duši. U pravcu dobra nema razloga sumnjati u Stvoritelja života, kao ni uvjeravanja u nešto suprotno. Život se živi i ne da se mjeriti po šablonama stvari stvorenim po čovjeku, koji svojim argumentima - stvarima, koje osvjetljava bakljom, proturječi Stvoritelju života. Dakle, po neredu postvareni čovjek uvjerava čovjeka folklorom kao argumentom da može lebdjeti itd. – i to tendenciozno zbog sebe, umjesto da svjedoči da je samo stvorenje koje treba čuvati, živjeti život i veseliti se. Umišlja da je predodređen za kategorično tumačenje Apsolutnog stvoritelja života

(Boga) i to kategorički, kao da je sam Apsolut ili u najmanju ruku to pokušava biti. Uputno je u ovo vrijeme odoljeti iskušenjima, očito s razlogom, ovo je vrijeme za čovjeka dosta teško zbog inih koji ne odustaju od trona i kada na terenu konkretno u pravcu dobra ništa ne rade, a niti smjeraju – već demagoški samo izjavljuju „zaštitimo čovjeka i njegovo dostojanstvo“ dok na terenu isti ruše čovjeka i njegovo dostojanstvo.

Zato, Pokret za preporod hrvatskog duha i poticanje nataliteta u Hrvatskoj – Život, upozorava da se stvorenja ne postavljaju ispred Apsolutnog stvoritelja života (Boga), da kao postvareni dalje preko stvari ne uništavaju i ne kontroliraju život – čovjeka, kojemu tako ruše samopouzdanje – dostojanstvo.

Jer tu je Stvoritelj života koji će zaustaviti umišljene, ukoliko ih po dužnosti i prije ne zaustavi živi čovjek. Stvorenja Stvoritelja koja odolijevajući nasrtajima zlog duha, žive život svjesni da su odraz uvjeta za veselje, a ne da bi postali robovi mrtvih stvari koje kada ih se stavi ispred života uvijek čovjeku donesu patnju. Dakle, angažirati se za голу egzistenciju znači zarađivati za tijelo, dok angažiranje za život, tj. za dušu znači biti na temeljima – izvoru života, što je garancija i za veselje čovjeku u Jednom dobru. Naravno, u pravcu dobra čovjek se ogleda u međuljudskim odnosima tako da pomoću kritike kao savjeta potiče na natjecanje u pravcu zajedničkog u zajednici. Tek tako strahu nema mjesta, kojeg u početku i nije bilo. Čovjek je tu da živi a ne da po čovjeku izrađene stvari (oruđa) uništavaju život, a nesvjesni faraoni umišljaju sebe kao bogove, u agoniji samo su vjesnici smrti. Zapravo bahate neznalice kategorično želeći tumačiti život pomoću riječi i straha suportiraju stvar.

REŽISERI, MEDIJI, MEDIOKRITETI I TUĐMAN

prof. Dubravko Heinrich, Karlovac

Pojavio se na HTV jedan filmski režiser i novinar. Reži seri su ljudi, koji rade ono što i naziv kaže: reže i seruu. E, pa taj veli, kako u Hrvatskoj nema prave inteligencije, kako su u politici mediokriteti, ali je takav stav na nivou hrvatskog novinarstva, tj. na nivou samih konstatacija, dok je traženje uzroka zabranjeno područje.

Inteligencija, koja bi nam sada trebala pomoći mrvljena je i rastjeravana po svijetu u titovoj SFRJ, a posebno 1971. godine.

Evo što je tada uskliknuo Vlado GO-TOVAC: "Još jednom se pokazalo, da je svaka kritika stanja zasnovana na hrvatskim gledištima uvijek separatistička, a gotovo uvijek ustaška." A nakon osuđivanja hrvatskih prolječaraca u intervjuu Dmitriju RUPELU rekao je: "Sudilo se 1971-voj u Hrvatskoj!"

Nema Gotovca, da ponovi te riječi danas, kada se nad svakim hrvatskim interesom nadvija postkomunistički oblak generiran nad Atlantikom, iz kojeg pljušte optužbe za ustaštvo i navodni ratni zločin.

Moguće je glatko nastaviti Gotovčevu misao, da se u Haagu, ali sada i u njegovim ekspoziturama u Hrvatskoj i reći: "Sudi 1991-voj u Hrvatskoj". Sudi se Tuđmanu i njegovoj pobjedničkoj ideji o stvaranju na Atlantiku neželjene (i "pre rano priznate!") hrvatske države."

"Kako suci u Haagu shvaćaju pravo je nedopustivo!" tumači nam g. odvjetnik Zvonimir Hodak, ali tamo suci uopće ne moraju shaćati pravo, već politiku, koju suđenjem moraju poduprijeti. Jasni glasovi o tome dolaze iz ex tužiteljstva.

Već sam u GLASNIKU pisao kako je u Hrvatskoj odmah nakon rata orga-

niziran psihološki rat s ciljem "detuđmanizacije", da su instalirani tjednici "NACIONAL" i "GLOBUS", a to izričito u broju GLASNIKA 32/49-50/, gdje sam opisao svu bijedu tih novinarskih klanova, posebno, kada ih je SOROŠ odbio od sise, kao nepotrebne i posvetio se Ukrajini.

Ja osobno vjerujem poznatom odvjetniku g. Zvonimiru HODAKU, koji je nedavno izjavio, da je "NACIONAL najniži oblik novinstva", a "GLOBUS" njemu brani da profesionalno zastupa hrvatsku vladu, dok mu je dozvoljeno zastupanje zločinaca svih profila, dakle da je postignuto dno dna žutog tiska od samostalnosti Hrvatske.

Kada je pukla posljednja karika u nizu Pantovčak – Petrač – Pukanić, na sprovod je došao bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj, tamnjan na grobu predsjednika Tuđmana, drži i danas njega i zapadne veleposlanike daleko od kostiju stvoritelja hrvatske države. No veleposlanici su došli u Hrvatsku, da ovdje ostvaruju interese onih, koji ih za to plaćaju, ono što treba brinuti hrvatski narod je pitanje, koji interes imaju oni s hrvatskom putovnicom, koji misle da su iznad razine mediokriteta u svojoj podmediokritetskoj kritici Tuđmana danas.

Evo kako je režirao svoj nastup na HTV taj režiser i novinar: on reče, kako su nas u JUGI povezivale razne popularne pjesmice - jednu sam Vam pjevao u GLASNIKU br. 24 /str 29/ ("E, moj Saša") - a kada se hrvatska osamostalila "Veliki tatica" se pobrinuo, da se više ne emitiraju. To je dakako uplitanje politike u "umjetnost", pa samo po sebi nedemokratska autoritativnost "tatice", ali i glupa izjava sa stanovišta hrvatskih nacionalnih interesa, što poznati režiser ne prepoznaje. Jer, da su elektronski mediji nastavili u nekom filmu s jednakom glazbenom

kulisom, tada bi on, kao režiser, a ne kao režiser morao znati, da bi to značilo, da je ostala jednaka politička, kulturna i nacionalna scena. Jednako tako se poslije 2000. godine ne emitira više Žankova pjesma tipa "Od stoljeća sedmog", koja govori više od tri njegova filma. Pa Hrvati, naviknuti na šutnju - šute.

Tek radi poduke mediokritetima: Richard WAGNER (1813-1883) i Adolf HITLER (1889-1945) nikada se nisu mogli sresti. Wagner, dakle nije mogao odgojiti Hitlera. Hitler veli da ga je nosila Wagnerova glazba. "Tatice" u Izraelu trajno su zabranile izvođenje Wagnerove glazbe u toj državi. Smatra li režiser, dok režiser na hrvatskog "Taticu", da je narod Izraela skup mediokriteta?

U našim filmskim školama ništa se se uči o čuvanju nacionalnih interesa, jer to nije običaj u stranim. Ali stranci odnekud nose svoju domovinu u srcu i ne serviraju ju na pladnju drugim mediokritetima. U njih je patriotizam samorazumljiv.

Spominjanje patriotizma na HTV je gotovo incidentana situacija: u "OTVORENOM" povodom financijske krize, jedan od sudionika spomenuo je tu proskribiranu riječ "patriotizam". Gđa Dijana Šleбай vidno je bila štrečnuta, vjerojatno zažalivši, što je tako nepripremljenog čovjeka pripustila u emisiju.

S druge strane LATINICI je dozvoljeno sve je, pa i lokalpatriotizam u brizi za Zagreb u kome se broje hrvatska krvna zrnca jer se navodi "Bandićeva ambicija je da bude više nego tek Hercegovac na čelu Zagreba" – Nastaša Ban Leskovar – Latinica.

Ovako je tek Hercegovac na čelu Zagreba....

ORGANSKA PODLOGA HRVATSKOGA JEZIKA (3)

Priredio **Borna**

Umjesto da se na temelju višestoljetnoga razvoja i izgrađivanja izraznih mogućnosti prijeđe na viši stupanj jezičnih procesa, usporedivih (i opet mutatis mutandis) s onima u drugim sredozemnim zemljama, u Hrvatskoj se počinje iznova, i to u nekoliko međusobno slabo povezanih središta. To je prava kulturna tragedija - propada šest stoljeća razvoja i počinje se iznova.

Ta je tragedija ipak manja nego što

se to čini na prvi pogled jer plodovi onih šest stoljeća nisu potpuno propali, nisu posve poništeni. Napuštena je fonetika i morfologija amalgama, uglavnom i običan leksik, i sve je to zamijenjeno elementima raznih dijalekata triju hrvatskih narječja. No svi ti dijalektni izrazi nasljeđuju kao zajedničko vezivno tkivo upravo iz amalgama ono čega nema ni u kakvu organskome dijalektu, to jest intelektualni rječnik, apstraktne pojmove, višu sintaksu, složeniju frazeologiju i slično. Jer jedan Zoranić, Marulić, Hektorović ili Držić ne nastaju odjednom, bez neke duhovno-

jezične podloge svojoj dijalektnoj sirovini. A literatura hrvatskoga šesnaestog stoljeća pokazuje kvalitetu koja opravdava da ga smatramo zlatnim vijekom hrvatske književnosti, iako je zaista bilo crnim vijekom hrvatskoga jezika. Nevolja je prvenstveno u tome što se hrvatska jezično-književna rascjepkanost šesnaestoga i sljedećih dvaju stoljeća lako uočava, a međusobne veze i zajednička podloga ne vide se tako lako. I zaista, dobar dio slavističke filologije i nije ih uviđao.

Cio daljnji razvoj nakon napuštanja amalgama i glagoljice kao podloge za budući jezični standard predstavlja postupno uklanjanje šarenila u hrvatskome jezičnom i književnom mozaiku. Kao što se vidjelo, prvo otpada zapadna ćirilica, zatim književnost na dijalektima čakavskog narječja, onda se napušta dvojstvo dvaju usporednih standardizacijskih procesa (kajkavskoga i novoštokavskoga), pa ijekavsko-ikavsko dvojstvo u hrvatskoj standardnoj novoštokavštini i na koncu se uklanjaju neusklađenosti u pravopisu, grafiji i općoj fizionomiji hrvatskoga standardnog jezika. Očita je usmjerenost svih tih procesa i njihova unutarnja autonomija, bez obzira na to koliko su izvanredno nepogodne poteškoće stajale tim procesima na putu. No prava priroda toga krivudava i pomalo zagonetnoga zapravo tisućljetnog razvoja, krajnje složena i netipična, nije se dugo shvaćala u slavenskoj filologiji, ili ju se često i nije željelo shvatiti, a i sama se hrvatska filologija teško probila do pravoga i punog razumijevanja, i to tek u posljednjim desetljećima XX. stoljeća.

Bit svih nerazu mijevanja i svih sporova sastojala se zapravo u tome da se na hrvatski jezični razvoj do takozvanoga ilirskog pokreta i narodnoga preporoda gledalo ne kao na su-

stavni slijed s vlastitim smislom nego kao mehanički zbroj slučajnih i nepovezanih zbivanja, a sam preporod (inače još prilično mistificiran, ne samo u romantičnom smislu) vidio se više-manje kao hrvatski odraz Karadžićeve djelatnosti u Srbiji, što se činilo naravnim prije svega u svjetlu genetskolingvističkoga statusa srednjojužnoslavenskoga dijasisistema. Naravno, nitko ozbiljan ne dovodi u sumnju činjenicu da je Karadžić velik i izvanredno zaslužan srpski reformator jezika i pisma i ujedno važan predstavnik narodne književnosti u europskom i slavenskom romantizmu, niti se može nijekati stanovit Karadžićev utjecaj na hrvatski jezični razvoj nakon preporoda, no Karadžićeva je uloga u hrvatskim jezičnim zbivanjima bila ipak daleko precjenjivana. Cjelokupna je hrvatska jezična povijest, bar u svojim glavnim crtama, usmjerena upravo onomu stvarnom rješenju jezičnoga standarda koje je dobiveno u 4. razdoblju kao većinski hrvatski standardni jezik (u procesu izgradnje), u 5. razdoblju postalo općehrvatsko (još uvijek u procesu izgradnje), i u 6. razdoblju dovršeno (uz neke nametnute nanose, kojih se hrvatski jezik upravo oslobađa). Tu nema mjesta za kakav iole bitan utjecaj sa strane, opisanomu je rješenju zametak još u 3. razdoblju u djelovanju Bartola Kašića (1575-1650), koji je zacrtao budući razvitak hrvatskoga jezika, no njegovo djelovanje nije još moglo biti ostvarenjem standarda zbog raznih ograničenja koja je nametala njegova epoha. Zablude (ali i podmetanja) o odlučujućoj ulozi Karadžićevoj u hrvatskome razvoju 5. razdoblja i o tome kako su rješenja toga doba bila motivirana prije svega željom za hrvatsko-srpskim standardnojezičnim jedinstvom, koliko god bile proširene, ipak su prozirne iz veoma jednostavna razloga. Činjenica jest da su hrvatske unutarjezične prilike

nametale Hrvatima novoštokavsko rješenje. Što su i srpske unutarjezične prilike nametale Srbima slično rješenje, to je zapravo slučajna podudarnost, tipološki krajnje neobična, zapravo jedinstvena u Europi, ali zato ne manje stvarna. Radi se o situaciji koja se, kada se razmatraju genetskolingvistički, to jest dijalektni uvjeti za razvitak pismenoga i standardnog jezika, može opisati ovako:

a) štokavsko narječje zauzima apsolutno najveći dio etničkoga teritorija N naroda;

b) štokavskim narječjem (i dapače novoštokavskim dijalektima) govori apsolutno najveći broj pripadnika N naroda;

c) novoštokavski dijalekti nisu smješteni samo na jednome sektoru etničkoga teritorija N naroda;

d) od svih dijalekata kojima govore pripadnici N naroda novoštokavski pokazuju najveću ujednačenost i unutarnju i međusobno;

e) stupanj međudijalekatske razumljivosti u svim kontaktnim kombina-

cijama među pripadnicima N naroda veći je u parovima novoštokavski / novoštokavski nego u bilo kojem paru nenovoštokavski-x / novoštokavski-y, bez obzira znači li tu oznaka nenovoštokavski "štokavski nenovoštokavski" ili naprosto "neštokavski";

f) štokavština, i to osobito novoštokavština, reprezentativan je jezični tip za cio dijasistem dijalekata kojima govore svi pripadnici N naroda.

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (2)

Mirko Deanović

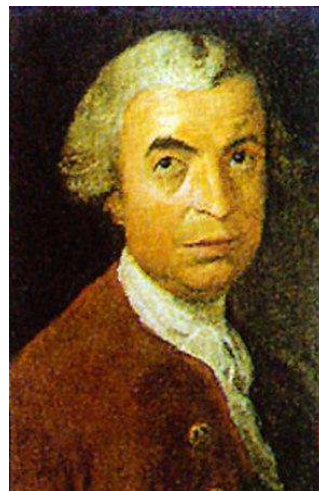
Tim više, što ih je bilo mnogo lakše pjevati u izgrađenom jeziku i metričkim tih proslavljenih uzora, u jeziku koji su učili i u školi, gdje pak nisu čuli ni jedne riječi svog materijskog govora. Zato ih je škola po svom duhu mogla samo odalečiti od slavenske orijentacije. Ali, dogodilo se upravo obratno od onoga, što bi se na prvi pogled očekivalo. U tim su inače dobrim humanističkim školama naši stari sticali vrlo visoku kulturu, koja im je otvarala široke horizonte i tako im omogućila, da u svojoj dalekovidnosti uoče pravi put, kojim će poći.

Da nije kod njih bilo tako visoke kulture, tko zna, bi li imali odvažnosti i duševne snage, da se emancipiraju od zavodljive strane premoći, da se približe svome puku a odaleče u jeziku od onih sjajnih uzora. Nema sumnje, da je velika učenost naših pređa na cijelom Jadranu omogućila, da oni dođu na ideju svoje kulturne individualnosti te da vrlo rano počnu izgrađivati svoju slavensku koncepciju. I baš je ta činjenica jedan od glavnih razloga, da su se Hrvati na našim obalama mogli održati i ojačati uprkos jakog i kultur-

nog susjeda.

Čak se ni oni, koji su živjeli daleko od domovine, nisu odricali svog podrijetla; poznato je na pr., da se Rudžbe Bošković nije smatrao Talijanom, premda je najveći dio svog života proveo baš u Italiji i premda je pisao samo na latinskom i talijanskom jeziku (osim nešto privatnih pisama na hrvatskom). Jednako tako i Rudžov brat Baro Bošković, Đuro Matijašević i mnogi drugi Dubrovčani u inozemstvu. Zato je shvatljivo, da već sredinom XIV. vijeka učeni pjesnik Francesco Petrarca izričito ističe, kako Dalmatinac nije Talijan, kako je on drugog podrijetla, pa da mu je drukčiji mentalitet, duša, običaji i jezik, sve iako je preko Jadrana susjed Italije.

Kod tih naših starih nije dakako mogla da bude razvijena nacionalna svijest u današnjem smislu, jer onda nije još postojao taj pojam. Ali je neosporno, da su oni ipak osjećali, kako ima nešto, što ih odvaja od žitelja Apeninskog poluotoka, a što ih povezuje sa stanovnicima susjed-

Josip Ruđer Bošković

nih krajeva u primorju i u zaleđu. Zato je njihova ne mala zasluga, da nisu zatomili tog svog osjećaja, već da su bili dosljedni pišući jezikom, što ih je približivao njihovim dotad kulturno zaostalim sunarodnjacima, koji su ih okruživali sa svih strana, sve do mora.

Oni su držali svojim taj jezik sredine odakle su potekli, te se nisu htjeli odvojiti od nje

pišući jezikom, koji joj je tuđ. Jer naši stari pisci nisu pjevali samo za sebe, no su htjeli da se njihova djela shvaćaju i sviđaju u tom ambijentu. Književna ih je ambicija također poticala, da se okušaju na nečemu, što je onda bilo novo; i to je za njih bila osobita draž. Bili su naime svjesni, da bi se inače njihova književna produkcija izgubila u moru odličnih latinskih i talijanskih stihova svih mogućih vrsta. Pa su se zbog toga voljeli takmiti s tim uzorima na svom vlastitom jeziku i stvarati svoju književnost, pored one, koja je cvala u Italiji.

GOVORIMO LI ISPRAVNO HRVATSKI? (2)

RAZLIKOVNI RJEČNIK, Stan-ka Pavuna, „Integra“ d.o.o., Zagreb

PRISTUPNA RIJEČ (2)

Mnogi su Hrvati tražili ispravne hrvatske riječi, ali razlikovnih rječnika nije bilo, a tek nedavno izašao je Brodnjakov rječnik razlika, koji je veoma opširan i dobro će poslužiti onima kojima je potrebno više jezičnog znanja.

Znajući da Hrvati nastoje govoriti lijepim hrvatskim jezikom i u svakidašnjem životu i jezikom dokazati svoju narodnu svijest, odlučila sam napraviti ovaj mali praktični rječnik s oko 2.000 riječi.

U tijeku dugogodišnjeg prevoditeljskog rada nailazila sam u dvojezičnim rječnicima na razlike između hrvatskih i srpskih riječi koje sam sustavno zapisivala i unijela u ovaj rječnik. Iz drugih rječnika (Guberina-Krstić, Šulek, Brodnjak) izabrala sam one riječi koje se najviše javljaju u svakidašnjim životnim situacijama. Nastojala sam da rječnik bude jednostavan, jasan i pregledan tako da hrvatski građani, kojima je ovaj rječnik namijenjen, mogu jednostavno i brzo naći potrebnu riječ.

OBJAVLJUJEMO NOVI RJEČNIK HRVATSKOG JEZIKA ZA 21. STOLJEĆE (12)

MUČIMO HRVATSKI

Turnir – stražnjica koja se nalazi tu negdje, u blizini
 Heroin – dopušten ulaz junacima
 Kriket – mačka ogrezla u kriminalu
 Koktel – ubojica teladi
 Birtija – pozvati nekoga da s vama popije pivo
 Napad – Padina, padobran, padavica...
 Kamion – dopustiti trećemu da dođe
 Hepatitis – Sretne grudi
 Ratovati – loviti štakore
 Damping – prekinuti ljubavnu vezu s partnerom(icom)
 Ošit – neugodno se iznenaditi
 Tobacco – biti oduševljen svojom bakom
 Tabakera – onaj koji tuče psa
 Kamping – pitati se kamo je nestala loptica za stolni tenis
 Kretati – oću darovati žabu
 Domaće – predviđjeti da će se netko uskoro uputiti kući
 Opatice – ostati iznenađen vidjevši jato ptica
 Svetice – cijelo jato
 Mango – čovjek u pokretu
 Viadukt – putovati preko Dubrovni-ka i Kutine
 Gajeva – Eva je ipak bila muško
 Kompas – pešač web stranica
 Eksport – bivša luka
 Avion – čovjek s psom
 Kaciga – nalik Romu
 Bistrina – stričeva žena s podvoje-nom ličnošću
 Bitanga – par tanga gajica

(SIMISLILI: A. K. BUTERIN I M. TOMASEVIĆ)

Uz riječi nisam upisivala rod, broj i ostale gramatičke kategorije da

rječnik ne proširujem i zato nisam unosila ni one riječi koje se rjeđe rabe (nefrekventne). Mnoge riječi mogu se tvoriti prema osnovnoj riječi primjenom potrebnih tvorbenih nastavaka (analogijom), kako sam navela u Uputama o uporabi rječnika.

Svjesna sam izvjesnih slabosti i nedostataka ovog priručnog rječnika, jer sam u nastojanju da unesem bitne riječi i izraze izostavila neke pojedinosti i tumačenja.

Nadam se da će ovaj rječnik pomoći našem pučanstvu da lijepo i ispravno govori hrvatski, a sve dobronamjerne primjedbe rado ću prihvatiti.

RJEČNIK

Ispravno

Kameleon

Nered, zbrka; kaos

Papir; isprave, dokaznice, dokumenti

Pazikuća, kućepaziteljica

Modrica, izljev krvi pod kožu

Istovjetnost

Idiličan

Ples; bal

Troja, Ilij

Nazivnik

Jabučnjak, jabukovača

Janje

Janjetina

Kratki kaput, haljetak

Jaretina

Kabel

Pura, žganci

Kapa sa štitnikom

Kava

Gostionički, kavanski; krčmarski

Skladište; logor, tabor

Pokost, lak

Tulipan

Prošle godine, lani

Vika, buka, gala ma

Kačamak

Kačket

Kafa

Kafanski

Lager

Lak

Lala

Lane

Larma

VELIKA I MALA SLOVA (7)

"Hrvatski pravopis", Zagreb, 1944.

OBĆENITO

11. zaštićena imena ljekarničkih, gospodarskih i drugih pripravaka (preparata), na pr. Germanin, Aphidon, Nikoprem, Solbar; to se čini redovito samo u stručnim djelima ili spisima, dok se u svakidašnjem pisanju obično piše malo slovo, osobito ako se radi obće poznatim preparatima, kao što su aspirin, piramidon, salvarzan i t. d. Imena kemijskih počela pišu se malim slovima, i kad su izvedena od vlastitih imena, na pr. germanij (53).

Tvorničke oznake (marke) strojeva, sprava, oruđa i drugih proizvoda pišu se obično velikim početnim slovima, i kad nisu vlastita imena (kao Remington, Singer, Philips), nego su same po sebi obće (ili mislene) imenice, na pr. pisači stroj, Adler (ali adlerica, kao i singerica, v. 51), Pelikan, Ideal, Omega, Zenith.

Robne oznake stavljaju se obično među navodnike, na pr. sapun „Radiša“, „Jelen“, „Zora“; zapalio je „Drinu“ (cigaretu).

Pogrješno

Hameleon

Haos

Hartija

Hauzmajstorka

Hematom

Identičnost

Idilički

Igranka

Ilion

Imenilac

Jabučnica

Jagnje

Jagnjetina

Jakna

Jarećina

Kabl

NOŽ U LEDJA HRVATSKOM NARODU - USPOMENE NA TALINASKE SABIRNE LOGORE (1)

Jedan od zatočenika, „Hrvatska“, Dubrovnik, 12. rujna 1944.

Doduše, u današnje vrijeme nije nikakvo čudo, da neke ideje predstavljaju sustav nasilja, ubistva i sabirnih logora. Ali je ipak žalosna činjenica, kada se na temelju toga mora utvrditi, da je takav sustav primienila prema nama Hrvatima i Slovencima i jedna država koja se nalazi u središtu Europe, koja bez prestanka naglašava svoju kulturu i koja se izprava da je nosilac Rimskog pravnog poslanja, da je još više – „katoličkog duha“. Međutim je postupak tih „Rimljana“ i „katolika“ bio tako barbarski, podao i kukavički, da mu u poviesti ima malo premaca! Postupak Talijana prema građanskim zatočenicima Hrvatima i Slovencima bio je jedan od riedkih u poviesti.

Talijanski logori, svejedno tko u njima zapoviedao, brojili su preko 120.000 Hrvata i preko 40.000 Slovenaca, te nekoliko tisuća Crnogoraca. Od tih je preko 90.000 umrlo u raznim logorima i to najviše od gladi, dok je nešto umrlo i od batinanja i ostalog zlostavljanja.

Stanovnici tih logora bili su ne samo mladići već i starci preko 70 godina kao i djeca ispod pet godina. Veliku većinu sačinjavali su podpuno nedužni ljudi. Ni jedan postotak tih ljudi s anektiranog i zavojevačkog područja nije Talijanima ništa skrivio. Jedina bi motivacija bila, da su ti ljudi bili smetnja ostvarenju „Rimskog carstva“.

Talijanski postupak prema svim zatočenicima, a napose prema Hrvatima, najbolje prikazuje jedan nesretnik, koji je i sam dospio u talijanski logor, te se jedva živ povratio svojoj kući. Svjedočanstva njegova i mnogih drugih o talijanskim zvjerstvima su jezovita. Evo o tome nekoliko primjera. Te bilješke donosimo u ove dane, u

koje se upravo navršava obljetnica talijanske izdaje i prema savezniku i njihova sloma.

NA OTOKU ZLARINU

Jakov Zečević i Ante Šantić, obojica iz Doca kod Labina občine Trogir, Jerko Deković iz Ražnja kod Trogira, pa Nikola Dočić i Mate Andjelić iz Vinišća kod Trogira – pripovjedaju, kako su im njihovi glavari sela u mjesecu travnju 1943. saobćili naredbu talijanskih vojničkih vlasti iz Trogira, da će talijanske vojne vlasti doći i pregledati sela, da ustanove jesu li svi seljaci kod kuće, pa da ih zato svak mora dočekati kod svoje kuće. Talijansku vojsku dočekao je narod u svojim domovima.

Talijani su međutim sve pokupili i odveli u Trogir, a sljedeći dan pješke put Solina te Splita. Iz Splita su konačno odvedeni na otok Zlarin, gdje je za njih bio već priređen logor. Talijani su ih cilim putem varali, da će biti samo preslušani – najprije u Solinu, onda u Splitu te na koncu i u Zlarinu – pa će onda biti pušteni svojim kućama. U spomenutim selima su talijanski vojnici najprije pohvatili seljake mužkarce, a onda su im opljačkali kuće i uz to obezčastili mnoge ženske i djecu. Na otoku Zlarinu se na jednom našlo oko 1.800 zatočenih nedužnih seljaka Hrvata iz najčistijih krajeva dalmatinske Zagore, od Trogira do Šibenika.

Postupak s ovim nesretnicima u logoru bio je više nego li barbarski. Mnoštvo karabinjera bacilo se na njih

poput krvoločnih vukova. Svaki je karabinjer osim puške i samokresa imao u rukama i dobar drveni kolac te bi često i bez ikakova povoda mlatio po zatočenim Hrvatima sve dotle, dok se ovi ne bi plaćući i zapomagajući srušili na tle. Mnogi bi pao sav obliven krvlju, a da mu ostali ne bi smjeli pomoći iz straha pred razjarenim karabinjerima i njihovim toljagama.

Zatočenim Hrvatima davali su za hranu samo 10 dkg kruha dnevno i jedan put na dan malo tople juhe, u kojoj je plivalo 10-15 zrna riže ili 6 do 10 mrvica tjestenine. Tu su „juhu“ dobivali zatočenići oko 11 sati prije podne. Kraj ovakove hrane ljudi su, otrgnuti od svojih domova, počeli od gladi umirati. Umiralo ih je po 10, 15 i više dnevno. Kroz nekoliko mjeseci ovakova zlostavljanja umrlo je na otoku Zlarinu od 1.800 zatočenika njih 850 i to sve od gladi i prebijanja toljagama i ostaloga zlostavljanja. Ljudi su sjedeći umirali, a kada su prolazeći drugovi ustanovili da su mrtvi, sa suzama u očima morali su pokraj njih proći. Te su mrtvace karabinjeri odmah blizu logora ukopavali, bez ikakova sprovoda i posmrtnih počasti. Na grobove tih mučenika ne bi stavili ni imena ni bilo kakova drugog znaka.

Početkom lipnja 1943., kada su talijanske vojne vlasti bile već na čistu s izdajom generala Badoglia, odveli su preživjele zarobljenike s otoka Zlarina u Visco u Italiju, kako se ne bi lako mogli povratiti svojim kućama.

VESEO I RADOSTAN ŽIVOT NA ZAGREBAČKIM SKLIZALIŠTIMA

„Poldan“, Zagreb, 31. prosinca 1941.

Veoma hladno vrijeme koje traje već nekoliko dana, je donijelo zagrebačkim sklizačima i skijašima, veliku radost. Skijaši su već dulje vremena imali sposoban snijeg za skijanje, a sada je zagrebačkim sklizačima pružena mogućnost, da provedu neko vrijeme na sklizalištu.

Prvi led je osobito obradovao najmlađe Zagrebčane i mnoge srednjoškolce, koji su sada slobodni, jer imaju Božićne ferije. U Zagrebu su otvorena sva sklizališta, koja su bila otvorena i prijašnjih godina, tako sklizališta ZKD-a, zatim sklizališta ATK-a na Šalati.

Život na tim sklizalištima je veseo i radostan, jer sada oni najmlađji uče svoje prve korake na ledu, a oni stariji i iskusniji uvježbavaju se, kako bi pokazali, da nisu zaboravili svoju spretnost i da nisu izgubili sigurnost na glatkoj površini. Najveći broj sklizača dolazi na sklizalište poslije podne i pred večer.

Športska sklizališta su nešto pose-

bnog. Športaši, - sklizači i paličari – marljivo se spremaju za skore nastupe, natjecanja i prvenstva. Oni su zapravo i najmarljiviji, jer hoće opravdati dobar glas, koji uživaju u športskom životu. Kada će za kratko vrijeme početi paličarska natjecanja, oni će pred svojim vjernim mnogobrojnim občinstvom pokazati što mogu i što znadu.

U nizu MNOGIH SKLIZALIŠTA U ZAGREBU, OTVORENO JE JOŠ JEDNO I TO U ZAPADNOM DIJELU GRADA. Novo sklizalište je otvoreno na igralištu H. Š. K. GEC-Šparta. SA SVOJIM SUVREMENIM UREDJAJEM OVO ĆE SKLIZALIŠTE U CIJELOSTI UDOVOLJITI POTREBAMA SKLIZAČA NA ZAPADU ZAGREBA.

Spomenuli smo samo sklizališta, koja su poznata i na kojim skližu uglavnom građani i mladež iz središta. No osim ovih postoje još

mnoga nepoznata sklizališta, koja stvore djeca i mladež zagrebačkog predgradja. Takva se sklizališta nalaze ponajviše u savskim rukavima, i na svakoj malo većoj bari u predgradju.

Na tim smrznutim savskim rukavima stvorila se radi niske temperature debela kora leda, potpuno sigurna, i na njoj djeca i mladež zagrebačkog predgradja uživaju radosti zime i sklizanja. Nema na tim sklizalištima, nekih posebnih sklizaljka ili odijela. Nema tamo ni ulaznica, niti bilo čega, što ima na sklizalištima u središtu grada. Ali, na tim sklizalištima ima mnogo vedrine, smijeha, radosti i poleta, cike i – koji put suza – veselja onih najmanjih i najsiromašnijih.

Oni se raduju zimi i snijegu i ledu na svoj, poseban način ...

RAD HRVATSKIH LOVACA

„Poldan“, Zagreb, 31. prosinca 1941.

Sinoć je u svojim prostorijama u Gajevoj ulici održalo „Hrvatsko društvo za gajenje lova i ribolova“ glavnu godišnju skupštinu s koje je poslan brzojavni pozdrav Poglavniku Nezavisne Države Hrvatske, dru Anti Paveliću, što su svi prisutni članovi

pozdravili oduševljenim klicanjem.

Zatim je podpredsjednik Šandor Benak podnio skupštini kratki izvještaj o radu upravnog odbora u minuloj godini. Tajnik Chavrak je podnio tajnički izvještaj, a blagajnik Edo Kranjek blagajnički izvještaj, s svi su ti izvještaji primljeni jednoglasno.

Nakon toga se prešlo na biranje predsjednika, jer se bivši predsjed-

nik zahvalio, te je jednoglasno izabran za novog predsjednika Šandor Benak, koji se kratkim govorom zahvalio na iskazanom povjerenju i pozvao sve prisutne, da ga u njegovom nastojanju oko napretka društva što bolje pomognu.

Nakon iscrpljenog dnevnog reda zaključio je predsjednik Šandor Benak ovu skupštinu zahvalivši se prisutnima na njihovom odzivu.

POBJEDA (3)

CRNE TAČKE, Jevrem Brković, ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb, 1989.

16.

Drugovi Đido, MTP i drug KP išli na Zvezdaru.

Poslao sam dobro obezbjeđenje.

Šarca, Mikonju i Čigru.

Naredio da budu nevidljivi.

Šarac to umije izvesti.

Dosta je školovan.

Ima dva razreda učiteljske škole i kurs u Drvaru.

17.

Drugovi posjetili Opservatorij na Zvezdari.

Dugo su gledali kroz teleskop.

Posebno drug Đido.

Moji momci se prurušili u opservatorijske tehničare.

U astronome.

Đido prepoznao Šarca.

Nasmijao se i rekao:

Bravo! Tako i treba. Ruska škola.

Drug Đido se glasno oduševljavao nebeskim tijelima.

Kada je vidio sva ta nebeska čude-
sa, okrenuo se drugovima

KP-u i Plavom.
Rekao im:

Šta ti je naš mar-
ksizam kad sve
ovo vidiš.

Samo zvijezde i
ništa drugo.

Boga gore nema.

Bar mi komunisti
to znamo.

18.

Na povratku sa
Zvezdare drugovi
svratili kod druga MR.

Već se zna da će to biti naš prvi am-
basador u Parizu.

Znaju drugi što rade.

Za Francusku nam treba građanski
elemenat.

Građanski, a da je ipak naš.

Za prvog sekretara ide naš drug JK.

Taj je važan.

Drug JK je poslao onu istorijsku po-
ruku Našem Starom na

Sutjesci.

U najtežem trenutku.

19.

Drugovi kod druga MR
ostali do kasno.

Vratili se negdje ispred
zore.

Šarac, Mikonja i Čigra se
smrzli.

Ostali bez cigareta.

Mrkonja se nosio mišlju
da obije prvu trafikku, uz-
me

cigarete i ostavi pare.

Šarac ga spriječio.

Zar da naslađujemo reakciju.

Drugovi izašli dobro raspoloženi od
drugog MR.

Malo i zagrijani.

Drug Đido pjevušio po narodski.

20.

Drugovi RZ i KP sami šofiraju.

Neće službene šofere.

Znaju da se u tom kadru sada najvi-
še oskudijeva.

Milovan Đilas - Đido

PROPOVJEDNIK (3)

U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU, fra Martin Planinić, Župni ured Ploče-Tepčići, 2008.

Pitanje je: Što nam je činiti kad crk-
vene starješine, dok zapovijedaju,
povrjeđuju pravednost ili prekoraču-
ju opsege svoje nadležnosti? Ne
ćemo, niti smijemo, u tim žalosnim
okolnostima, gubiti prisebnost. Po-
kazat ćemo im svojim životom da
oni ipak uspijevaju u onome u čemu
zagovaraju istinu i ljubav Božju,

premda im život odudara od njihove
propovjedničke riječi. A njima sami-
ma? Prepustit ćemo da se nasamo
upitaju pred svojim Bogom: S kak-
vim nakanama i kako pasu Božje
stado? Taj Odgovor ćemo prepustiti
njima, dok ih bude korio naš sveti i
bogoduhi život. Na taj način bit će-
mo obnovitelji Crkve, slični svetom
Franji koji Crkvu Božju i danas ob-
navlja po onima za koje i komunisti
rekoše: Konopaši to su jadi naši.
Da! Konopaši su veliki jadi, ali ne
samo komunistima nego svima koji

su svoju volju proglasili Božjom vo-
ljom kako bi, zaštićeni Božjim ugle-
dom, provodili samovolju, a posebice
onima koji žive kao da Boga uop-
će nema. Konopaši smetaju! Blago
njima što smetaju.

Kad sam bio u jednom selu rekao mi
je neki čovjek, kad je vidio gdje sam
parkirao auto:

Velečasni, smetate ovdje.

Da!, rekoh mu: Dobro je što sme-
tam. Fratar sam i moram smetati.

Fratri su uvijek smetali i smetaju. Blago njima što smetaju. Jer, dokle smetaju, dotle i vrijede.

Koliko blago fratrima, toliko, i ništa manje, jao svima kojima fratri smetaju. A čudno je što smetaju i onima kojima ne bi trebali smetati – službenim čuvarima Božjega stada kojima konopaši ne bi smetali kad bi oni

mogli reći: Ne smetaju nam konopaši. Dao Bog da nam odgovorni u Crkvi, makar preko volje, reknu: I konopaši su naši te naklonost ovoga puka steknu, Amen!

* * *

U knjizi kao i u propovijedi, dijelu iste te knjige, pokazujem svoj odnos

prema hercegovačkom slučaju i svoj ulazak u nj. Ne upuštam se prvotno u povijest, zbog nedostatka nužnog odstojanja. Nastupam kao svjedok kako bih mogao omogućiti povjesnicima da i na temelju moga svjedočenja donesu svoj sud, kad sadašnji događaji postanu daleka prošlost.

ŠTO I KAD SAM DOZNAO - IZ MOGA ZNANJA I SJEĆANJA (1)

U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU, fra Martin Planinić, Župni ured Ploče-Tepčići, 2008.

Svakom je poznato da nisam bio osobno izravno uključen u hercegovački slučaj i da sam se svojim odlaskom iz Veljaka i dolaskom u župu Ploče-Tepčići na Cvjetnu nedjelju 28. ožujka 1999. našao u njegovoj srži. Držim da je ovaj moj korak sveopće iznenađenje i glede crkvenih i glede državnih čimbenika. Budući da je taj moj korak bio neočekivan, red je da ga obrazložim, što, eto, i činim.

Ne želim pisati povijest, iako se, možda, usputno i dotaknem neke povijesne činjenice, već pružiti pomoć povjesnicima do činjenica i što ispravnijeg suda o uzrocima tih činjenica, i njihovih posljedica. Na ovo pisanje potiče me ljubav prema Isusu Kristu (2Kor 14-15) i prema Crkvi (Kol 1,24), želeći joj pomoći da svojim odlukama ne ponavlja loše poteze iz prošlosti.

Crkva je tijekom svoje povijesti morala donositi i vrlo teške odluke. Istina je i to da je ona, upoznala i svoje povijesne pogriješke i za njih se kajala. Crkva, čiji sam član, ispravno nas uči da prije promislimo pa tek onda učinimo ono što smo nakanili učiniti, odmah popravimo čim (u) vidimo kako nešto nije u redu i da ne ponavljamo svoje stare pogriješke. Ne ću reći da službena Crkva, glede hercegovačkog slučaja, nije

koju propovijeda, uvažavajući Pavlov ukor: Ti, dakle, koji drugog učiš, samog sebe ne učiš! (Rim 2,21). Hercegovački slučaj, u tom sklopu promatran otvara mi teološke vidike.

KRATKA PROŠLOST

Hercegovačkom slučaju prethodio je sličan crkveni sukob u Bosni pred kraj devetnaestog stoljeća i za sobom je ostavio nepopravljive posljedice. Moglo bi se, dapače, reći da je hercegovački slučaj repriza ili nastavak nepoželjnog slijeda događaja u Bosni iz kojih crkvena hijerarhija nije izvukla pouku.

STANJE U BOSNI

Usputno spominjem do kraja nerazjašnjeni problem bosanskih krstjana.¹ Naime, Papa Grgur IX. je poslao dominikance u Bosnu da istraže vjeru i vladanje bosanskih krstjana te da ih katoliciziraju. Smijenivši narodnoga bosanskog biskupa postavio je za prvog latinskog biskupa dominikanca Ivana Wildhausena (Teutonikusa). On je vrlo uskoro

podnio ostavku na službu bosanskog biskupa jer je vidio da se više radi o politici negoli o krivovjerju. Papa je oklijevao s prihvaćanjem ostavke. No, na kraju ju je prihvatio prije 21. svibnja 1237. godine.² Spominjem usput i popove glagoljaše i njihovu ulogu,³ te odlazak bosanskog biskupa Ponse (Ponše) s njegovim kaptolom u Đakovo godine 1247. ili oko 1252. te činjenicu da biskup u Bosni nema sjela do uspostave Apostolskog vikarijata 1735. godine⁴ i praktični nestanak svjetovnog svećenstva u Bosni.

Poći ću od činjenice da su franjevci, nakon svoga dolaska u trinaestom stoljeću, bili misionari u Bosni i da su preuzeli redovitu brigu za vjernike. Bili su gotovo jedini katolički svećenici za vrijeme i nakon turske okupacije. Dočekali su Austro-Ugarsku⁵, utrnuće Bosanskog vikarijata, odlazak zadnjega vikara biskupa fra Paškala Vuičića i dolazak nadbiskupa dr. Josipa Stadlera sa svjetovnim svećenicima. Budući da je Austrougarska htjela germanizirati Bosnu i Hercegovinu, a franjevci na čelu s biskupom fra Paškalom Vuičićem su se tome usprotivili, zatražila je od Svete Stolice da uvede svjetovno svećenstvo u Bosnu, ne bi li odvojila narod od franjevačkog utjecaja. Na nasilni pritisak carskog dvora u Beču Papa Leon XIII. uveo je u Bosnu svjetovno svećenstvo svojom bulom „Ex hac augusta“ od 5. srpnja 1881. Tko želi (do)znati više neka pročita: „Uspostava redovite

katoličke hijerarhije u Bosni i Hercegovini" od dr. fra Berislava Gavranovića, „Lucerna lucens" od dr. fra Ignacija Gavrana i „Bosanski franjevci i nadbiskup dr. Josip Stadler" od dr. fra Velimira Blaževića.

Držim da je Sveta Stolica mogla srediti crkveno stanje u Bosni i bez dr. Josipa Stadlera i bez svjetovnih svećenika. Bosna je imala Apostolskog vikara biskupa fra Paškala Vuičića kojeg je Sveta Stolica mogla proglašiti nadbiskupom i „mirna Bosna". Nu, to ona nije učinila zbog pritiska austrijskih diplomatskih krugova⁶. Mogla je ostaviti da i dalje franjevci budu, barem neko vrijeme, nositelji „redovite" crkvene hijerarhije, ali ni to nije učinila već je preuranila u nekim odlukama. Ovo se moje mišljenje ne kosi sa stajalištem Generala Franjevačkoga reda fra Konstantina Koseca koji je u Glasu koncila od 15. svibnja 1971. kazao: „Ako je neko područje misijski određeno od jedne redovničke družbe, tko veli da tu družbu mora zamijeniti svjetovno svećenstvo? Ima slučajeva da je poput jedne župe cijela biskupija inkorporirana nekom redu, da su svećenici u biskupiji redovnici, da se između redovnika uzima biskup. Tako je u nekim istočnim Crkvama, npr. kod melkita, maronita, kopta.

Nema, dakle, neke unutarnje nužde da se na nekom području pojavi biskupijski kler, niti je u ikakvom protuslovlju s crkvenim ustrojstvom da redovnici trajno ostaju kao dušobrižnici jednoga područja. Ako se pak pojavi biskupijsko svećenstvo, s time se – kako vidimo – javljaju i teškoće..."

¹ Neka mi bude dostatno reći na temelju općeg znanja da su Bosanski krstjani sljedbenici ćirilometodske tradicije koja je, unatoč slavenskom bogoslužju, poštivala rimski patrijarhat (patrimonium s. Petri) i služila se Zapadnim rimskim obredom, prevedenim na staroslavenski jezik.

² Petrović Leon, Kršćani bosanske Crkve, Sarajevo-Mostar, 1999., str. 86. Prema posthumnom djelu kotorskoga biskupa dr. Marka Perića „Hercegovačka afera", Pregled događaja i važniji dokumenti Svezak I., str. 36 i 37., biskup dominikanac Ivan Wildhausen (Teutonikus) je imenovan od pape Grgura IX. biskupom u Bosni. No don Marko, ne znam zašto, ne spominje da je Ivan Wildhausen dao neopozivu ostavku na tu službu. Što je propustio don Marko Perić nije propustio Anđelko Barun u knjizi „Svjedoci i učitelji, Povijest franjevaca Bosne Srebrene" Sarajevo-Zagreb, 2003., str. 79., gdje on tvrdi: „Biskup Ivan Wildhausen nije se slagao s Kolomanovim metodama, pa je samo nekoliko mjeseci poslije svoga ustoličenja uputio Papi molbu da ga razriješi

biskupske službe. Nije želio biti sudionik u Kolomanovu ratu jer je smatrao da donosi više štete nego koristi. Papa ga uvjeravao da treba promijeniti svoju odluku i ostati i dalje biskupom u Bosni. On, međutim, želi živjeti i djelovati kao obični redovnik, te i nakon papinskih nagovaranja ostaje pri svojoj odluci, podnosi ostavku na službu. Ne znamo kad mu je Papa ostavku prihvatio, ali u papinskom pismu kralju Beli IV. od 20. srpnja 1237. god. Ivan se spominje kao negdašnji bosanski biskup."

³ Popovi glagoljaši djelovali su među bosanskim krstjanima kao zakoniti dušobrižnici. Budući da su Mađarskoj „zazubice rasle" za Bosnom, optužila je Svetoj Stolicu bosanske krstjane za herezu u nadi da će Papa odobriti Mađarima križarsku vojnu na Bosnu i omogućiti im okupaciju i aneksiju Bosne. Popovi glagoljaši djelovali su u Bosni i Hercegovini barem u nekim krajevima u manjem broju sve do devetnaestoga stoljeća uključivo.

⁴ Anđelko Barun, ibid. str. 80.

⁵ Berlinski kongres 1878. je odredio da Bosna i Hercegovina bude pod upravom Hrvatskoga sabora. No, Austrougarska je, žedna Bosne i Hercegovine, pogazila tu odredbu Berlinskog kongresa te je Bosnu i Hercegovinu okupirala s namjerom da je potpuno prisvoji i njeno pučanstvo germanizira. I ovdje je rezultat moga općeg znanja iz povijesti.

⁶ Vidi od dr. fra Bone Vrdojaka „Apostolski vikari u Bosni 1735-1881.", str. 52.

KORUPCIJA KAO SUSTAV I SMISAO VLASTI (3)

POLITIKA I KORUPCIJA U KRALJEVSKOJ JUGOSLAVIJI, Zvonimir Kulundžić, „Stvarnost", Zagreb, 1968.

U Politici (br. 11710) od 7-9 januara 1941. (u božićnom prilogu, na str. 26) književnik Momčilo Milošević je objavio članak Jedna afera iz prošlosti, u kojem je plastično prikazao uzbuđenje koje je nastalo god. 1889. u Beogradu, kad se ustanovilo da je iz Državne štamparije prigodom štampanja poštanskih maraka jedna markica od 10 para dinarskih nepovlasno iznesena, dakle ukradena, još prije nego što su marke bile stavljene u tečaj.

Kasnije se ustanovilo da je ukradena ne jedna nego nekoliko takvih markica i tromjesečna istraga o tome kako se to moglo dogoditi, zauzela je takve razmjere, da je „cela Državna štamparija drhtala od uzbuđenja" zbog te afere i – kako to naglašava Milošević, „nad Državnom štamparijom bili su se nadneli crni oblaci, a njen upravnik išao je po njoj kao izgubljen, sav potišten teškom moralnom i materijalnom optužbom". Tek kad

se ustanovilo da se radi o nekim filatelistima, kojima je uspjelo na taj način da dođu do nekih rariteta, u obliku pokusnih otisaka u raznim bojama (koje se marke, dakle, i ne bi mogle upotrijebiti za redovno frankiranje) i kad se tako ustanovilo da u „celoj toj aferi nije bilo nikakve šteta po državu niti kave zloupotrebe" – tek tada je ta afera o kojoj je „patriarhalni Beograd puna tri mjeseca brujaio", rješenjem ministra prosvjete okončana i stavljena ad acta, kao beznačajna sitnica.

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM (13)

Osma (i posljednja) knjiga romana

Kolčak, Denjikin, Judenić - to je bilo nešto poput pažljiva redara, s kojim su se uvijek borili i koji im je smetao u njihovu grabežu i ubijanju. Na jug su odlazili po žito, išli su da opljačkaju bogati Rostov i oplijene imućne kozake. Protiv Judenića su išli zato, da zašтите crveni "Piter", (Petrograd), gdje je bilo njihovo tatsko gnijezdo, gdje je bilo njihovo glavno sklonište. Hvatali su se u koštac s Millerom zato, jer su s njim dolazili Englezi, koji su mogli uspostaviti red i prekratiti njihov slobodan život. U Sibiriju su išli po žito i po zlato. Išli su na Poljsku u nadi, da će se pozabaviti u Varšavi i prigječiti poljsku gospodu.

"Sve buržuje uznemirit,
Svjetski požar mi raspirit".

Pjevali su i išli odlučno, da za vrijeme tog požara pljačkaju. Normalne vojske teško su se borile s njima. Donosili su sobom paniku. Strijeljali su na tisuće zarobljenih i ranjenih, mučili su natprirodnim mukama časnike i poglavare. Svlačili do rublja na zimi one, koje su štediti. Rat se vodio do istrage. Oni nisu priznavali nikakvih ženevskih konvencija Crvenog Krsta - sve su to za njih bile

buržajske predrasude. Pljačkali su žitelje bez obzira na to jesu li oni bili uz njih ili nisu, silovali su žene i djecu, osvrnjivali hramove i obeščasćivali mrtva trupla.

To je bila vojska Wallensteina, ali bez njemačkoga romantizma i viteškog blagorodstva, koje je bilo odlika Wallensteina. To je bila klatež. Njihovo topništvo gađalo je slabo, pješništvo je rđavo vladalo puškom, a konjaništvo nije umjelo čuvati konja. "Vojenspeci", dodijeljeni im, trpjeli su zajedno s njima. Usprkos okrutne discipline i strijeljanja za najmanji prestupak - prodavali su državnu opremu, pa se nije moglo nabaviti im dosta čizama ni odjeće. Niti su čistili, niti hranili konje, a slabo su čvali oružje. Imali su džepove pune zlata, srebra i asignacija, a streljivo

su razbacivali. Sami su vrlo lako zapadali u paniku i tada bježali glavom bez obzira. Nisu umjeli izvršavati stražarske službe, nisu umjeli izviđati, nego su i kaznama silili žitelje, da ih čuvaju, a izviđanje su zamjenjivali špijunažom. Oni se nisu umjeli braniti. Kod navale na utvrde tjerali su ispred sebe seljake, radnike, zarobljene bijele gardiste, a sami su išli otraga s revolverima i postavljali strojne puške, iz kojih su nemilosrdno strijeljali one, koji bi krenuli natrag.

Crvena vojska nije bila vojska u savremenom značenju te riječi, ali je bila strašna u ono doba poradi toga, što je sva Evropa bila umorna od rata; čitavoj je Evropi dogrdilo prolijevanje krvi i nigdje nije bilo prave vojske, koja bi im se mogla oduprijeti. Evropski vojnik, kao i vojnik ruske dobrovoljačke vojske, bio je vojnik, ali ne ubojica. Oni su ubijali, jer su morali. Komunisti crvene vojske bili su ubojice. Nesamo da u ubijanju nisu vidjeli grijeha, nego su čak i junaštvo, a grabež i pogrome smatrali su normalnom pojavom. Krvi se nisu bojali, a suze ih nisu dirale.

POLA KONJSKE SILE (2)

Alija *Nametak*

Ta sitna životinjica, koja neumorno bacaka noge i ostavlja za sobom dalek put, prenosi često terete za nj i za njegovu kuću, i on je voli kao i svako dobro čeljade, od kojega može vidjeti neku korist. On ne bi ni rođeno dijete volio, koje nije od posla i koje za kuću nešto ne privređuje! Za ovih dvanaestak godina kako joj je napravio samar, on ne može proračunati, koliko je ona prevalila puta, koliko li robe prenijela. Ako treba ići u drva, povede se ona i ponese sjekira i jake ruke, pa toplina zagrijava kuću i peče mirišljivi jaričan hljeb. Kad se vrše žito na gumnu, za što se uzmu u naruč konji, ona ga prenese svega u ambar. Ona ga u mlinicu nosi, iz mlinice donosi; s njom se na vodu ide.

Hiljade i hiljade dana on s njom ide, tovari je i rastovara, samari je i rasamaruje. A sav trošak je pregršt najgore pšenične slame ili ogrizina, koje preostanu od krave. Sve on to misli i ne će je, ni kad mu se ne znam kako žuri, udariti štapom ili šipkom, da bi je potaknuo na življi hod. Ona pametno ide, samo kad oćuti huku automobila, prestraši se, glavu sabije među prednje noge, a zadnjima se bacaka, kao da bi odbila tu napast, koju pokreće veliki broj parova plahovitih konja.

A ova mala magarica jednom mu je velik novac zaradila. Bila se okotila, i on s njom i s njezinim

puletom od petnaest dana otišao na bunu u mlinicu. Malo je sjeo pred Džebinu kavanu, da se odmori u hladovini kraj hučne bune i velikog mosta preko nje. Upravo je smotavao cigaretu obazirući se, da odakle ne izbije koji financ, kad se kraj njega zaustavi auto. Niti ga je čuo kako ide niti kako stade. Vidje samo pramen prašine putem. Za volanom je sjedio debeljko. Naš mu seljak odmah kaže „gospodin“, jer ne nosi suknene hlače i opanke, a na glavi mu je šešir. Iz auta

je iskočila curica, kao pritka tanka, a na njoj haljine zategle. Potrčala je prema njegovom puletu i uzela ga u naramak.

On nije razumio šta govori, samo je osjećao, da se ona oduševljava tom sitnom životinjom velikih ušiju više nego sa svima ljudima za stolom, koji su taj dan radili od zvijezde i sad se tu uklonili u hladnjak pred kavanom od sunca.

„Meho, hoće gospođica da kupi pule od tebe“, kaže mu učitelj, koji je tu došao, da pričeka poštu.

„Ne bih ga, vala, dao ni za hiljadu dinara.“

Učitelj je preveo njegove riječi.

„Evo, dat će ti hiljadu dinara.“

„Kako ću, po Bogu si brat, rastaviti ga od matere. Istom mu je petnaest dana. Grijuh je to do Boga.“

Učitelj se opet sporazumijevao sa strancima.

„Nabavit će oni njemu bocu i gumenu sisu, pa će ga othraniti mlijekom. Nema ti brige!“

U njemu se borila neimaština i ljubav za blišnjega, a on je svoju kenju smatrao blišnjim, jer je povazdan njegov nerazdvojan drug, a za hladnih noći i noćiva s njim pod jednim krovom. A onda hiljadu dinara! Ih, koliko je to! To se ne može odmah ni sračunati. Koliko je tu botane, koliko pari opanaka, koliko kukuruza!

„Hoću li pristati u tvoje ime? Ne budi budala, kad su ovako vruće mušterije.“

„Rekao sam, da ga ne bih dao ni za hiljadu dinara, pa ne ću slagati ni po koje pare, a sram me zaiskati više i dinar.“

Dobio je hiljadarku u komadu i šaku sitniša. Ona curica je zagrlila pule, sjela u auto, „gospodin“ za volan i auta je nestalo. Samo je zarevala kenja, društvo se ismijalo gospodskoj besposlici, i zadovoljno naručili svi po crnu kavu radi dobra pazara. Netko je dobacio: Eh, gdje ne bi ovdje moja kenja s puletom? Oboje bih dao za treći dio tih para“. A Meho je šutio. U kenje je razbreklo vime, pa ju morao koji put i pomusti, a brže je zaboravila svoje mlado nego je Meho uspio potrošiti novac.

Nastavit će se...

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

IZABRATI SVOGA VODU (3. dio)

(Chosen our leader)

Nebiblijska i biblijska perspektiva razumijevanja i gledanja u današnjem hrvatskom društvu

TV emisija "Otvoreno"

Da spomenem i nedavnu TV emisiju "Otvoreno" gdje je tema bila: "kakav bi trebao ili morao biti novi "vođa" ili predsjednik Hrvatske, nakon gospodina Mešića?"

Gosti emisije i intervjuirani građani na Trgu Bana Jelačića u Zagrebu govorili su iz nebiblijske perspektive razumijevanja i gledanja, osim kolumniste "Glasa Slavonije" gospodina Ivica Šole, koji je govorio iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja! Iako je vjerojatno jedan veoma mali broj gledatelja koji su gledali i pratili TV emisiju razumio o čemu gospodin Ivica Šola govori, jer u Hrvatskoj, nažalost, što je istina, veoma mali broj ljudi čita i razumije Sveto pismo, Bibliju, Božju riječ, biblijske riječi poruke koje je gospodin Ivica Šola tako lijepo objasnio, ne će ostati bez ploda!

Činjenica je, da je nama danas teško vjerovati ljudima koji nas vode, postali smo skeptični prema tim ljudima. Zašto? Cinični ljudi danas pobjeđuju. Mi sve manje i manje vjerujemo ljudima. U vrijeme kao što je danas u svijetu i kod nas u Hrvatskoj, kada sve pođe nizbrdo, u vrijeme ekonom-

skih kriza i velikih problema, specijalno kada smo osobno pogođeni, tada postajemo još više skeptični i cinični!

To je upravo vrijeme kada trebamo imati povjerenje u ljude među nama koji nas vode. Međutim, današnji ljudi koji nas vode oni govore sve samo ne istinu. Umjesto da kažu da su pogriješili, oni lažu na milje i kilometre: Izmišljavaju sve moguće i nemoguće kako ne bi kazali istinu. Da je kojim slučajem Richard Nixon priznao istinu o svojoj laži, on bi bio slavljjen kao heroj u Americi! Daleko je bolje i pametnije priznati laž odmah, nego je skrivati i ne priznati je!

Uzori

Imamo li danas, ili nam možda dolaze vođe iz sljedećih kategorija društva; mladih ili starih ljudi, političara, poslodavaca, sportaša, učitelja i trenera koji su nam istinski uzori i koji su oni? Na prvom mjestu uzora trebao ili trebala bi biti osoba iz naše najbliže blizine, obiteljski član. Zatim dolazi učitelj i trener. Slijedi vođa iz naše zajednice ako je mlad čovjek ili poslovni vođa gdje radimo. Naši najbolji i najkvalitetniji uzori, kako sam već spomenuo, trebaju nam doći iz naše neposredne blizine, jer njih najbolje poznajemo. Naši

problemi stvaraju se kada tražimo ljude koje ne poznajemo da nas vode, i koji nam dolaze izvan naše zajednice. Činjenica je, mi ne znamo pravu istinu o njima i jesu li vrijedni i zaslužuju da nas vode. Pouku koju možemo naučiti iz ovoga jest, da tražimo "vođe" među onima koji su nam najbliži i koje zaista dobro poznajemo i znamo da imaju odlike i kvalitete istinskih "vođa"!

Najbolje vođe i zaključak

(Biblijsko razumijevanje i gledanje istinskih i najboljih vođa)

Ponizni ljudi su najbolji vođe! Pojedinci koji znaju kontrolirati svoj veliki ljudski ego. To je odlika najboljeg od najboljih vođa! Oni znaju što drugi ne znaju, da se najvrjednije stvari u životu mogu ostvariti samo uz pomoć drugih ljudi. Njihovom milošću i suradnjom. To je što čini prave vođe poniznim!

Iskrenost je daleko najvažnija odlika pravoga vođe. Bez obzira odakle je pojedinac i kojoj udruzi pripada ili ne pripada, iskrenost je na prvom mjestu koji ljudi vole vidjeti kod vođe! Osobna odgovornost, pouzdanost vođe, nadahnuće i dinamičnost vođe i iskren vođa okrenut prema naprijed! To su odlike, kvalitete koje moramo tražiti i vidjeti u pojedincima koji nas žele voditi u bilo čemu, a one se ne dobivaju automatski našim rođenjem, već se usklađuju i ostvaruju postupno, neumornim trudom i radom, godinama osobnog žrtvovanja i vjerom u Boga, našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista.

Ima li te ljudske odlike i kvalitete o kojima ovdje pišem iz biblijske

perspektive razumijevanja i gledanja Ivo Sanader, Zoran Milanović i moj novi "vođa" u Americi gospodin Barack Obama? Prosudite sami!

P.S. Davne 1968. godine ja sam izabrao svoga "vođu". U to vrijeme odlučio sam:

"Ja i moj dom služiti ćemo Jahvii!" (Josua 24:15) Vjerom sam prihvatio Boga, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista za svog osobnog Spasitelja! U Svetom pismu, Bibliji, Božjoj riječi piše što to

znači: "Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor, staro je nestalo, novo je nastalo!" (2 Korinćanima 5,17)

To su su razlozi zašto ovo cijelo vrijeme pišem, produciram i snimam TV emisije iz nebiblijske i biblijske perspektive razumijevanja i gledanja? Božja neizmijerna ljubav i iskrena ljubav prema mom hrvatskom narodu, koja je plod istinske vjere u Boga, našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, motivirala me ovih 40 godina da bez ikakvih

novčanih naknada ili nagrada, priznanja i bez razumijevanja mojih sunarodnjaka Hrvata, ali u suradnji s mojom suprugom Jagicom (s kojom sam u braku pune 43 godine) uporno i disciplinirano dokumentiram i svjedočim filmskom i TV kamerom život iseljenih Hrvata, njihovih vjerskih zajednica i njihovih društvenih, političkih, kulturnih i sportskih udruga, kao i pojedinih ljudi Hrvata i Hrvatica!

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

KERIZINEN (1)

U francuskoj pokrajini Bretanji nalazi se mali zaselak zvan Kerizinen, sa svega tri-četiri kućice. Kraj je vrlo siromašan, a dakako i ljudi koji ondje žive. Kuće su udaljene jedna od druge. U kućici seljaka Ivesa Ramoneta dogodilo se, oko godine 1910., nešto posebno.

Kućica ovog seljaka zapravo je štala, u kojoj su bile dvije krave, ali je, ujedno, služila i kao stan tih siromašnih ljudi. Pregrađena je na dva dijela, tako da su u jednom dijelu živjele životinje, a u drugom ljudi. Taj siromašni stan imao je tri kreveta. Malo je bilo mjesta za kretanje. U jednom su krevetu bili roditelji, a drugom dječaci, a u trećem djevojčice. Tu je, dakle, živjelo deset osoba: Yves Ramonet i žena mu Marija rođena Portel, če-

tiri dječaka i četiri djevojčice. Peta djevojčica je umrla kad joj je bilo tek nekoliko mjeseci. Ostala su djeca bila zdrava, jer ih je krijepio morski zrak, izuzev male Lujze (Marija Jeanne Luise), koja je bila slabog zdravlja.

Lujza je rođena 7. listopada 1910., na dan Kraljice svete Krunice. U drugoj je godini slomila desnu nogu. U devetoj se godini pokazalo da ima malo kalcija u tijelu.

Uvijek je stoga bila slaba i umorna. U školu je pošla tek u jedanaestoj godini. Kasnije je bila vanjski đak u jednom internatu. Svega se dvije godine školovala, a stečeno znanje bilo je oskudno i površno.

Zbog siromaštva djeca su rano išla trbuhom za kruhom; samo je Lujza, zbog slabosti, ostala kod kuće.

Roditelji su bili dobri kršćani, a naročito majka. Odgajala je svoju djecu strogo, a susjednu je djecu poučavala u katekizmu. Umrla je rano, već u četrdesetsedmoj godini, 14. veljače 1927.

Ubrzo iza toga umre još dvoje djece od tifusa, Josip i Eufrazije. Po-

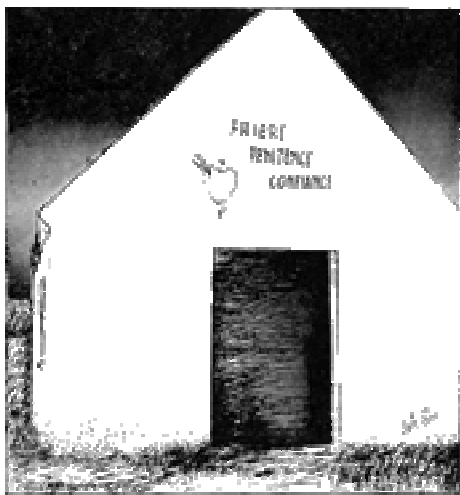
tom se vratiše kući dvije kćeri, da zamijene umrlu majku. Brzo iza toga umro je i otac, više od žalosti nego od bolesti. Umro je 2. kolovoza 1930. Od tada je Lujza morala raditi seljačke poslove, jer je Ivan, najstariji brat, otišao u vojsku. Bio je zarobljen, a poslije oslobođenja oženi se i ostavi rodnu kuću. Ostala braća otiđoše na more. Uskoro je Lujza ostala sama u kući. Pomagali su joj susjedi. Ostala joj je jedna krava, jedan stol i krevet.

Kad joj je bilo 12 godina primila je prvu svetu Pričest, a onda je redovito obavljala pobožnost prvih petaka. Kako je uistinu bila veoma pobožna, često bi iza sv. Pričesti u sebi čula Isusov glas: „Budi mi apostol ljubavi prema bližnjemu.“ Dok joj je još majka bila živa, mislila je da joj je dijete pozvano u samostan. Sestre sv. Tome dvaput su je odbile, radi slabog zdravlja. Postala je njegovateljica djece i poučavala ih u katekizmu. Tako ju je Isus već pomalo pripravljaio za službu apostolata među bližnjima.

Posredovanjem dobrih ljudi pošla je 1936. u Lurd. Nadala se ozdrav-

ljenju. Nije ozdravila, ali nekoliko dana iza povratka osjetila je znatno poboljšanje zdravlja, tako da je mogla obavljati sve poslove bez poteškoća. Predala se potpuno Bogu.

Danju je napasala svoju kravicu na livadi. Godine 1936. iznenada opazi Gospu. Gospa je bila u svijetloj kugli. Lujza se baci na koljena pred svetom prikazom. Bio je dan Se-

Kapelica na mjestu ukazanja u Kerizinenu.

dam žalosti Bl. Dj. Marije. Od toga časa započne za tu djevojku karizmatično razdoblje života, koje je trajalo trideset godina. Taj je doživljaj ostao tajna. Čuvala je to u sebi godinu dana. Kasnije su se obnovile ove pojave. Imala je uskoro još dva viđenja. Rekla je to svom duhovniku. On joj je naložio da šuti. Dugo je šutjela, jer je i po naravi bila šutljiva, dok jednog dana tajna nije otkrivena. Ona ju je u povjerenju otkrila drugarici u školi, koja je to razglasila, tako da je o tome ubrzo saznalo cijelo selo.

Naskoro su se počela na mjestu ukazanja događati ozdravljenja, jer se tu pojavio izvor čudotvorne vode. Neka teško bolesna gospođa, koja u bolnici nije mogla naći pomoći, ozdravila je na mjestu ukazanja, kad su ljudi, po savjetu Lujzinu, ondje za nju molili krunicu.

Od tada bolesnici dolaze na mjesto ukazanja svake subote, naročito iz drugih, udaljenih mjesta.

Dne 15. rujna 1938., ako 11 sati, na blagdan Sedam žalosti Marijinih, Lujza je sjedila na jednoj uzvisini; plela je i čuvala svoje krave. Iznenada ugleda pred sobom, nekoliko metara iznad zemlje, sjajnu kuglu. U tom blistavozlatnom svjetlu stajala je jedna gospođa. Bila je mlada — možda je imala sedamnaest godina — i bila je neizrecivo lijepa. Oči su joj bile, kao i haljine, vrlo nježne, ali dubokoplave boje. Noge joj se nisu mogle vidjeti; bile su pokrivene haljinom, koja je padala u širokim, bijelo obrubljenim naborima. Jednako bijeli rub imali su i njeni rukavi. Oko pasa je imala dvostruko bijelo uže s čvorovima. Bijeli plašt, što ga je na vratu spajala četvrtasta zlatna kopča, pokrivač joj je ramena i padao sve do ispod koljena. Kosa joj je bila pokrivena nježnom, svjetlobijelom koprénom. Stajala je nepokretno; glava joj je bila malo nagnuta ulijevo, oči upravljene prema nebu, ruku sklopljenih na prsima. Na ruci joj je visjela bijela krunica.

Lujza je bila na trenutak prestrašena. Gospođa joj reče: „Ne boj se. Ništa ti neću našao učiniti.“

U času ukazanja, Lujza je pala na koljena. Pošto je gospođa djevojku umirila, ponovo joj je govorila. Glas joj je bio pun neizrecive miline i ljepote.

„Idućih godina ti ćeš me često vidjeti; tada ću ti reći tko sam i što hoću.“

Novi rat prijeti Evropi. Ja ću ga odgoditi za nekoliko mjeseci, jer ne mogu ostati gluha na tolike molitve, koje se sada u Lurdu k meni dižu i mole za mir.“

Kad je to rekla, podigne se u sjajnom svjetlu, koje ju je okruživalo. Lebdjela je lagano prema gore, prema sjeveru, i iščezne daleko u

nebeskoj visini.

Od tada se Gospa pokazivala, kod svakog od mnogobrojnih ukazanja, na isti način, isto obučena, na istom mjestu i nestajala je kao i prvog dana. I svaki put bi Lujza pala na koljena i bila u ekstazi. Prepoznala je u gospođi Presvetu Djevicu.

24. svibnja 1939., za vrijeme devetnice, Gospa je izrazila želju da ovamo dolaze bolesnici, radi ozdravljenja. Svijetla je kugla sišla nad Lujzinu kuću, a svjedoci su bili prisutni na molitvi.

8. prosinca 1953., u 3 sata po podne, spustili su se gusti oblaci nad Kerizinenom. Mnogo je ljudi ondje molilo krunicu. Na svršetku molitve iznenada se oblaci razidoše; ukaza se plavo nebo i svi opaziše crveno sunce koje kao da naglo padaše prema zemlji. Sunce se razdijelilo na dva dijela, od kojih se svaki počeo brzo vrtjeti oko sebe. Pri tome su se širile na sve strane šarene zrake. Te se godine — a bila je to marijanska godina — još tri puta dogodilo slično čudo sa suncem.

Jednog su dana ljudi vidjeli kako pada nešto svijetlo, poput snježnih pahuljica, na zemlju. A nebo je bilo vedro. Hvatili su ih, ali su im ruke ostajale prazne. I to se više puta ponovilo. Koji put bi osjetili predivni miris od tih pahuljica.

U Kerizinenu je nastao izvor vode, oko trideset metara udaljen od mjesta ukazanja, u jednoj spilji. Inače je u tom kraju vladala oskudica vode. Morali bi pješačiti po vodu čitav kilometar.

Gospa je tražila da joj se ondje sagradi kapela. Sada su slijedila čudesa od čudotvorne vode. Razumije se, jedni su vjerovali u objave i u čudotvornu vodu, a drugi ne, kao i svagdje drugdje u takvim prilikama.

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (4)

Mieczystaw Malinski

ROĐENJE SINA

Gosti su na putu. Sve su bliže: Majka Marija, Josip, pastiri – u njihovim očima još blista anđeoski sjaj, a u ušima im odzvanja nebeska pjesma. Tri mudraca s Istoka – zagledani u zvijezdu. Još malo i svi će oni pokucati na vrata tvoje kuće.

A kod tebe sve puno: lopova, skitnica, danguba, varalica, doušnika. Čuje se vika, kletva i raspušteno pjevanje. Po uglovima i zakucima prodaje se ukradena roba, na klupama hrču pijanci. Po svoj ti je kući prljavština i zadah.

Hoćeš li čuti kucanje? Izaći ćeš na vrata neuredan i neumiven, rasčupane kose preko lica, otežale glave od noćne pijanke. Kad Marija i Josip zamole prenoćište, što ćeš odgovoriti? Samo jedno: Nema mjesta!

No, gosti su još na putu. Potjeraj iz kuće, dok je vremena, sablažnjive sustolnike, otvori vrata i prozore, neka uđe svjež zrak,

ostruži pod i klupe. Napravi reda. Prekrij stol bijelim stolnjakom. Umij se. Obuci svečano odijelo. Da ih – kad ti zakucaju – možeš pozvati k sebi. Da ti se kuća ispuní Božićem, prijaznim i mudrim ljudima. Da se tako i tvoj život izmijeni.

4. nedjelja došašća A, Mt 1,18-24

EVO SLUŽBENICE GOSPODnje

Čekamo. Željno očekujemo. Gospodina. Ne onoga koji će doći s velikom silom i slavom, da s tro-na sudi svijetu, da kazni zle, nagradi dobre. Nego onoga koji dolazi u tamnu betlehemsku noć, koji liježe u jaslice, na slamu, između vola i magarca.

Nije nam još čas položiti račun,

koji nam naša savjest stavlja pred oči, već prilika pogledati u oči i izdržati pogled onoga koji je došao za nas i koji ništa drugo ne želi, do li da ga ljubimo kao što on ljubi.

4. nedjelja došašća B, Lk 1,26-38

BLAŽENA TI, ŠTO POVJEROVA

Želiš li otkriti Boga, promatraj noćno nebo sa zvijezdama udaljenim milijune svjetlosnih godina. Prema njima je postojanje zemlje tek časovita epizoda, a život ljudski ne može se usporediti ni s trenom jedne iskre. – Tada nam postaje jasno, da nismo kadri shvatiti Stvoritelja svijeta. Što nam kaže naše znanje o Bogu – da je svemoguć, beskrajn, sama dobrota, pravednost, ljepota? Sve je to prije netočno nego točno. Nema riječi kojima bismo ga mogli izraziti, jer ničim ga ne možemo obuhvatiti.

Tim više moramo dizati pogleda zvijezdama, koje je on stvorio.

4. nedjelja došašća C, Lk 1,39-45

ISUS - DOBRI PASTIR (1)

fra Petar Filić, Zagreb

"Zaista, zaista, kažem vam: tko god u ovčinjak ne ulazi na vrata, nego negdje drugdje preskače, kradljivac je i razbojnik. ²A tko na vrata ulazi, pastir je ovaca. ³Tome vratar otvara i ovce slušaju njegov glas. On ovce svoje zove imenom pa ih izvodi. ⁴A kad sve svoje izvede, pred njima ide i ovce idu za njim jer poznaju njegov glas. ⁵Za tuđincem, dakako, ne idu, već bježe od njega jer

tuđinčeva glasa ne poznaju."

⁶Isus im kaza tu poredbu, ali oni ne razumješe što im htjede time kazati. ⁷Stoga im Isus ponovno reče:

"Zaista, zaista, kažem vam:

ja sam vrata ovacama.

⁸Svi koji dođoše prije mene,

kradljivci su i razbojnici;

ali ih ovce ne poslušашe.

⁹Ja sam vrata.

Kroza me tko uđe, spasit će se:

i ulazit će i izlaziti

i pašu nalaziti.

¹⁰Kradljivac dolazi samo da ukra-de,

zakolje i pogubi.

Ja dođoh da život imaju,

u izobilju da ga imaju."

¹¹"Ja sam pastir dobri.

Pastir dobri život svoj polaže za ovce.

HRVATSKA BEZ GORANKA FIŽULIĆA

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Kud ste krenuli g. Ustrajnić?

B: Opet ti. Rekao sam ti već sto puta. Ja sam za tebe Antica. Upamti to već jednom. Naljutit ću se. Nikad ne ćeš postati član Nove Ustaške Stranke. Zapamti!

A: Dobro, dobro. Nemojte se ljutiti. Škodi zdravlju. Šalim se Antica.

B: E, tako je već bolje. Treba, kako naš hrvatski narod kaže, slušati starije, iskusnije, pa i pametnije.

A: Rekoh, nekud ste krenuli?

B: Idem u šetnju. Želim se nagledati naših lijepih trgovina. Dok još mogu.

A: Kako to mislite, dok još možete? Niste bolesni, a i kud bi dućani mogli nestati? I to odjednom.

B: Nestat će. Baš odjednom. Zauvijek, barem u Hrvatskoj.

A: Nemojte se šaliti. Trgovina i trgovci nikad ne će nestati.

B: Hoće, hoće, dragi moj mladi prijatelju. Samo će ih se u muzejima moći vidjeti.

A: Ta, otkud Vam to?

B: Čitam novine, čujem i vidim. Pratim što se događa. Zar nisi čitao „Novi list“? Dobili smo novog ministra pravosuđa. Ivana Šimonovića. Mislim da se gospodin tako zove. Kažu da je veliki prijatelj s odlazećim američkim

predsjednikom.

A: Zbog toga u Hrvatskoj ne bi trebalo više biti dućana, trgovina?

B: Da. Upravo zato. Taj uvaženi gospodin, Ivan Šimonović, dobro zapaža. Dobro pamti. Vidio je na vrijeme što se u Americi događa. Upropasti ju trgovina. Uvoz i nekretnine. Amerika zbog trgovine grca u dugovima.

A: U ogromnim je dugovima i Hrvatska, pa što?

Srđan Šimac

B: Radi toga će i nestati trgovine u Hrvatskoj. Trgovine i trgovina. Za sve je kriva trgovina. Uvoz. Amerika puno uvozi, Hrvatska puno uvozi. Dragi molj, užas. Takvo što se nije moglo dogoditi u našoj pravoj državi, niti našem dragom Poglavniku. Bio je rat, ali se znalo što i kako. Sada su na sve strane nekakvi Fižulići, Žužuli, Todorići, ... Niči i rastu kao gljive.

A: Kad bi to moglo početi? To s ukidanjem trgovina.

B: Sada. Odmah. Počelo je.

A: Nije moguće. Nisam ništa primijetio.

B: Kako nisi? Gdje gledaš? Smijenio je Ivan Šimonović predsjednika Visokog trgovačkog suda RH Srđana Šimca. Sudstvo je posebna vlast. Kad se smjenjuje čelnik trgovačke sudske vlasti, onda se zna koliko je sati. Moj Kameni, suša je zakucala na hr-

vatska vrata. Odvede nas Josip Manolić tamo gdje je proveo cijeli svoj život.

A: Ode, kažete, Srđan Šimac?

B: Ode, ode. Utvrđeni su mu, kako kažu, propusti u vođenju evidencija i upravljanju sudom.

A: Kakvih evidencija?

B: Kakvih? Što uopće pitaš? Zna se kakvih. Državnih. Imao je dva popisa sudskih predmeta nad kojima je bdio, koje je usmjeravao. One za koje je primio lovu, te one za koje su zainteresirani bili dali dr. sc. Ivo Sanader, Stjepan Mešić, Luka Bebić, pa i Vladimir Šeks. Crno na bijelom. Onda, uhvatio Srđana Šimca proljev. Čovjek uz to malo više popio. U žurbi otišao u WC i obrisao si onu stvar, umjesto s WC-papirom, ono s popisima. Onim državnim. Svoje je popise izgleda držao u novčaniku. I onda mu se dogodi Šimonović. Tako se ne radi moj Srđane. Veži Šarca, gdje ti Tito kaže!

A: Uh, uh. Evidencije mu, dakle, dođoše glave.

B: Upravo tako. Idemo mi sada lijepo običi naše trgovine. Dok još postoje.

A: Hvala, ali moram u uredništvo. Ne zamjerite.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

Ivan Šimonović

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Puh štangice

Sastojine za kolač:

45 dag šećera, 15 žlica vode, 25 dag mljevenog peti-t-keksa,
1,5 žlica kakaa (ili 10 dag čokolade), 25 dag mljevenih oraha,
1 žlica grožđica, 18 dag margarina i list oblatne.

Sastojine za glazuru:

7 dag čokolade,
3 žlice šećera,
3 žlice vode i
7 dag maslaca.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada kolača:

Prokuhati 45 dag šećera i 15 žlica vode. Dodati 10 dag čokolade (ili 1,5 žlicu kakaa), 18 dag margarina. Kuhati na laganoj vatri dok se margarin ne otopi. Dodati 25 dag mljevenih peti-t-keksa, 25 dag mljevenih oraha i 1 žlicu grožđica. Skinuti s vatre i promiješati. Toplo namazati na oblatnu.

Izrada glazure:

Lagano kuhati 7 dag čokolade, 3 žlice šećera i 3 žlice vode dok se čokolada ne otopi. Dodati 7 dag maslaca i kuhati dok se sve ne zgusne. Vruću glazuru prelići preko kolača.

Dobar tek!

BOŽIĆ JE, BOŽIĆ JE

Autor glazbe i teksta: *Ivan Šegedin*

BILE ŽALE, MOJE VALE.
SNIJEG, JE POKRIO.
BILO JIDRO, JA SAN DIGA
I ZAPLOVIO.

U DALJINE. PRIKO MORA
TRAGOM SVITLOSTI.
ŠTO JE DOŠLA, SA VISINA
KO ZNAK MILOSTI.

BOŽIĆ JE, BOŽIĆ JE,
MOJE MISLI PUTUJU.
U BETLEHEM, U BETLEHEM,
ISUSU SE RADUJU.

BOŽIĆ JE, BOŽIĆ JE.
SRCA PUNA JUBAVI.
SVITU MOJ, SVITU MOJ.
SPASITELJA POZDRAVI

NARODE MOJ HRVATSKI
SPASITELJA POZDRAVI.

VESELO NEK SVAKO SRČE
NOĆAS OSTANE.
SRETAN BOŽIĆ, CIJELOM SVIJETU
NEKA OSVANE.

NEK ZAKUCA NA SVA VRATA
TRAGOM SVITLOSTI
ŠTO JE DOŠLA SA VISINA
KO ZNAK MILOSTI.

BOŽIĆ JE, BOŽIĆ JE ...

**BOŽIĆ ČESTITA STRANKA HRVATSKOG
PRAVA**

Poštovani,

Sretan i blagoslovljen Božić i sve najbolje u novoj
2009. godini

želi Vam

Ante Matić,
predsjednik SHP
shp@internet.ba

**SRETAN BOŽIĆ IZ FRANJEVAČKOG
SAMOSTANA**

Sretan Božić i Novu godinu žele fra Anselmo i fra
Drago

Ovo su naše Jaslice koje je izradio gosp Darko
Raspor

**FRANJEVAČKI SAMOSTAN
SV. NIKOLA TAVELIĆ**
frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

ČESTIT BOŽIĆ

Štovani gospodine Dragun,

Glasnici su stigli u redu. Hvala i još jednom

Čestit Božić i uspješna Nova

Fra Dujo Boban
fratar@pacbell.net

USPJEŠNA NOVA GODINA

Dragi prijatelji i poslovni suradnici;
sretnu i uspješnu Novu 2009. godinu

želi Vam obitelj Popović!
zeljko.popovic1@pu.t-com.hr

TERMAG HOTEL JAHORINA

Najljepše želje! - Best wishes!

termag@teol.net

DRUŠTVO „POTROŠAČ“

Sretan Božić i Uspješnu Novu godinu

Sve najbolje želi Vam Društvo „POTROŠAČ“

ZAGREB

potrosac@zg.t-com.hr

TKO JE GRGA ZLATOPER?

Puno ime i prezime/ Vollständiger Name:

Grga Zlatoper

Rodjen/geboren am:

11.12.1907

Rodjen/ geboren in:

Sibenik, Kroatien

Nacionalnost/Nationalität:

Kroatien

Visok/Größe:

181 cm

Tezina/Gewicht:

78 kg

Na Internetu sam našao gornje općenite podat-

ke, koji su za mene bili premali, odnosno za moja sjećanja na Grgu Zlatopera. Bio je i ostao naš Hrvat kojeg možemo uvrstiti bez razmišljanja u popis naših najpoznatijih Hrvata, kao što su Ambroz Matija Gubec, Fran Krsto Frankopan, Nikola Šubić Zrinjski, Josip Jelačić, Ivan Meštrović, Antun Augustinčić, Rudjer Bošković, Nikola Tesla, Grga Zlatoper.

Grga Zlatoper bio je hrvatski katolik i nacionalist, najpoznatiji glas s Radio Amerike. Bio je protivnik Tita i Komunističke Partije Jugoslavije. Kao naš Dalmatinac, rođen s one strane planine Promine, otišao je „trbuhom za hruhom“ u svijet kao i puno drugih. Nažalost s tim smo prepustili našu Domovinu Hrvatsku „drugima“ koji se nisu pokazali kao neki demokrati, već kao diktatori, koji su šteli ugledu Hrvatske i njenog pučanstva.

Kad je moj pokojni tata Đuro Jovana Backo 1950. bio izbačen iz KP Jugoslavije slušao je Radio Ameriku. U to doba je to bilo strogo zabranjeno i za to se je moglo dobiti „besplatan odmor“ na Titovom Golom otoku, a ne na Brijunima.

Naš Grga Zlatoper pričao je, smišljao je bajke, tako da smo i mi djeca voljela njega slušati. Kao djetetu meni je ostao u sjećanju njegov markantni glas i to njegovo ime i prezime kojeg nisam do danas zaboravio. Znao je zafrkavati Tita, uvijek nanovo, tako da je bio veoma zabavan u tome što je on ili netko njegov za njega napisao. Pošto je studirao u Zagrebu i Waršavi mišljenja sam da je to bilo Grgino „maslo“ i meni je velika čast da se potpisujem djelomično s njegovim imenom i prezimenom:

„Hrvatski pravoslavni Grga Zlatoper (Goldfeder)“

zvan **Dušan Marko Backo - Bogunović**

TITO I PARTIJA

E moj gospodine ili možda ipak „druže“ Dragun!

Ako je ovo tekst Vaše peticije, ako je ovo što ste naveli najveći i jedini titov zločin, krimen titov dakle, ako netko ovu riječ bolje razumije (a čest je to slučaj jedino kod Hrvata koji strane riječi bolje primaju od svojih!), onda ne znam tko ste, odakle ste i kuda idete?

Vi ste našli tog zločinca odgovornim za likvidaciju svojih suradnika komunista i to je kao najvažnije, a primjerice počinjen genocid nad hrvatskim narodom (prema svim i svakoj definiciji genocida,

to što je taj „drug“ počinio nad hrvatskim, ali i nad drugim narodima na ovim prostorima, i za što je sasvim i potpuno nesporno odgovoran, je samo i uvijek zločin genocida, gospodine ili „druže“), nije vrijedan ni spomena u tekstu Vaše peticije?

Čitam tekst Vaše peticije i pitam se jesam li možda zaprimio samo njegov dio?

Ili Vi možda naričete samo nad sudbinom „drugova komunista“? O kakve li sreće da se ni jedan od tih spodoba nije narodio na ovoj kugli zemaljskoj!

Slažete li se s time? Ako ne, raspitajte se malo kod bilo kojeg naroda koje je zahvatila „drugarska ruka i duša“ tih „drugova“ komunista?

Glede i unatoč toga, i taj majušni djelić zločina tog „druga zločinca“ je dovoljan za potpis i ove peticije, pa ma kakva ona bila (naravno uz dodatak dijela svog komentara na Vaš tekst)!

Hvaljen Isus i Marija! Bog i Hrvati!

Željko Tomašević
zeljko.tomasevic@morh.hr

POZDRAV IZ ROVINJA

Sve najbolje uz puno zdravlja u Novoj godini!

Studiram pravo u Rijeci. Trenutno sam na praznicima u Rovinju.

Ivan Ban
ivan_1_1@net.hr

NE DAJU SE ČIMBENICI NA VLASTI

Poštovanje g. T. Dragun,

Uz sve napore koji su se činili kroz 2008 godinu, nisu donijeli neke vidne rezultate, jer su mnogi čimbenici tako dobro organizirani da nisu dozvolili da se bilo što pozitivnog dogodi za pojedinca i sav hrvatski narod, koji je svakodnevno sve siromašniji i bjedniji.

Vama i Vašoj obitelji od svega srca iskreno želim rješenje svih problema i da uspijemo zaje-

dno promijeniti sustav i sistem ove napaćene domovine i ispunjenje svih želja po Božjoj volji u Novoj 2009. godini

želi Vam Naja s obitelji.

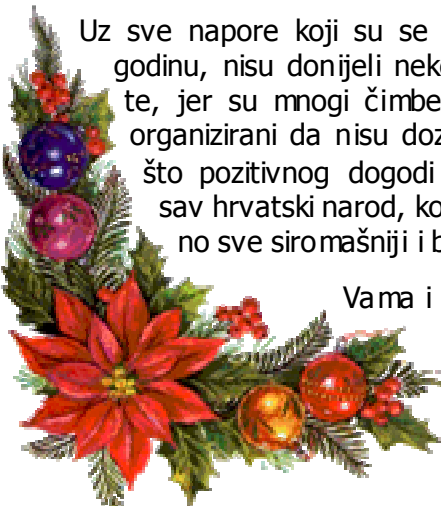
Naja Šebalj
naja.sebalj@zg.t-com.hr

HRVATSKI PRAVAŠI - HRVATSKI PRAVAŠKI POKRET

Želim Vam sretnu Novu 2009. godinu.

Dražen Keleminec
drazenkeleminec@yahoo.com

Kaznenom

prijavom protiv

Carle del Ponte

dr. sc. Tomislav Dragun

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragon.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja

Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković